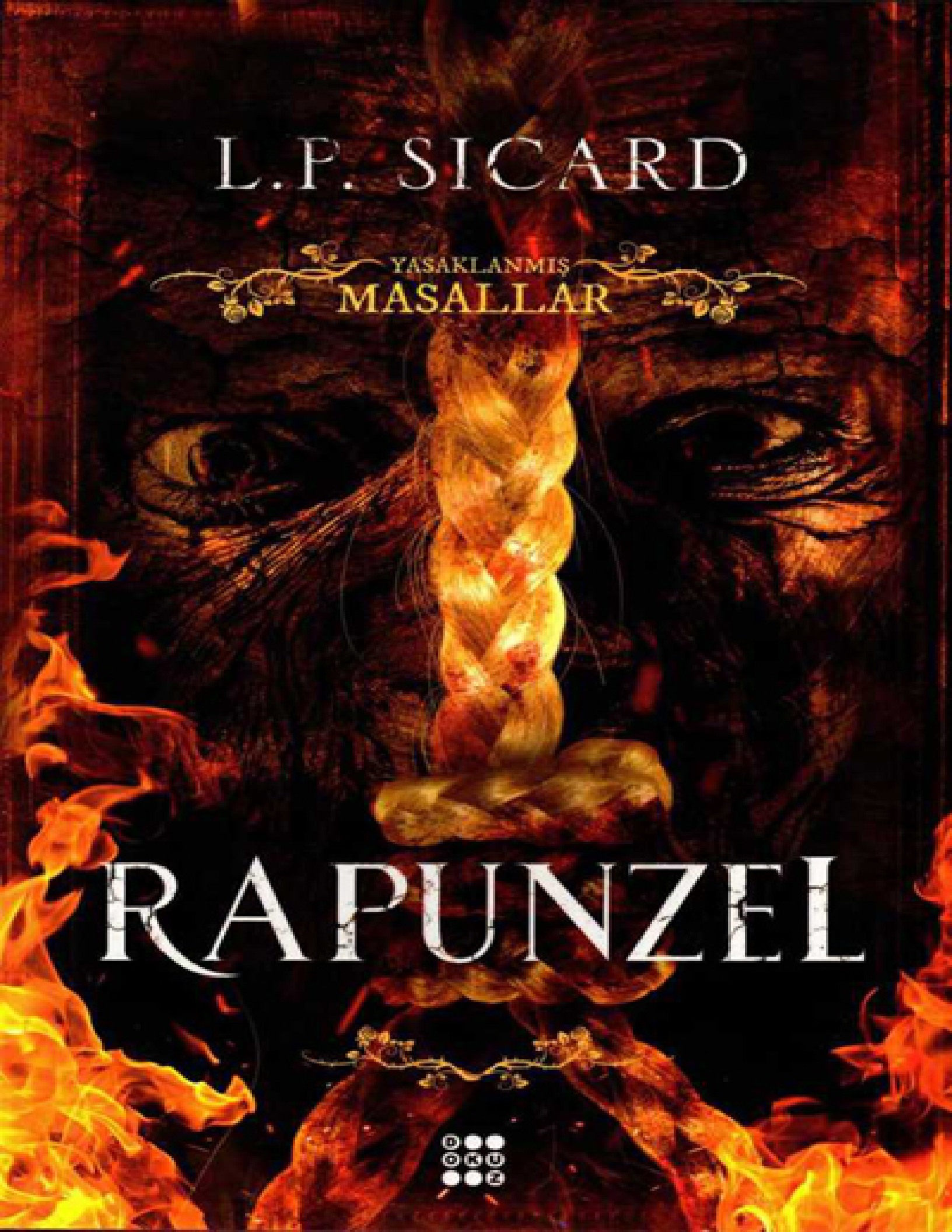

L.P. SICARD
YASAKLANMIŞ
MASALLAR
RAPUNZEL
DOKUZ

RAPUNZEL

YASAKLANMIŞ MASALLAR - 1

L.P. SICARD

Ayışığı
KİTAPLIĞI

ARKA KAPAK

“Hâlâ oradaydı. Ruhu, onu terk etmeyi ve ölmesine izin vermeyi reddediyordu.”

Rapunzel’in altın saçlarından, korku dolu bir uçuruma düşüşünün hikâyesi…

Alevlerin sardığı bir akıl hastanesi ve geriye kalmış sırlarla dolu bir enkaz. Kasabada esrarengiz şekilde ortadan kaybolan genç kadınlar ve bu gizemin peşine düşen meraklı bir grup genç.

Terk edilmiş bir maden ocağı…

Işıltılı tarağıyla kurbanlarını bekleyen bir canavar ve canavarın inine giren avcı.

Dünyaca ünlü Rapunzel masalının korku ve gerilimle kaleme alınmış bu anlatımında, canavar ve kurban maskesi aynı yüzü kaplıyor. Kim canavar, kim kurban?

Hiç kimsenin insanlık dışı kurallardan kaçamadığı korku kuyusunun derinlikleri sizi bekliyor

İçerik Uyarısı

Bu eser, Rapunzel masalını günümüze konu ederek korku ve gerilim ekseninde yeniden ele almış karanlık bir versiyondur. Yetişkin okurlar için kaleme alınmış bu metinde; uyuşturucu kullanımı, cinayet, şiddet, hayvan katli, cinsel istismar gibi unsurların yanında tetikleyici olabilecek bölümler de mevcuttur.

"Rapunzel'in, altın tellerden oluşmuş gibi görünen uzun ve göz kamaştırıcı saçları vardı. Cadının sesini duyduğunda saçlarını açar ve örgülerinin ucunu, bir kancaya takardı."

Grimm Kardeşler

"Gölgelerin sarhoşluğuna
ve karanlığın çağrısına; adının kazınmayı
beklediği mezar taşına; burada ya da
orada, ölüme dair her şeye:
Tevazuyla, bu yozlaşmış hikâyeyi
ithaf ediyorum."

L. P. Sicard

BİRİNCİ PERDE

- BÖLÜM 1
- BÖLÜM L
- BÖLÜM 11
- BÖLÜM ILI
- BÖLÜM IV
- BÖLÜM V
- BÖLÜM 1

BÖLÜM 1

Elma torbaları ve boş bira şişeleri, eski Ford F-150'nin üstü açık kasasında, Sainte-Beatrix yolu üzerindeki virajların ritminde gürültüyle sallanıyordu. Aracın antika hoparlörlerinden yayılan müzik, bu güçlü sallanma ve titreme seslerini bastırıyordu. Açık pencerelerden umursamazca dışarıya sarkan kolları ile Paul ve Rob, yaydıkları ahenksiz tınılara aldırış etmeden, yoldan geçenlerle eğleniyordu. Aslında o anda, hiçbir şey yola rahatsızlık ve öfke tohumları ekmekten daha eğlenceli görünmüyordu onlar için; neticede, hiçbir küçümseme, güçsüzlere yöneltilenden daha fazla tat vermiyordu. Onlara yöneltilen her orta parmak ve her kafa sallayış, iki adamın koklamaya doyamadığı küstahlık buketine eklenen yeni bir kahkahadan başka bir şey değildi.

Köpeğini yürüyüşe çıkarmış genç bir kadın, Paul'un tacizkâr ıslığına maruz kaldı. Adam, kadının belirgin hatlarına bakmak için hiç çekinmeden gözünü yoldan ayırarak, aracını durmaya yakın bir hıza getirdi ve müziğin sesini kısıp tacizini arthrdı. Adam, kirli parmağıyla, güneş gözlüğünü hafifçe indirerek ve kirli sakallarıyla çevrilmiş dudaklarım uzatarak, taciz ettiği kişinin duyabileceği bir tonda bağırdı:

"Gerçek bir minik prenses götü bu!"

Basılan gaz pedalıyla birlikte ortaya çıkan motor sesi, kadının hakaret dolu cevabını ve itinin havlamalarını bastırdı.

"Kesinlikle," diye doğruladı yanındaki adam, dizlerinin arasında tuttuğu bira şişesini eline alarak.

"Sakla şunu," diye söylendi diğeri, kalın bir sesle. "Tutuklanmak mı istiyorsun?"

"Burada polis mi var ki!"

Bu gereksiz diyaloğa son vermek için, Rob, şerbetçi otundan büyük bir yudum aldı. Kırklı yaşlardaki bu adam, önlem alıp onu saklamak yerine, birkaç yudum daha fazla alabilmek için şişeyi yine bacaklarının arasına sıkışhrdı. Yolun her iki tarafında uzanan dağlık ormanlar ve bozkırlar boyunca ilerlediler; sabah serinliği, ekilmiş tarlaların üzerinde bir sis perdesi oluşturuyordu.

"İtiraf ediyorum, etrafımızda artık neredeyse kimse kalmadı," dedi, sürücü.

Bir arabaya sadece birkaç metre kala aniden fren yapıp kornaya abandığında diğeri, "Tanrım! Hız limiti 70 değil 90, ahmak herif!" dedi.

"Hee," diye yanıtladı Rob, arkadaşının öfkesini görmezden gelerek. "Birkaç sene önceyi hahrlıyor musun? Av sezonu boyunca hareketlilik vardı. Tarihleri düzgünce kontrol ettin mi, Paul? Bir hata olmadığına eminsin, değil mi?"

Paul, bu kadar düşük hızda giden bir arabanın arkasında kalmaya dayanamayarak hastalıklı bir şekilde alnını tutuyordu.

"Evet, kontrol ettim," diye onayladı iç çekerek. "Ateşli silahlar için bu yıl, 4-17 Kasım arasında, 9. Bölgede. Biz 5.deyiz. Hadi, ilerliyor musun, babalık? Kahretsin!"

Yeniden, korna sesi yankılandı. Paul, önündeki yola kısa bir bakış athktan sonra gaza basarak Ford'u, çift yönlü yol uyarısına rağmen karşı şeride ath. Yüz metre kadar ileride onları bekleyen keskin viraj sebebiyle bu manevra, hayatları için çok tehlikeli görünse de Rob, daha çok birasının devrilip dökülmesinden endişe etti. Keskin viraj, iki adamın o ana kadar sırtlarını dayadıkları koltuğun arkalığına yasladıkları av tüfeğini düşürdü. Rob, otuz yedi yıllık ömrü boyunca hiç sakinleştiremediği hızıyla, uçan tüfeği okşarcasına bir nezaketle yakaladı. Onun gözünde, hiçbir şey bu yeniymiş gibi parlayan silahtan daha değerli değildi. Sakallı adam pek zengin olmasa da; sıradan birinin sahip olabileceği bir silah sahn alması söz konusu olamayacağından bu muhteşem 870 model Remington, 12 kalibrelik express pompalı av tüfeğini satın almıştı. Bu Amerikanvari sürgülü tüfek, onu memnun edecek her özelliğe sahipti: geri tepmesiz basit bir nişangâh, ahşap görünümlü bir gövde, aynı şekilde bir dipçik ve iki kat değere sahip bir marka ismi. Remington, aslında ateşli silahların yanında, daktilo tipi yazı makinelerini de ilk üreten markaydı. Bir zamanlar Rob, tutkulu yazarların, en güçlü silahın yazmak olduğunu iddia ettiklerini duymuştu; o zamanlar, buna bir kahkahayla yanıt vermişti, bugün ise silahının namlusunu doğrultarak bunu doğruluyordu.

"Daktilosu olan herkesi -kim olursa olsun- düelloya çağıracağım," diye düşündü, Remington'unu deri arkalığa doğru tekrar yaslarken. 70 santimlik üst bedeni, silahın, aracın tavanına kadar dayanmasına neden oluyordu.

Artık yolda yalnızlardı; Rob, birasından büyük bir yudum alırken Paul, kırık dikiz aynasına göz ucuyla bir bakış attıktan sonra koltuğuna yayıldı. Rahatlamış hâline rağmen, dudaklarında bir sırıtışla kaşlarını çatmaya devam etti; gözlerinden birinin diğerine göre daha kısık oluşu, hâlihazırdaki iticiliğini daha da güçlendirmektey-di. Uzun zamandır, beğenilme fikrinden uzak yaşıyordu; şişkin göbeği ve ağzından sürekli sarkan sigarası, kendisinden kasıtlı olarak vazgeçtiğinin kanıtı niteliğindeydi.

Rob'a gelince, kadim dostunun çirkinliğini, herkesin önünde sinsice alay konusu yapmaktan hiçbir zaman çekinmezdi. Daha az çekici bir insanla birlikte görünmenin, doğal olarak, ona pek çok yararı dokunuyordu; kadınların bakışları, genelde Paul' den önce ona çevrilirdi. Arkadaşının aksine, Rob'un yüzü ve kafası her zaman özenle tıraşlıydı. Delici mavi bakışları, hareketlerinin ve mizacının soğukluğuyla bütünleşmiş gibiydi; gururunun ayaklar altına alınmasına asla izin vermez ve ateşli yumruklar havaya kalkana kadar ona karşı gelen hiç kimseye aman verdirmezdi. Barda çıkan kavgalarda, çok az insan onun gücüne karşı birkaç saniye dayanabilirdi; herhangi bir öğretiye ya da çalışmaya ihtiyaç duymayan, ham güce sahip biriydi. Aşırı yapılı bir insan olmasa da - ki bu durum, bazıları için yanıltıcı olabilirdi- dilini olduğu kadar bacak arasını da serbestçe kullanabilme imkânı veren, ona saygısız bir özgüven sağlayan gergin ve sert bir kas yapısı ile donatılmıştı.

Bir eli direksiyonda olan Paul, bakışlarını terk edilmiş görünen bir kulübe ve bir gölet ile çevrilmiş ormanda gezdirdi. Yavaşça durakladı ve torpidodan bir sigara çıkarıp yaktı. İki fırt arasında nefeslenirken fısıldadı:

"Mahalle sakinleri bile burayı terk etmiş görünüyor. Sence haberlerde anlatılan hikâyeler sebebiyle mi? Biliyorsun, bu işler ..."

"Kes şunu!" diye lafını kesen Rob, kalan birasını kafasına dikti. "Haberlerin bir boka yaramadığını iyi biliyorsun. İnsanları boşu boşuna telaşlandırmak, onların yaptığı en iyi şey."

Paul, kaşlarını daha da çatarak elinde tuttuğu tütünü, filtresine kadar içine çekti. Farkında olmadan, aracın hızını belirgin şekilde azaltmışh.

"Böylesine hikâyeler uyduramazsın, Rob. Oradaki kızlar, gerçekten vardı; fotoğrafları, aileleri. .. Hepsi ekranlarda görülüyordu..."

Rob, yoldan geçen arabaya sataşırken yanıtladı:

"Eee... Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Kimse ne olduğunu bilmiyor? Kaç yaşındalardı? On alh mı? O yaşımdayken ben, çoktan evden kaçıp bir şehirden diğerine dolanıp, listeme bir kişi daha eklemenin derdindeydim."

Paul, bir elini dalgın bir şekilde sakalında gezdirirken arkadaşıyla dalga geçerek, "Zafer listenden mi bahsediyorsun?" dedi.

"Hee."

Düşünceleri geçmişte dolanmaya başlayan Rob'un bakışları, odağını bir süre yitirdi. Belediye başkanının kızıyla geçirdiği o geceden tut, genç bir kız ve onun genç kuzeniyle yaptığı üçlü ilişkiye kadar, kimsenin inanmayacağı anıları hahrladı. Rob'un, açığa çıkhğında utanacağı bazı sırları vardı; bu nedenle, listesindeki bazı isimler için takma adlar kullanmayı tercih ediyordu.

Yüzükoyun uzanmış, vücutlarının üzerine hrmandığı kızların -o zamanlar yaşlarını sormamaya özen gösterirdi-hayali, gözlerinin önüne geldiğinde dudaklarına mutlu bir gülümseme yerleşti. Mastürbasyon zamanı geldiğinde, ekranın ona yardımcı olamayacağı durumlarda, hahr-layabileceği bu anılar ve geçici çılgınlıklar açısından zengin bir hayata sahipti. Bu zengin geçmişe, kendi kendine kadeh kaldırma arzusu taşırken, şişenin dibinde birasının kalmadığını fark etti. Paul, göz ucuyla şişeye bakıp tahminde bulundu:

"Şimdiden bitirdin mi? Önümüzdeki gün için de biraz yer bırak."

"Biliyorsun, bu hiçbir zaman sorun olmadı."

Rob, karşılık olarak içini çeken kadim dostuna göz kırptı. Yüzlerce zafere sahip bu adam, bir süre güneşliğinin minik aynasında kendisini izledi; gözlerini hafifçe kısarak, sıklıkla işine yarayan o karşı konulmaz çekici havayı yaratmaya çalıştı. Tatmin olmuş bir şekilde, güneşliği aracın tavanına doğru katlayarak kapattı.

O anda, aralık camdan sigara izmaritini fırlatmakta olan şoföre sordu:

"Geldik mi?"

"Neredeyse geldik."

Birkaç yıldır avlandıkları ormanın girişine doğru yöneldiler. İyi bir gözlem yeri olan ve her seferinde, bir geyiğin başına mermi isabet ettirmeyi başarabildikleri bu ormandan başka bir yere gitmiyorlardı artık. Ekipmanları için bir servet harcayan -tabii ki bu ekipmanların bazı parçaları, kulübelerini kilitlememek gibi kötü bir alışkanlığa sahip komşularından çalınmıştı- bu iki adamın favori sporu, avalıkh. Quebec'in yollarım kendi hayahmn yol ayrımlarından daha iyi tanıyan Paul, neredeyse tamamı çalılıklar arasına gizlenmiş bir patikaya dönüş yaph ve hr-hklı lastikler, çakıl taşlarım ezerken araa durdurdu.

Arabanın gıcırdayan kapısını açıp botlarını basamağın üzerine koydu ve arabadan çıktı. Kasım ayının bu taze ve güzel kokulu havası, tütün kokusuyla dolu burnunun deliklerinde dans etmekteydi. Boğazını temizleyerek bir balgam çıkardı. Patikanın

girişini kapatan zinciri indirirken üzerinde "özel mülktür" yazan bir tabela, zincire çarparak yere düştü.

Bu arazi kime aitti? Avcıların hiçbir fikri yoktu; onlar için, sırtlarında 12 kalibrelik iki tüfek taşırlarken bu sorunun çok da bir anlamı yoktu.

Paul, F-150 üzerindeki yerini tekrar aldı; vitesi ustaca hareket ettirerek zinciri tekrar yerine takmadan, çamurda tekerlek izleri bırakarak ilerledi. Ağaçların tepesinde bir yerde, birkaç kuşun ıslıkları duyuluyordu.

Rob, açık penceresinden, yaprakların hışırdamasını, tekerleklerin su sıçratışını, geçerken ezdikleri dalların çı-tırhsını duydu... Adamın romantik hiçbir tarafı olmasa da doğanın vahşi güzelliğine karşı kayıtsız kalamazdı; hâlâ insanlar tarafından saldırıya uğramamış bu ilkel güzellik, doğuştan imzalamaya zorlandıkları bir sosyal anlaşmayla susturulmuş sürüngen beynine sahip insanların başarısının bir yansıması gibiydi. Böylesi yerlerde, anlatamayacağı bir şeyler ona sürekli, kendisinden bir parçanın bu ormana ait olduğunu ve eninde sonunda buraya döneceğini hatırlatıyordu. Belki de, bu el sürülmemiş ortamda, kuralların ve yasakların olmamasının ve özgürlüğün tadını çıkarmayı seviyordu; en azından Rob, böyle düşünmek istiyordu. Burada, onu izleyecek herhangi bir göz yoktu; kolluk kuvvetlerine yakalanma riski yoktu. Orman, insanın özüne, keyfi iradesine ve ilkel dürtülerine dönüşünü temsil ediyordu.

İki adam, böyle düşüncelere dalarak engebeli yolda yaklaşık yirmi dakika boyunca ilerledikten sonra ormana giriş yaptı; kasadaki bira şişeleri, artık daha da fazla sallanıyordu. Rob'un kalbi, Remington'unu göğsüne dayalı bir şekilde tutarken, kadim dostuyla bir hafta sonu geçireceği düşüncesiyle hızlı hızlı çarpıyordu. Söz konusu olan, yılın en sevdiği zamanları ve en sevdiği aktiviteydi. Elbette ki daha önce, bunun için ayrılan dönemler dışında izinsiz avlandıkları olmuştu ama bunun için, medeniyetin bulunduğu yerlerin çok daha dışına gitmek zorunda kalmışlardı. Montreal'e iki saat uzaklıktaki bu bölge, kesinlikle en çok tercih ettikleri yerdi.

Paul, anahtarı kontaktan çıkarırken seslendi:

"İşte geldik."

Araç, ormanın kalbinde, bir çıkmazın tam dibinde durmuştu. İki adam, saklanacakları yere giderken hayvanları ürkütüp hızla kaçırabilecek gereksiz gürültüyü önlemek için kilometrelerce yolu yürüyerek geçmek zorunda olduklarını, daha önceki deneyimlerinden biliyorlardı. Tek kelime etmeden, kendilerini gerekli ekipmanlarla donatmış bir şekilde ilerlediler; kalın saplı büyük torbaların içinde bira, cin, yem, kıyafetler, yiyecekler, cephanelik, fenerler ve bir dizi renkli alet yığını vardı.

Rob, dökülmüş yapraklar ve çalılıklar arasından zorla görülen bir yola doğru önden önden ilerlemeden önce, rengi solmuş bir şapkayı başına geçirdi. Sağ omzunda ağır spor çantası, sol omzunda ise av tüfeği vardı.

İkisi de ormandaki sessizliği tam anlamıyla koruyarak, mümkün olduğu kadar az gürültü yaparak ilerlediler. Paul'un nefesinin kesilmesi uzun sürmedi. Bu da, henüz başında olduğu bu yürüyüşten etkilenmemişe benzeyen önündeki arkadaşı tarafından alaya bir gülümsemeye maruz kalmasına sebep oldu. Diğer tüm durumlarda olduğu gibi Rob, onunla alay etme fırsahnı mutlaka yakalardı.

Bu sabahki güneş, ağaçların tepesindeki çıplak dalların arasından süzülerek toprağı, koyu sarı ve turuncu renklerle aydınlatıyordu. Kayalıklar, huş ağaçları, yabani kiraz ağaçları ve çamlarla çevrili yolda avcılar, bazı ağaç kabuklarında işaretlenmiş kırmızı ve küçük kordonları takip ettiler. Ortamdaki sıcaklık, donma eşiğine yakın olduğundan nefes alış verişleri sırasında çıkan buhar, ağızlarının etrafında geçici bir kristalleşme oluşturuyordu. Neyse ki üstlerindeki kalın kıyafetler ve yürümek, sıcaklıklarını korumaya yardımcı oluyordu; hedefe vardıklarında içecekleri cin, paha biçilemez bir müttefik olacakh.

Rob nihayet durakladığında, bir saatten fazla zaman geçmişti. Paul'un ona yetişmesi biraz zaman alıyordu. Rob, kısık sesle, ağırlıklarına küfrettiği çantasını ve tüfeğini yere bıraktı.

Kulübeleri iyi durumdaydı. Kendilerine ait bir mülk olmadığı için, her sezonda gerçekçi bir yok olma riski taşıyordu. Ama bugün, şans yüzlerine gülmüş durumdaydı.

Kulübeleri, masif(*) bir çam ağacının üzerine inşa edilmişti; ağacın gövdesine çivilenmiş basit bir merdiven, fazla zorlanmadan kulübelerine ulaşmalarını sağlıyordu. Rob, fazla zaman kaybetmeden, kocaman bir gülümsemeyle merdivene yaklaştı. Kuvvetinden yararlanarak çantasını kolaylıkla kaldırdı ve elleriyle, merdivenin paralel basamaklarını kavrayarak hrmanmaya başladı. Kulübenin zeminine açılan ufak aralıktan içeri kaymayı başarıp yükünü boşalttı. Tüfeğini büyük bir dikkatle, kurumuş binlerce kozalak kabuğunun bulunduğu nemli ahşap zemine bıraktı.

(*) İçi dolu olan ve dışı kaplama olmayan anlamına gelmektedir. -ed.n.

Paul ise aşağıda, kulübeden yaklaşık yüz metre uzakta, elmaları oraya buraya yerleştirmekle meşguldü. Bugüne kadar, bu yem türü, her ne kadar basit de olsa onlara sayısız zafer kazandırmışta; idrara ve avı çeken daha şatafatlı maddelere ihtiyaçları yoktu. Yaklaşık on dakika sonra, sakallı adam da merdivenin dibinde bitti ve yukarı doğru çantasını uzatırken kısık sesle sordu:

"Bunu kaldırmama yardım edebilir misin?"

Rob, sıkınhyla söyleneni yaph. Nefes nefese kalan Paul, sonunda kulübeye ulaştı ve derin bir nefes almak için yavaşça oturdu. Donmuş eliyle, mantosunun cebinden, renklerinin kulübenin dekoruyla uyum sağladığı bir sigara paketi çıkardı. Sardığı tütünü dudaklarının arasına alıp çakmağını yakh, sonra da ahşap duvara yaslanarak nefes alıp verdi. Kulübeleri, gözle görülen kararmalar dışında, geçen yıl bırakhkları gibiydi: Üç metre genişliğinde, iki adamın oturması için yeterince alanı olan ve metal çahsı sayesinde firhnalara karşı koruma sağlayan bir yapı. Her köşesinde bulunan açıklıklardan, temizlenmiş ormanın panoramik manzarası gözler önüne seriliyordu. Rob, eliyle zemini kaplayan yaprakları süpürdü, tavanı kaplayan örümcek ağlarını aldı ve bu sırada, çatıyı destekleyen sütunların sağlamlığını kontrol etti. Avcı, memnun bir şekilde yerine otururken, arkadaşı da dalgın bir şekilde sigarasının filtresini emmekteydi.

Hareketsiz ve sessiz şekildeki iki adam, eylemsizliklerinin tadını çıkarmaya başladılar. Yapacak hiçbir şeyinin olmaması, harika değil miydi? Pişmanlık duymadan tembellik etmek ve kimseye itaat etmeden kurallara uymak, bazen en heyecanlı aktiviteden de daha lezzetliydi.

Rob, vakit kaybetmeden, çantasının dibinden bir bira çıkardı ve kapağını ustaca açtı. Soğuk sıvı, boğazından huzur içinde aktı; şerbetçi otu ve maltın bu eşsiz tadı ona, bir annenin evladına söylediği ninniden daha fazla huzur veriyordu. Aromaların tadına vardığı her defasında, vaatlerle, olasılıklarla ve çılgınlıklarla dolu bir akşam fikri, onu beklemekteydi; bu tat, zamanla onun için, zevkin ve rahatlamanın tadı hâline gelmişti. Her bira yudumu, kaçınılmaz olarak, beynindeki dağılmış imgeleri toparlayarak tek bir ekran üzerinde üç farklı filmin iç içe geçmiş bölümleri gibi kafasında canlandırmasını sağlardı; büyükmüş gibi görünen küçük zaferleri, öz güvenini daha da arhrır-dı. Her insanın hayal ettiği şeyi yaşamadı mı? Ah, Rob, hayah hep boğazına yapışarak kucakladı; dilini yasak derinliklere daldırdı, pek az kişinin görebileceği aydınlık karşısında gözleri kamaşh. Geçmişi tepeden izlemek, ne büyük bir mutluluktu! Bilinçlerini para, iş ve lüks üzerine inşa eden entelektüellerin, kapalı kapılar ardında onu kıskanıyor olması gerekirdi; nihayetinde, varoluş, yalnızca tenin hazzına ve onun getirdiği karşı konulmaz güce ihtiyaç duyardı ve bunu elde ederken savaşmak zorunda kalmayan herkes, mutlu olurdu. Rob, birasını her yudumladığında gülümseyerek ıssız düşüncelerine devam ediyordu.

Güç... Rob'un, sarhoş edici bir zehir gibi tüm varlığına işlediğini hissettiği anlar vardı. Kadınlara karşı, bu gücü hep elde tuttuğunu bilse de bu eşsiz anda, sanki onu yine ellerinin arasında hissediyordu. Yarılanmış şişesini bırakıp Remington'u eline aldı ve bir kez daha hayranlıkla izlemeye başladı. Hayatta hiçbir şey, bir parmak hareketiyle bir yaşama son verebilecek güce sahip olmaktan daha heyecan verici değildi. Bu, bir

emirle suçlu veya suçsuz herkesi yargısız infaz eden zalimlerin gücü; bir bakışıyla öldürebileceğine inanılan Medusa'nın taşlaşhrıcı gücü değil miydi? Küçük bir işaret parmağı hareketi ile yaşam, ölüme dönüşürdü; kan pıhtılaşırdı ve kalp, kendi özünde boğulurdu. Asırlardır, Tanrı'nın kutsallığına tapılıyordu ama... Rob, hayatı yaratan ile onu alanın eşit derecede saygıdeğer olduğu düşüncesini seviyordu; Tanrı için haç ne demekse silah da insan için oydu: Egemenliğin ve nihai sonun yadsınamaz sembolü. En derin tartışma bile namlunun karşısında itaat etmez miydi? Fiziksel güç veya düşünce ve zihin gücü, kurşun ve demir karşısında bir köle değil miydi? Rob, düşüncelerinin akışı içerisinde, tüfeğinin namlusunu dalgın bir şekilde okşamaya devam ediyordu.

Bu sırada Paul, sigarasını tüttürmeyi bitirmiş, nereye söndüreceğini düşünmekteydi; sonra, daha kirli olamayacağını düşündüğü zemine, izmariti bastırdı.

"Ya bu ya da orman yangını riski," diyerek kollarını kavuşturdu. Kafasını, rüyalara dalmış gibi görünen partnerine doğru kaldırdı. "Hey, ne düşünüyorsun? Tüfeğini kullanmaya hazırsın gibi duruyor. "

Rob, gözleri ateş saçarak hazırcevap bir şekilde yanıtladı:

"Yapabilseydim, yapardım!"

Bu cevabı nasıl yorumlayacağına dair hiçbir fikri olmayan Paul, kafasını sallayıp geçerken birasından, gürültülü bir şekilde, büyük bir yudum daha aldı. Ardından, bakışlarını ormana çevirerek, sanki denize ve onun sonsuzluğuna bakıyormuş gibi hareketsiz kaldı. Alkolün verdiği öz güvenle yutkunarak tekrar Rob' a döndü:

"Sen, belki de kaçak olduklarını düşünüyorsun; ama bu olayla ilgili haberler okudum ve sana yemin ederim, kaybolan kızların hiçbir şey ..."

Rob, sinirlenmiş bir şekilde sözünü kesti:

"Ne zamandan beri bunları okuyorsun, Paul? Hâlâ bunları düşündüğünü söyleme sakın!"

Aylardır, haber bültenleri, bu endişe verici ortadan kaybolma hikâyelerine dair bilgiler vermekteydi: on iki-yirmi bir yaşları arasındaki on bir kız, şu anda iki adamın da içinde bulunduğu, Sainte-Beatrix belediyesine birkaç kilometre uzaklıkta bulunan Joliette civarındaki ormanda kayıplara karışmışlardı. Rob'un bu gizem karşısındaki kayıtsızlığı kadar, Paul'un da endişeleri vardı. Gergin bir şekilde, birasının son kalan yudumları kafasına dikip şişeyi, ayaklarının arasına dikkatsizce yerleştirdi. Belki de hayal kırıklıkları, pişmanlıklar ve yenilgiler yığınının al-hnda saklanmış olan, içinde taşıdığı bir parça insanlık ve babacanlık, yüzüstüne çıkmaya çalışıyordu. Yaş kemale erdikçe ahlaksız insan, kurtuluşunu er ya da geç aydınlık olanda görmeye başlıyordu.

"Neyse," diyerek iç çekti Rob. "Bu neyi değiştirir ki? Her gün binlerce insan ölüyor, bu kadar didiklemenin anlamı yok. Eğer avcılar, bu olay nedeniyle bölgeye gelmekten korkarlarsa bu, bizim için daha fazla av anlamına g^{elir}"

Rob, farkına varmadan sesinin tonunu öyle yükseltmişti W kulübelerinden çok da uzak olmayan bir yere tünemiş olan baştankara kuşu, kanatlarını çırparak kaçtı.

"Daha kısık sesle konuşmak lazım," diye mırıldandı, Paul.

"Geyikler, meraklı oldukları kadar aptal hayvanlardır da. Sesler kesilir kesilmez geri dönerler. Güven biraz."

Bu sözler üzerine Paul, başka bir şişe açh ve bir yudum alıp diğer şişenin yanına koydu. Rob, gözlerini kısarak sordu:

"Benden bir şey saklıyormuşsun gibi geliyor, Paul. Ne zamandan beri başkaları hakkında endişeleniyorsun? Seni düşündüğünden daha iyi tanıyorum, adamım. Hiçbir zaman böyle kızlar için endişelenmezsin."

Arkadaşının merak uyandırıcı endişesinin kaynağını tam olarak anlayamamış olsa da Rob, hassas bir noktaya değindiğini fark etti. Paul, küfür ve alay dolu bir havayla başını salladı.

"Bu kızlar umurumda değil, haklısın. Ama bana kalırsa bölgede şüpheli şeyler oluyor. Karanlık şeyler... (Rob bir kez daha onun sözünü kesmeye kalkışırken Paul, elini kaldırdı.) Dinle beni, dostum. Televizyonda, kayıpların fotoğraflarını göstermelerinin yanında, bazı tahminlerde de bulundular. Birkaç yıl önce, orada bir yetimhanenin yandığından haberin var mı?"

"Ee, bu neyi değiştirir?"

Rob'un etkilenmiyormuş gibi görünme çabası, yanındaki köpüğü taşan birayı fark etmemesiyle sekteye uğradı. Bakışları, Paul'e kitlendi ve bilgiye ulaşma konusundaki susamışlığı, sesinin tonuna yansıdı.

"Yetimhane, Saint-Charles-Borromee'deydi; buradan çok da uzak olmayan bir şehirde. Yangının, sabah saat dörtte başladığı söyleniyor. Açıkça görülebilen bazı kanıtlar, içeri zorla girildiğini gösterdiğinden Quebec eyalet polisi, bunun bir kundaklama olduğundan emin."

Paul, dinleyicisinin yüzünü bir an için inceledi ve devam etmesi için gereken cesareti, onun ilgili bakışlarında fark ettirmeden buldu:

"Tahmin edileceği gibi içeride çocuklar varmış. Yangın çok hızlı yayılmış, bir kundaklama... Bunu her kim yap-hysa içeride tek bir canlı bile kalmasın diye tüm önlemleri almış sanki. Komşular, alevlere uyanmış ama çocukları kurtarmak için yapılabilecek hiçbir şey kalmamış. Biraz internette dolaştım ve ilk müdahale edenin ifadesine ulaş-hm. Polisi aramış ve binaya doğru koşmuş, bütün kapılar kilitliymiş. Yapabildiği tek şey, hızla yayılan yangını izlemek olmuş." Paul, bakışlarını indirdi, yutkundu ve dudaklarını büzerek devam etti: "Bugün orada yaşayanlar, hâlâ çocukların haykırışlarını ve camlan yumruklamalarını duyduklarını söylüyorlar... En kötüsü de denilen o ki haykırışlar kesildiğinde, yumruklamalar bittiğinde oluşan sessizlik..."

Rob, tüfeğini ilk kez elinden bırakarak sormaya cesaret etti:

"Hepsi ölmüş mü?"

"Hee, öyle düşünüyorlar."

"Ne demek öyle düşünüyorlar?"

Paul, gökyüzüne bakarken ani bir ürperme hissetti. Dalgın bir şekilde kollarını ovaladı.

"Yetimhaneden nehre uzanan çamurlukta, ayak izleri bulunmuş. Hiç kimse bu izlerin kime ait olabileceğini çözememiş. Ve tüm kayıtlar yangında kaybolduğu için, o gece yetimhanede kaç yetimin kaldığı bilgisine de ulaşılamıyor. Bu izler, bu yetimlerden birine de ait olabilir."

Etraflarında az sayıdaki, hâlâ yapraklarla kaplı bazı dallar, rüzgârla sallandı; gri tepelerden süzülen öğlen güneşi, kasım ayının soğuğu karşısında boyun eğmekteydi. Rob, başını salladı; Remington'unun hâkimiyetini yeniden eline aldı ve umursamıyormuş gibi görünmeye devam ederek, "Beni korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramaz. Zaten bunun, kaybolmalarla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlayamadım," dedi.

"Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?"

Rob, dişlerini sıkh ve çiğneme kasları belirginleşti. Küstahın, küstahlığa tahammülü yoktu; hele elinde bir silah taşırken, hiç yoktu.

"Orası çocuklar için bir psikiyatri hastanesiydi, Rob." Paul, arkadaşının cevap vermesine fırsat vermedi. "Kendi başına kalan bu çocukların neler yapabileceğini kim bilebilir? Ve bu yangının sorumlusundan hiç bahsetmiyorum bile; asla bulunamayan sorumlusundan..."

Beklenenin aksine, karizmatik avcı, kafasını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Paul'e gelince, bundan hiç keyif almamış bir şekilde başını salladı. Bunda gülünecek ne vardı? Yine de yaklaşık on saniye süren bu küstah kahkaha bitene kadar, katlanmak zorunda kaldı. Hakarete uğradığım hisseden Paul, unuttuğu birasını eline alarak teselli buldu.

"Çocuklar, Paul!" Rob, sonunda gözünden akan yaşı siliyormuş gibi yaparak devam etti. "İkimiz de bir T-Rex ordusunu katletmeye yetecek mühimmatla ormanda saklanıyoruz. Ya sen? Yıllar önce kaybolmuş bir akıl hastası çocuktan korkuyorsun. Kendine gel, adamım!"

Paul, arkasını döndü; bu tartışmayı uzatmaya niyeti yoktu. Ne elde edecekti ki? Bir doz daha küçümseme, hiç şüphesiz... Av zamanında sessiz kalmanın nedenini açıklamaya gerek yoktu neyse ki; dikkatleri hemen yeni bir konuya kaydı.

Doğası gereği dürtüselliği yüksek olan ve uyaran eksikliği yaşayan Rob, tekrar içmeye başlamadan önce, yalnızca çok kısa bir süre hareketsiz kalabiliyordu. Şerbetçi otunun lezzeti, her zama^ sadakatiyle sakinleşmesine yardımcı oluyordu. O zamana kadar gergin bir şekilde bekleyen vücudu, kulübenin nemli kontrplağına(*) yaslanarak tamamen gevşedi. Böylesi bir anda, bir kadının şehvetli varlığından yararlanmak için neler vermezdi ki? Kafası güzel olduğunda hep böyle olurdu: dürtüleri artar, içgüdüleri sabırsızlanır, sürüngen beyni ısınırdı. Normalde, kadınlar arasında avcı konumundayken, sarhoş olduğunda insan türünden hayvan türüne geçiş yapardı. Bu kişilik özelliği, şimdiye kadar Paul'un umursamadığı pek çok açıklanamayan sırrının olmasına ve talihsizlikler yaşamasına sebep olmuştu. En iyi avcı, hayvanın ta kendisi değil miydi? Üstelik, Rob, gözleriyle olduğu kadar tüfeğiyle de takip edebiliyordu. Tabii, kadınlar, onun daima ilk avı olacaktı. On yıllarca süren nankör zaferler, kolay elde edilen başarılar ve uğraşsız flörtler, Rob'un kadınlara karşı hissettiği küçümseme duygusunu sinsice şekillendirmişti; zirveye vardığında tırmanıcı, diktatörün onu seçen halkla alay ettiği gibi ona dayanak sağlayan her dala ve her taşa nankörlük edebilirdi. Rob, bazılarına karşı zafer kazandı, hatta bazen onları ölümün kıyısına doğru sürükledi; haykırışlara sağır, gözyaşlarına kör, tırnak darbelerine duyarsızdı; gücünü, en ilkel hâkimiyet şekli olan kaba kuvvetle perçinlerdi. Üstelik, ruhuna yayılan pişmanlık çöllerine rağmen, aynı şeyleri her an tekrar yapabileceğini biliyordu. Utancın vicdanını ele geçireceği yerde, kadınları karizmasıyla kandırdığı sayısız anılar, mutlu anıları arasında yer alıyordu. Boğma fantezisi, hafızasında güzel anılar olarak kalmış olsa da bu anılar aynı zamanda, sonuna kadar gitme cesaretini gösterememiş olmaktan dolayı, pişmanlıkla perdeleniyordu. Birasının ılımış son yudumunu keyifle içerken, dudaklarının sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark etti.

(*) Genellikle mobilya işlerinde kullanılan, en az üç kaplamanın üst üste tutkallanmasından oluşan, ince, esnek tahta; kontra anlamına gelmektedir. -ed.n.

İkindi vakti, yavaş akmaktaydı. Ancak ne Paul ne de Rob bundan şikâyetçiydi; ikisi için de içkinin olması ye-terliydi. Sarhoşluk, onlar için bir sohbetten daha üstün, kahverengi camın verdiği soğukluk, paylaşılan kahkahaların sıcaklığından daha değerliydi. Günlerini ara vermeden çalışarak geçiren bir işçi için, bu iki adamın içinde bulunduğu durum, güzel bir hayalden ibaretti.

Kışa yenilen gün ışığı, gökyüzünden çekilmekte gecikmedi; sıcaklık da aynı ışık gibi hızla yok oldu. Gölgelenmiş güneşten geriye kalan tek şey, ufku lekeleyen kan iziydi.

Çantasını karışhrırken Rob, bir battaniyeyle bir kafa lambası buldu; ardından, kendisini ahşap zemine doğru yeniden bırakh. Alkol fazlalığının, insanın uykusunu getiren bir tarafı vardı. Uyku, tüm ruhların geçici dinlenme yeri, zorunlu dinginlik ve bahşedilen bir molaydı. Buna rağmen, Rob uyuma taraftarı değildi, henüz değil. .. Gün ışığı az da olsa parladığı sürece, ne kadar güçsüz olursa olsun, uyanık kalmalıydı. Bunun için de gerekli olan şeye sahipti.

Battaniyesinin altında yavaşça kıvrılırken eli, kotunun arka cebindeki beyaz tozla dolu şeffaf küçük pakete doğru yöneldi. Çocuk için kar, saflar için şeker olan bu toz, kurnazlar için de eşi benzeri bulunmayan kokaindi. Rob ve , Paul'un, bu güçlü psikoterapik ilacı ilk deneyişleri değildi elbette; ama ona çok da bağımlı değillerdi. Tercih değil de maddi imkânsızlıktan... Karanlık sokaklarda çok fazla bağlantılarının olm asına rağmen, kokainin bir paketi kırk doları aşabiliyordu ve ikisi de biliyordu ki bu paket, onlara ancak birkaç saat yeterdi.

Rob, alkaloidden zengin tozu, büyük bir dikkatle ahşap zemine serpiştirdi; zemin yerine bir anahtar kullanabilirdi ama çekmeyi planladığı çizgi, daha geniş bir alan gerektiriyordu. Aylardır borcu ödenmemiş kredi kartını aldı, yığın hâlindeki tozu, uzun ince kristal bir hatta dönüştürüp üzerine doğru eğildi. Bu sırada, Paul onu izlemekten memnundu çünkü sıranın ona geleceğini biliyordu. Rob, bir burun deliğini kapatıp diğeriyle kokaine yaklaştı ve güçlü bir şekilde çekti; küçük partiküllerin, burnundan geçerek yutağına doğru ilerlemesini ve ardında bıraktığı uyuşturan soğukluğu hissetti. Burun boşluğuna bazı minik parçalar sıkıştı, avucunun içinde tuttuğu birkaç damla birayı çekerek onları temizledi; böylece, beyaz altının hiçbir miligramını ziyan etmemiş oldu. Boğazının üst kısmında, sanki nezle olmuş gibi bir uyuşma başladığında zorlukla yutkundu. Birkaç dakikanın ardından, zihni ışıldamaya başladı; kokain, uyanışın kıvılcımlarını harlamaktaydı. Nefes alış verişi hızlandı, kasları hareketlendi, çenesi kitlendi ve göz bebekleri büyüdü. Rob, yarılanmış paketi Paul'un uzanmış eline bıraktı; ardından, Reming-ton'unu yeniden eline alarak onu, yenilenmiş bir istekle okşamaya başladı.

O sırada, belli belirsiz duyulan bir çıtırtı, sessizliğin kanatlarında taşınarak dikkatsiz kulak zarlarına ulaştı; duyulması zor olan bu ses, tekrar etti ve işte o zaman, gerçek olduğu anlaşıldı. Rob ve Paul'un avcı ruhları hemen ortaya çıktı; göz bebekleri loş ortamda daha da büyüdü ve kulakları dikkat kesildi. Hızlı olduğu kadar dikkatli bir şekilde, bulundukları yerde ayağa kalktılar. Rob, battaniyeyi kenara itti; bozulan dengesini, çatıyı destekleyen bir kalasa tutunarak yeniden sağladı. Birazdan yaşanacak olanlar için herhangi bir kelime etmelerine gerek yoktu; ikisi de herhangi bir gürültüye fırsat vermeyecek şekilde, tüfeklerini ellerine aldılar. Demiri ellerine aldıkları anda çıkan sesi, uzaklardaki ölü yaprakların hışırtısı izledi. Rob, başını hemen sesin geldiği yöne çevirdi; birkaç yüz metre ötede, günün karanlığında saklanmış bir siluet belirdi. Bu, ihtişamlı bir karacanın gölgeli muhteşem boynuzuydu. Avcılar, geldikten yalnızca birkaç saat sonra, günün son aydınlığının altında, böylesi bir hayvanla karşılaşmanın inanılmaz bir şans olduğunu biliyorlardı! Başı önüne eğilmiş hâlde duran karaca, gardını almış gibi görünüyordu. Rob ve Paul, kulübenin kenarında, tüfeklerinin namlusunu omuzlarının üzerine yerleştirerek nişan aldılar. O anda, atış yapmak biraz riskliydi; hayvanla aralarındaki mesafe, hâlâ çok fazlaydı.

Rob, sıktığı dişlerinin arasından, "Hadi, biraz daha yaklaşalım," diye fısıldadı.

Damarlarında dolaşan alkolün ve psikotropun etkisi, o an yaşadığı heyecana, yıkıcı ve uyarıcı arasındaki savaşa rağmen devam ediyordu; zaman zaman dengesini yeniden sağlayabilmek adına ayaklarını hareket ettiriyordu. Remington'unun ucu, bedeninin sallantılarıyla sarsıldı; telaşlı bir şekilde, göz kapaklarını çılgınca kırpıştırmaya başladı. Hiç şüphesiz, tetiği çekmeden önce karacanın biraz daha yaklaşmasını beklemek zorundaydı.

Hemen sağında duran Paul, tetiği çekmeye daha uygun gibi görünüyordu. Belli ki bugün şanslı günlerinde-lerdi: Hayvan, etrafa saçılmış yemlerin kokusunu takip ederek saklandıkları yere doğru birkaç adım daha yaklaştı. Her yaklaşan adımda, avcıların kendine güveni, hedefi ıskalama korkularının önüne geçiyordu. Paul, ateş etme anının yaklaştığını ifade edercesine Rob'un omzuna dokundu. İki adam, bugüne kadar o kadar çok birlikte avlanmışlardı ki en ufak işaret bile birbirlerini anlamalarına yetiyordu. Bu işaretin üzerine Rob, silahını daha sıkı bir şekilde doğrulttu. Nefes nefese bir hâldeydi; başı ve görüşü bulanıklaştı. Karaca sonunda durdu ve kafasını yere doğru eğdi. Ya *şimdi ya da hiçbir zaman.* Paul, geri sayıma başladı:

"Üç... İki... Bir..."

İki avcı, ardı ardına tüfeklerini ateşlediler. Tüfekler şiddetle sarsılırken, sağır edici patlama sesleri ortama yayıldı. Omzunda hafif bir ağrı hisseden Rob, bakışlarını yere yığılan karacaya şaşkınlık içinde sabitledi:

"Vuruldu."

"Ayağa kalkıyor," dedi, Paul.

Hayvan, ölümcül bir darbe almamıştı. Yalnızca kalçasından yaralanmıştı; bu yüzden, titreyen dört bacağının üzerinde ayağa kalkmayı ve topallayarak kaçmayı başardı. Avcıların, sıradaki hamle için konuşmasına gerek yoktu.

İki adam, en hızlı şekilde kafa lambalarını takıp merdivenlerden toprak zemine indiler. Fiziksel olarak daha formda olan Rob, kulübeden atlayarak inerken dizleri şiddetli bir darbeyle yere çarptı, şapkası rüzgârda savruldu. Kel kafasına yeni taktığı lambası, önüne doğru soluk bir ışık yayıyordu. Koşarak, birkaç saniye önce yerde yatan karacanın olduğu yere ulaştı; bu sırada, ölü yaprakların üzerinden seken karacanın çaresiz ayak sesleri duyuldu. Rob ve Paul, aradıkları şeyi bulmakta gecikmediler: Kan izleri, ormanın zeminini bol miktarda lekelemişti. Yerde bu kadar çok kan olması, hayvanın atardamarına isabet ettirdiklerini düşündürdü onlara; karaca, en nihayetinde kan kaybından ölecekti. Kan izleri, hayvanın kaçtığı yolu net bir şekilde gösteriyordu. Rob, topuklan poposuna de-ğercesine koşmadan önce, bu izleri parmağıyla gösterdi.

Arazi, avcıları hızla yorgunluktan tüketecek bir yokuşa sahipti, hele ki sarhoşlar için... Buna rağmen, Rob'u hiçbir şey durduramadı; bir kurdun çevikliğiyle, ağaçların arasından süzüldü. Paul'un aynı ritme ulaşıp ulaşmadığını umursamadı; başka birinin zayıflığı ve kaprisleri yüzünden, elleri arasındaki bu ganimeti kaçırmaya hiç niyeti yoktu! Bir eliyle silahını tutarak devasa bir kayayı aştı, diğer eliyle kendini destekleyerek bacaklarını dengeledi ve ileri doğru koşmaya başladı. Zeminde o kadar çok kan vardı ki takip etmek için eğilip bakması gerekmedi; bu, Ariadne'nin ipliğini(*) takip etmek, onun için çocuk oyuncağıydı. Devrilmiş bir kütüğün üstünden atlarken gülmeye başladı ve uzaktan görebildiği avının korkusundan ve çaresizliğinden beslendi.

(*) Ariadne ipi efsanesi, adını Yunan Mitolojisinde Theseus'un, Minota-ur'u bulmak ve öldürmek için Girit'e geldiğinde, Mino'nun kızı Ariadne'nin, labirentten geri dönüş yolunu bulabilmesi için ona bir iplik yumağı vermesinden almaktadır. -ç.n.

Gece artık iyice çökmüştü; kuşlar cıvıldamalarını kesmişti ve karanlık, etrafa yayılmıştı. Kafa lambası sayesinde Rob, yaralı karacayla göz temasını koruyordu. Her soluk soluğa nefes alış verişinde, dudaklarının üzerine, dolu yağdırmak üzere olan bulutlar yerleşiyor; tüm bedeni, karlara atılan bir şeytan gibi belli belirsiz bir duman yayıyordu. Kaç dakikadır koşuyordu? Buna cevap veremeyecek durumdaydı; körlük ve sarhoşluk, ona zaman kavramını unutturmuştu. Yorgunluğuna gelince, avına birazdan ulaşacak olmasının heyecanı tarafından telafi ediliyordu.

Avcıyla avı arasında yaklaşık on metrelik bir mesafe kaldığında Rob, Remington'unun sürgülü şarjörünü gürültüyle indirip alaycı bir kahkahayla, hareketsiz fişeği, silindirden fırlattı. Ardından, kabaca nişan alıp bir kez daha tetiği çekti; küçük bir duman bulutunun ardından, bir patlama sesi duyuldu. Hayvan, acı dolu bir haykırışla yere düştü. Rob, onları ayıran mesafeyi bir çocuk gibi hoplaya zıplaya geçti. Karaca, nefes alıyordu; ağzından kan ve salya karışımı bir şey akıyordu ama hâlâ yaşıyordu.

Rob, başladığı işi sonlandırmak yerine önce, aldığı nefeslerin ritmiyle yükselip alçalan, acı içindeki hayvanın kıllı bedenine doğru yaklaştı. Avcı, bu birkaç saniyelik boşlukta, kendi nefesini dengelemeye çalıştı. Hayvan ve o, yalnızdı. Civarda yaşayan hiçbir ruh yoktu; meraklı gözler, şüpheli kulaklar ve her şeyden öte, ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyecek kimse yoktu. Paul, her neredeyse, hâlâ onlardan uzaktaydı. Sarhoşluğu tarafından ele geçirilmiş bir şekilde oturur pozisyona geçti ve keyif içinde, kafasını sallamaya başladı.

Karacanın kanlı vücuduna vururken, onunla alay ediyordu:

"Beni iyi koşturdun!"

Vuruşları, yavaşça okşama hareketleri ile yer değiştirdi; parmakları, ölmek üzere olan karacanın sıcak tüyleri üzerinde gezindi. Önce, hayvanın kalçasında açılan ilk yarasında; sonra, karnında açılan ikinci yarasında dolaştı; ardından, hırıltılı nefeslerle sallanan boğazına doğru ilerledi. Hayvanın kocaman açılmış bitkin gözleri, sanki işini tamamlaması için ona yalvarıyordu; bu sırada avc, hayvanın yavaş yavaş can çekişmesini izlemekten aşırı bir zevk almaktaydı. Dev boynuzlardan kaslı vücuda doğru, hayranlık içinde göz gezdirdi. Böylesi büyük bir gücün, kendi iradesine boyun eğmesi!.. Hayvanın sıcak kürkünün her bir teli avucuna değdiğinde, onu saran güç dalgasına bir ürperti ekleniyordu; can almak, tarif edilemez bir duyguydu onun için. Gözlerini bir an olsun avının heybetli başından ayırmadan, ağır hareketlerle Remington'u-na uzandı. Etrafında, hayvanın yaralarından durmaksızın akan kanın ıslaklığı vardı.

Bu hayvan, Tanrı'nın başyapıtı gibiydi; ihtişamlı bir güzelliğin, zavallı bir hâle dönüşümü; aynı şekilde, bağımsızlığın kendi mülküne dönüşmesi gibiydi. Bu teslimiyet anı Rob'a, merhametli elleriyle boğduğu, yalvaran kadınları hatırlatmıştı. O zamanlar, arzusunun sonuna kadar gitmek; göz bebeklerini, meleklerin yok oluşlarına dikmek; ressamın elinin altındaki tuval gibi, parmaklarından doğan ölümü hissetmek için neler vermezdi?

Kokain, onu derin bir iç çe^neye itti. Rahibin kutsal kâseyi okşaması gibi, Rob da parlatılmış av tüfeğini okşadı. Kıymetlisi olan 12 kalibrelik tüfeğinin şarjörünü soğukkanlılıkla doldurdu ve üçüncü mermiyi fırlatmaya hazırlandı; ardından, namluyu,

karacanın kafasının yan tarafına doğrulttu. İşaret parmağı, tetiğin üstünde titredi; Tanrı olmaya, sadece bir hareket uzakta olmanın verdiği kendinden geçme hâli içindeydi! Suratında şefkatli bir gülümseme belirdi; tetiği çekti ve mermi, güçlü bir darbeyle hayvanın kafasına saplandı. Karacanın beyninden fışkıran kan, Rob'un gülüşünü lekeledi. İlk defa ölümle bu kadar burun buruna olma hâli, ona zevk verdi; bir canlının infazına ve can çekişine mutlak bir yalnızlık içerisinde tanık olma imkânı, ona ilk kez sunulmuştu. Paul'un yokluğu, Rob'un ölüm üzerinde hâkimiyet kurmasının ve onun tek hâkimi olmasının verdiği zevki keşfetmesine yardımcı oldu.

Silahını, kandan kıpkırmızı olmuş zemine bırakıp ellerini, karacanın parçalanmış beynine götürdü. Kanın sıcaklığı, titreyen ellerini sararken sümüksü ve gergin yığın, parmakları arasında kıpırdandı... Hayır, inkâr etmesi mümkün değildi: Arhk, yaşamın onu cezbeden hiçbir tarafı yoktu; ölüm, kesinlikle daha cazipti! Dumanı üzerinde iç organlarla oynadıkça, adını koyamadığı bir haz dalgası, onu sarmaya başladı. Kaç kere bu hazzı elinin tersiyle itti? Cesaret eksikliği yüzünden, tek gecelik zaferlerini bağışlamayı seçtiğinde bu zevkten kaç kez mahrum kaldı? Ah, keşke bilebilseydi!

Kalkmış penisi, dar kotunu zorlamaya başladığında gözlerini kapath ve yapış yapış ellerini, leşten ayırıp iç çamaşırının içine soktu. Sıcak ve yapışkan kanın verdiği zevkle birlikte penisi, kendisini yepyeni bir hisle, parmaklarının gelip gidişinin ritmine bırakh. Hiçbir canlı, şu anın sunduğu zevki ona sunamazdı. Anlahlamaz bir histi; kanlar içindeki işaret ve baş parmağı, kalkmış penisinin başını tutarken, en fazla birkaç saniye içinde patlama yaşayacağını ve arzuyla dolu nefesin, kendini dışarı atacağını hissediyordu. Penisini saran kızıl sıcaklık, onu yeniden alevlendirdi: Zevkle inlemeye başladı ve elinin ritminihız-landırdı; ardından, arzu ettiğinden çok daha erken bir zamanda, sarsınhlar, penisini ele geçirdi. Cömertçe boşaldı.

Orgazmın üzerinden uzun bir zaman geçmesine rağmen Rob, hâlâ hareketsizdi; sonra, avının parçalanmış vücudunun üzerine yığılıp kayıtsızca, patlamış kafatasını okşadı ve ölümün ağır ağır yaydığı sıcaklığı içine çekti.

Artık, bunu kendinden saklamanın ne anlamı vardı? Her zaman, isyankârlığıyla övündüğü huysuz mizacının altında, bir katil gizleniyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, katil olmak, kendi kendini kör etmenin yollarını arayan ağlak bir toplum tarafından sunulan tiksindirici bir statüden yararlanmaktı; cinayet, her zaman varoluşunun bir parçası değil miydi? İnsanlık tarihinin neredeyse tüm değişim ve dönüşümlerinin temelinde, o yok muydu? Savaşlar, kral katilleri, ihanetler bizi, şimdiki biz yapmadı mı; hepimiz, cinayetin çocukları değil miydik? Bize bir hayat verilebilmesi, bir başkasının hayatının alınmasını gerektirmedi mi? Çocukların nevrozlarının(*) sebeplerini inceleyen bilim aracılığıyla biliyorduk ki bir yetişkinin

cinayetten tiksindiği kadar, çocuk da babasından tiksinerek doğardı. Öldürmeyi reddeden bir insanlık, tarihsiz ve belleksiz bir varlıktı.

(*) Genellikle bunalım ve beden görevleri üzerinde yakınmalarla beliren, kişiliğin ve uyumun bütününü etkilemeyen, ruhsal kaynaklı sinir hastalığına denmektedir. --ed.n.

Üstelik, Rob'un ruhunda, bir katilden daha karanlık bir şey saklıydı; katil, para veya intikam için, soğukkanlılıkla metodik ya da tesadüfi cinayetler işlerdi. İnsanın doğasının bir yansıması, özünün karanlığı ve ruhunun ortaya çıkışı. .. Ah! Rob'u çeken şey ise bundan daha fazlasıydı!

Hayatı, bir sebzeyi topraktan koparıp tadına bakar gibi almak ... İşte, onun tüm coşkusunun kaynağı buydu. Ölümü onurlandırmanın en güzel yolu, onu bir son değil, bir başlangıç olarak görmekti: Rob, bunu o anda keşfetmişti. Kan, uzuvlarından çekilip kalbine doğru ilerlerken üşümüş parmaklarının rengi solmaya başladı; hazzı o kadar güçlüydü ki mantığı, şu an hâlâ onunla birlikte olsa bile, bu hissi inkâr edemezdi. Parmakları, parçalanmış leş üzerinde gezindi; döktüğü kanın yavaş yavaş soğumasını hissetti. Coşkusu, zirvede tamamlandı.

Paul aniden, nefes nefese bir şekilde bağırdı:

"Rob! Rob, yaralandın mı?"

İçinden geçen bir akım, Rob'u irkiltti ve onu ayağa kaldırdı. Arkadaşının kafa lambasının ışığı, gözlerini kamaştırarak onu bir süre kör etti. Bileklerine inmiş pantolonuyla ve hâlâ kanlar içinde olan penisiyle Rob, hareketsiz kalmakla yetindi. Akşamın dondurucu soğuğunda, bacak arasını kaplayan kanın dumanı tütüyordu; kalçasına, kollarına ve suratına yayılmış kan lekeleriyle, bir meleğe işkence ederken yakalanmış bir şeytanı andırıyordu.

"Ama bu ..."

Rob'un sessizliği, pek çok şeyi anlatıyordu. Hayatı boyunca kendini aksine inandırmak istese de artık, gerçeği biliyordu: Can almak, kendininkini geri kazanmaktı.

"Hasta mısın? Senin derdin ne?"

Cevap olarak, Rob, hızlı bir şekilde eğilip Remington'u-na uzandı ve sürgülü şarjörünü şiddetli bir şekilde indirip namluyu arkadaşına yöneltti. Arkadaşı, başını sallayarak ağzını kocaman açtı, partnerinin beklenmedik çılgınlığı karşısında bir mantık aramaya çalıştı.

12 kalibrelik tüfeğin son mermisi, geceyi delip geçerek Paul'un göğsünün üst kısmına saplandı ve Paul, sırtının üstüne sert bir şekilde düştü. Patlamanın yankısı, karanlık ormanda şiddetle tekrar etmeye başladı. Paul' un kafa lambasının ışığı artık, ağaçların tepelerini aydınlatıyordu ve etrafa ürkütücü bir hava yayıyordu.

Rob, kalbinin son hızda çarptığını hissediyordu; ama pişmanlıktan değil, hazdan. Daha önce hiç yaşamadığı bir haz... Hareketsiz bedene doğru yaklaştı; ardından, lambaları söndürerek kısmi karanlığın onları sarmasını sağladı. Atış o kadar başarılı olmuştu ki Paul'un yaşam şansı hiç yoktu; gece ona dokunduğunda, Rob, arkadaşının kalbinin ve ciğerlerinin mermiyle ezildiğini anladı.

Katil, hiçbir acıma duygusu olmadan arkadaşının tüfeğini aldı ve dizleri üzerine çökerek onun saçlarını okşamaya başladı. Şimdi, onunla ne yapacaktı? Gece, gizliliğin garantisiydi; eğer şimdiye kadar yalnızdılarsa şimdi daha da yalnızlardı. Parmakları, zavallı kurbanının kirli sakalını okşadı. En nihayetinde, bu adam neyi başarmış olacaktı ki? Varlığı pişmanlıklar, başarısızlıklar ve pislikler yığınından başka bir şey değildi ki. Ne kadar da acınası bir bireydi!

Yavaş yavaş, katilin gözleri, karanlığa alışh ve bu, cesedin tiksinç surahnın detaylarını incelemesine olanak sağladı. Rob, bu adamın yanında bu kadar uzun süre nasıl kalabilmişti? Ay ışığının parılhsı, ona kılavuzluk etti; tüm keşifler, tutsaklığın sınırından özgürleşerek bilincine doğru akmaya başladı. İçindeki vahşetin boyutunu, yok etmeye, parçalamaya, öldürmeye olan susuzluğunu anlayabilmesi için bu ızdırapla baş başa kalması gerekiyordu demek ki; parmaklarının bir hayatı kopardığı an, araftaki bir eseri, nihai sona ulaşhrmış oldu.

Kötülüğün güzelliğiyle tanışhğı o eşsiz an...

Sonra, coşkusuna hapsolmuş bir hâlde, uzaklarda resifler içinde saklanan bir denizkızının şarkısına benzeyen bir şarkı duyduğuna inandı. Peki, neydi bu? Hızlı hızlı nefes alıp verirken yavaşça ayağa kalktı, kalbi küt küt atıyordu. Bu ormanda yalnız değil miydi? Bu pahrh, herhangi bir keşişi mi uyandırdı? Aldığı alkol ve kokain, çılgınlığın dibinde kendisini kaybetmesine yeter miktarda değildi. Ne içtiğini ve ne çektiğini biliyordu, tüm semptomlarının farkındaydı. Dolayısıyla, halüsinasyon görme safhasında değildi; bu sesin gerçekliğine inanmış durumdaydı. Peki, bu ne olabilirdi? Arya(*), ritmik ve melankolik ezgilerle devam etmekteydi. "Eğer ay bir sese sahip olsaydı, kesin böyle olurdu," diye düşündü, Rob.

(*) Operalarda, solistlerden birinin orkestra eşliğinde söylediği, genellikle kendi içinde bütünlüğü olan parçaya verilen addır. --ed.n

Önce bir yöne, sonra diğer yöne birkaç kararsız adım ath. Bu şarkının kaynağını nasıl bulabilirdi? Orman, tüm heybetiyle, bir duvar gibi üzerine çöküyordu. Kaybolmuş bir hâlde, pantolonunu beline çekip düğmelerini kapattı, ellerindeki kanı kalçalarına rastgele sürdü; ardından, av tüfeğine yeniden sarıldı. Kararlı bir şekilde, kafa lambasını yakıp ışığı, az yapraklı dalların çarpık siluetlerine doğru yönlendirdi. Yorulmak bilmez bir şekilde, serenat hâlâ devam etmekteydi; güzelliğiyle onu sarsacak akorlar eklenip duruyordu. Bu sefer, sesin kaynağını anladı: Genç bir kadına, bir periye ya da böylesi saf bir ses tonuyla süslenmiş herhangi bir varlığa ulaşacağına inanmış bir şekilde, vahşi bir yırtıcı gibi koşarak önündeki yokuşu inmeye başladı. Koştukça şarkı netleşti. Yaklaştı! Lambası, o anda, ormanda yükselen bir duvarı aydınlattı; taşlardan ve kayalardan oluşan bu duvar, ilk bakışta geçilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Bu doğal ihtişam, Rob'u etkileyerek neredeyse hareketsiz bıraktı. Ayakları, dökülmüş yaprakların ve çamurun oluşturduğu bir yatak üzerinde kaydı ama tökezlemeden hemen önce toparlanmayı başardı. Kayalık duvar, yaklaşık yirmi metre uzunluğunda, ölçülmesi zor bir büyüklükteydi; sanki, zemin tam bu noktada çökmüş, bir kısmı havada kalmış diğer kısmı yerin altına inmişti. Birkaç ağaç, çarpık köklerini yayarak, uçurumun kenarında ölmek üzere olan insanlar gibi, taşlara tutunmuştu; bükülmüş, kıvrılmış bu gövdeler, mızraklara saplanmış bedenler gibi görünüyordu.

Gözlerini kapatmış ve tüm duyularını, büyülenmiş kulaklarına aktaran Rob'u etkileyen asıl şey, bu karanlık dekor değildi. Bu sesti... Bu güzel, tatlı, genç ses ... Güzelliği, çılgınlığına onu ikna etmeyi neredeyse başarmıştı; gecenin ve ormanın ortasında, bir kızın bembeyaz melodilerle şarkı söylediğine inanmak, ahmaklık değil miydi?

Arya, bir anda kesildi; hafif bir çıtırtıyı takiben, bir fısıltı dalgası yayıldı. Rob'un melankolik hayalleri, aklının başına gelmesiyle ve silahının hâkimiyetini tekrar kazanmasıyla son buldu. Peki, neydi bu? Hâlâ kan revan içinde olan avcı, doğal duvara doğru, üstünden geçtiği dalları kırarak birkaç adım attı. İşte o an, beklenmedik bir şey oldu: Kafasını kaldırdı, kafa lambasının ışığından faydalanarak, taşın arasında ince bir açıklık gördü. İçeride, yarı örtülü bir surat ve sallanan bir kol vardı. Acaba, biri bu duvarın arkasında mahsur mu kalmıştı? Rob, gözlerini kırpıştırdı; aklının onunla hâlâ birlikte olup olmadığından emin olamıyordu. Genç kadının kesik kesik nefes alış verişlerini duyacak kadar yakınlaştı. Rüzgârla taşınan saç tellerini gördü. İşte oradaydı; on metre uzaklıkta, bedeni için çok ufak olan o açıklıktan geçmeye çalışıyormuş gibi görünen bir kız.

Kız, gözlerini kafa lambasının ışığından korudu; sanki, uzun zamandır güneşi ilk defa görüyormuş gibiydi. Bu duvar da neyin nesiydi böyle? Doğanın ortasında inşa edilmiş bir hapishane miydi yoksa haydutların sığınağı mıydı? Hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Kısır döngüye giren düşünceleri arasından, gerçek, tüm kırılganlığıyla karşısındaydı: Bir kadın, görünüşe göre çaresizlik içinde bir kadın; ormanda kaybolmuş, karanlıklarla

çevrili bir kadın... Kararsızlık içinde geçen yıllardan sonra, geri tepilmiş onca fırsattan sonra, kaçırılan onca zevk anından sonra ona, yeni bir kurban mı sunulmuştu? Kalbi, hızım arthrarak atmaya devam etti; istek ve arzu, damarlarını yakıp geçti. Bu, ilahi bir işaret miydi? Başını eğdi; önündeki duvarın hemen üstündeki açıklıkta gördükleri, bu düşüncelerini doğrular nitelikteydi.

İKİNCİ PERDE

BÖLÜM 1

Jacinthe için arkadaşlık ve akranları, önceliklerinin en tepesindeydi. Sosyal olarak kabul edilmek, onun için hayattaki başarıların içinde söz edilmesi gereken tek şeydi. Konuşmalarında hep, parçalanmış bir aileden geldiğini, ailesinin korkunç sırları olduğunu; en kötüsünün de annesine dair hiçbir şey bilmemesi olduğunu -adını dahi- anlatırdı.

Jacinthe, anı ne kadar acı verici olursa olsun, hatırlamayı severdi. Hiçbir şey, hiçbir zaman, bilmemekten daha aa verici olamazdı; belki de unutmuş olmak hariç. Geçmiş, hiçbir zaman geri gelmeyecek olsa da zaman, kendi ritminde devam ediyordu: *"Artık çok geç."* Genç kız, bu nedenle, babası Richard'ın sözlerine güvenmek zorundaydı; ona söyleme cesaretinde bulunduğu her şeye, yalan ya da gerçek. O dönemde, babasının ketumluk boyutunu anlamak için çok fazla ısrar etmesine gerek kalmayacakh; annesine ne olduğu, varlığının çözülmez geçmişinde saklı kalacakh. Ne biliyordu? Annesinin, babasının o zamandan beri adını bile anmaya cesaret edemediği; hpkı küçük bir delikten sızan suyun, yavaş yavaş tüm gemiyi bahr-ması gibi aklını yavaş yavaş yitiren bir kadın olduğunu... Annesi, aklını yitirdiğini gizlemeyi zekice başarmıştı ve istediğinde durabileceğini iddia ediyordu. Ama bağımsızlık, fren yapabilme olanağıyla değil ancak kendini durdurabilme yetisiyle ölçülebilirdi.

O zamanlar annesi, bu büyüleyici ve kırılgan, bir o kadar da aldatıcı olan yeni hayranlığından kendini alamazdı; Jacinthe, bu hikâye hakkında çok az şey bilse de en azından şunu söyleyebilirdi: Eski komşularının çiçekleri, annesini büyüleyerek etkisi alhna almışh.

Babasının dudakları arasından bahşedilen birkaç kelimenin duyulduğu o eşsiz günde, Jacinthe, anladıklarıyla bir hikâye kurmaya çalışmıştı; acı verici son sözler ve annesinin son anlarına ilişkin birkaç görüntü ... Her şey, bir yabancının komşu eve taşınmasıyla başlamıştı. Gürültü ne kadar rahatsız edici olsa da mutlak sessizlik, bazen daha fazla rahatsız edebiliyordu. Üç aylık komşularını, tek bir gün bile görmemişlerdi; girişe park ettiği arabası dışında, varlığından bir iz yoktu. İlk başlarda, evden çalışan yalnız bir kadın olduğunu düşünmüşlerdi. Hiçbir zaman ne işle meşgul olduğunu bilmedikleri bu gizemli komşunun duvarlarından ve pencerelerinden bazen, içeride bir çocuğun yaşadığını düşündürtecek çığlıklar ve ağlama sesleri duyulurdu.

Tüm kış boyunca, bu ikili, hiç kimse tarafından görülmemişti. Jacinthe'in, kaygılı olduğu kadar meraklı da olan babası, mahalle sakinlerinin bu görünmez kadınla hiç karşılaşıp karşılaşmadığını sorgulayıp durmuştu; herhangi bir restoranda, benzincide ya da bir bakkalda, onu kimse görmemişti.

Bahar geldiğinde, karısının tüm cesaret kırıcı sözlerine rağmen, komşusunun kapısını çalma cesareti göstermişti; aslında bu, onun çok önceden yapması gereken bir şeydi. Her şeyden öte, yeni gelene hoş geldin demek için yapılan sıradan bir ziyaret değil miydi? }acinthe'in babası, kapıda hareketsiz duruyordu; içeriye kulak kesilmişti. Yaklaşık bir dakika boyunca, hiç parke gıcırdaması duymadı; içerde hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Terk edilmiş gibi görünen bir çocuğun çığlıkları dışında...

Hemen en yakınındaki, bir kısmı soluk perdelerle kapanmış pencereye dönerek içeriye göz atma cesaretinde bulundu. Hiç mobilya yoktu; her tarafın, hayret verici bir şekilde, bitkilerle kaplanmış olduğunu fark etti. Botanikle pek alakası olmayan Richard, bitkileri ve çiçekleri tanıyamadı. Tam da bu anda, ağlama ve sızlanma sesleri birden kesildi; aile babası, pencereden hızla uzaklaştı ve kaskatı kesildi. Bu sefer, ayak sesleri duyuldu; sanki ona doğru geliyor gibiydi.

Kaçmak ya da beklemek?

Birinin onu karşılamaya gelmesini umuyordu, tered-düte gerek yoktu.

Henüz ...

Bir tıkırtının ardından, kapı açıldı.

Richard -kızına bu şekilde aktarmıştı- irkilmişti; önce tombul bir el, ardından küçük bir kafa görünmüştü. Bu, bir kadın değil, bir çocuktu; yüzü, gözyaşlarından boğum boğum olmuştu. Richard, çocuğun yüzünde belirgin de-formasyonlar fark etmişti ancak bunlar, sıradan kızarıklar ve şişlikler gibi değildi.

Bumu neredeyse yoktu, dudakları eğriydi; gözünün bir kısmı, sarkan bir deri parçasıyla kaplıydı.

Bu tuhaf görüntü bir kenara bırakıldığında, karşısında masum bir kız çocuğu duruyordu.

Baba yüreği, şüphenin yerine hemen derin bir merhamet koymuştu.

Bu küçük varlığın seviyesine inmek için çömelmiş, söyleyecek bir şeyler arıyordu.

Kadın, bu yüzden mi saklanıyordu, bu çocuğu gizlemek için mi?

Bu ortaya çıkış, daha fazla gizemi beraberinde getirmişti. Ağzı açık bir şekilde, dudaklarında hem bir gülümseme hem de acıyan bir sırıtmayla, ne olduğunu bilmediği bir şeyler söylemeye hazırlandı.

Sonra, kemikli ve sert bir el, kızı omzundan yakalayarak aceleyle içeriye çekti.

Kapı aniden kapandı.

Ne bir çığlık, ne bir gözyaşı.

Tam bir sessizlik.

Richard, dehşete düşmüş bir şekilde eve döndü.

Merakının bedelini ödemek zorunda kalacağı konusunda, hiç şüphesi yoktu.

Ödemesi gereken bedel, önce sinsice planlanmışh. Bu olaydan sonra, garip komşuları, dışarıda görülür olmuştu. Her seferinde, gecenin tam kalbinde. Richard, bazı geceler onu, arka bahçelerini ayıran sedir çitin oralarda dolanırken görmüştü. Ne yapıyordu; üstelik, o tuhaf saatlerde? Merakı, çok geçmeden dizginleyemediği boyutlara ulaşh ve bir gece, sedir çitin orada, komşusunun bahçesini net olarak görebileceği bir konumda bekledi.

O gece, kadının, merdivenlerin basamaklarını elinde bir çiçek sulama kabıyla indiğini gördü. Yürüyüşü yavaş, zayıf ve hastalıklıydı; karanlık, her şeyi ayırt edebilmesini güçleştiriyordu ama bahçenin arka tarafına doğru topallayarak yürüyen kadının gözlerindeki endişe verici parıltıyı fark etmişti.

Hareketsiz bir şekilde, dalların alhnda çömelmiş olan Richard, bir santim bile yerinden kıpırdayamamışh.

Komşusu, Richard'ın daha önce hiç fark etmediği bir çiçeğin dibine kadar gitmişti. Richard'ın görebildiği kadarıyla, küçük ve koyu renkli yaprakları neredeyse solmuş olan bu bitkinin taç yaprakları, hipnotize edici bir mor renkle, yukarı doğru dalgalanarak parlayan dokunaçlar gibi görünüyordu.

Richard, daha önce böyle bir çiçek çeşidi görmemişti ama bu yine de kadının gece tuhaf saatlerde onu sulamasını açıklamıyordu. Komşusu, işini bitirdikten sonra, vakit kaybetmeden eve dönmüştü. Aralık kapının ardında kaybolmadan hemen önce, arkasına

bir bakış atmıştı. Ri-chard'ın tüm bedeni, bir ürpertiyle dolmuştu; o bakışın, ona yönelik olduğuna hiç şüphe yoktu.

Sessizlik, ortama yeniden hâkim olduğunda Richard, bu gözlemi sonrası ne düşüneceğini bilemeden, bir anlığına donakalmıştı. Ardından, ayaklarının dibinde, bu mor çiçeklerden birini fark etti. Solmuş olmasına rağmen, büyüleyici zarafetini koruyordu. Karısının ve küçük kızı Ja-cinthe'in huzurla uyuduğu odaya dönmeden önce, çiçeği parmakları arasına aldı.

Günün ilk ışıklarında Richard, bu merak uyandıran çiçeği, o anda eski bir buketi koklamakta olan karısına verdi.

Bilmeden, affedilemez bir hata yapmıştı.

Karısı, tüm dişlerini göstererek gülümsedi ve kokunun derinliğinin tadını çıkarmak için gözlerini yumdu. Açıklanması mümkün olmayan bir büyülenme, onu sardı; bu enfes çiçeği, kesinlikle yeniden koklamak zorunda kaldı. Kocasına, yeni bir tane daha getirmesi için yalvarmışh; bu sefer tazesinden. Eğer Richard bunu en başından açıkça reddetseydi, karısının ısrarı karşısında, cevabını tekrar gözden geçirmek zorunda kalırdı. Bir başka çiçeğe sahip olmak arhk bir arzudan öte, bir ihtiyaç, bir gereklilik hâlini almıştı. Gün geçtikçe, kadının isteği daha da artıyordu. Bu çiçek, bütün düşünceleri ve bütün tarhşmaları ele geçirmekte hiç gecikmemişti.

Bir hafta sonra, Richard, bir öğleden sonra işten eve dönmüştü. Elleri, taşıması gereken bir yükle dolu olduğundan, birisi gelip kapıyı açsın diye dirseğiyle kapıya vurmuştu. Karısı, doğum izninde olduğundan evde olmalıydı. Ancak, o gün, onu karşılamaya kimse gelmedi. Aniden endişeye kapılan Richard, elindeki ağır koliyi bıraktı ve anahtarlığını aldı fakat boşuna almışh; kapının kilidi açıkh. Eve girdi ve karısının ismini bağırdı; hiçbir cevap yoktu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, mutfağa kadar ilerledi, sonra...

Karısını orada, hareketsiz ve arka bahçeye bakan pencereye dönük bir şekilde buldu. Ellerinden biri, cama dayanmışh; taş gibi kaskatı ve büyülenmiş bir hâldeydi. Adını söylemek, iyi olup olmadığını sormak istedi ama boğuluyormuş gibi oldu. Karısının, bakışlarını sabitlediği şeyi yeni fark etmişti: Gizemli komşularının bahçesi.

"Bir başkasını daha koklamak istiyorum. Sadece bir tane daha."

Bu sözleri, arkasına dönmeden ve kendine pek de ait olmayan çocuksu bir sesle söylemişti.

Bu, Jacinthe'in annesinin söylediği son sözler oldu.

Aniden dışarıya fırladı. Richard, onu kendine getirmeye çalıştı ama sıyrıklar ve hakaretler dışında, pek bir şey elde edemedi. O an anladı ki kansı, gerçekten delirmişti.

Anlamıştı, anlamıştı elbette ama artık çok geçti.

Bu kadar yüksek bir çiti geçmesi mümkün olmayan kadın, bitki örtüsünün yokluğunu telafi eden bu bahçeye doğru yönelmişti. Çite zorlukla tırmandı, diğer tarafa atlarken elbisesinin bir kısmı, demir tellere sıkıştı; vücudu, korkunç bir hızla yere doğru düşmeye başladı.

Kumaş parçalanmıştı.

Kadının göğsü, yere sert bir şekilde çarpmıştı.

Boyun omurları, korkunç ve ölümcül bir çatırtıyla parçalanmıştı.

Zavallı kadın, oracıkta öldü.

Sadece birkaç metre geride olan Richard da o anda yere yığıldı.

Jacinthe'in bildiği her şey, bu kadardı. Daha fazlasını öğrenmek istese de bu kadarı onu, daha korkutucu olabilecek bir gerçeği kamufle ederek rahatlatıyordu. Babasına gelince, çoktan alkolizmin batağına düşmüştü ve başka bir geleceğin peşine düşmeyi bırakmıştı. Richard, her akşam rutin radyo yayınlarını dinlemekle yetiniyor, bazen de ayaklarının dibinde on iki şişe biriktiriyordu. Kızı için herhangi bir tehdit oluşturmasa da yok olmuş ve aylak bir baba figürüydü.

İşte bu yüzden, Jacinthe, geceleri arkadaş bulma konusunda hiçbir sorun yaşamamıştı; onun yaşındaki gençlerin çoğu o sırada derin uykudayken o, sokaklarda olurdu.

Jacinthe, Joannie ve Tommy, iki yıl önce okulu astıklarında tanışmışlardı. O öğleden sonra, gereksiz olduğuna yemin edebilecekleri iki derse girmemişler ve hiçbir yetişkinin onları bulamayacağı sokaklarda dolaşma fırsatından yararlanarak, kötü davranışlar sergileyerek, dünya gözünde değerlerini kanıtlamak amacıyla pek çok üzücü olaya karışmışlardı.

Arkadaşlıkları, o zamandan beri ahlaksızlık ve itaatsizlik içinde gelişmişti; tohumun, rüzgârın onu nereye atacağını bilmemesi gibi çocuk da bazen kendisini, kaçmaya çalıştığı bir durumun belirsizliği içerisinde büyürken bulurdu. Her durumda, bu ergenlerin ebeveynleri, ister bilerek isterse fark etmeden çocuklarına karşı mutlak bir ilgisizlik içindeydi. Joannie, işinden başka bir şey düşünmeyen, eski kocasıyla yaşadığı

hukuki sorunlardan perişan olmuş, borç batağındaki tek ebeveyn bir kadının kızıydı; Tommy ise mahkûm bir baba ve seks ticareti kölesi bir annenin oğluydu.

4 Kasım Cumartesi günü, üç genç Saint-Charles-Bor-romee belediyesine bağlı Visitation Sokağı üzerinde, tam gece yarısı buluşmak üzere randevulaştılar. O dönemde, o tuhaf saatte bu yaştaki gençleri sokakta gören herkes, çocukları ve ailelerini yargılardı. İnsanlık, her zaman, başına gelen felaketler ölçüsünde zevk arayışıyla koşullan-dırılmıştır; bu nedenle, zorlu bir gençlik dönemi geçiren ve destekten mahrum bu ergenler o gece, yasakları, bilmedikleri boyutlara kadar zorlamak istediler.

Tommy, iki genç kızı, terk edilmiş bir yapının kömürleşmiş enkazını keşfetmek amacıyla şehir merkezine kadar onu takip etmeleri için ikna etmeyi başarmıştı. Bu yapı, birkaç yıl önce çıkan bir yangınla enkaza dönüşmüş eski bir çocuk psikiyatri hastanesinden başka bir şey değildi. Bu yıkıcı etkiye sahip yangının dehşete düşüren hikâyesi, tüm köye yayılmıştı ve gençlerin kulağına gelmekte gecikmemişti; bir sürü söylentiye sebebiyet verecek kadar efsaneleşmişti. Soruşturma detaylarından edinilen bilgiye göre, bölge gazeteleri, yangının bir kundaklama sebebiyle çıktığı ve onlarca çocuğun ölümüne yol açtığı bilgisini paylaşmıştı. Bu olayın korkunçluğu karşısında, kasaba halkı, basının yazdıkları üzerinde konuşmaya bile cesaret edememişti. Yerel felaketi anlatmaktaki bu görünen isteksizlik, öngörülebilir bir ters etki yaratmıştı: Küçük kasabanın gözü kara gençleri, yasaklamalara rağmen ara sıra olay yerine gelip bir iz bulabilmek için enkazı karıştırıyorlardı. Yasaklamak, beraberinde, gizliden gizliye teşvik etmeyi de getirir; genç olan herkes, bir gün bunu doğrulayacaktır. Bunun üzerine, gençleri, bu dört duvar arasındaki mezarlığı deşmekten vazgeçirebilmek için cesaret kırıcı birkaç tutuklama yapılmış ancak dedikoduların artmasına yine de engel olunamamıştı.

Birkaç bin nüfuslu kasabada yayılan söylentileri engellemek için artık çok geçti. Herhangi bir suçlama yapılmaması ve suçu işleyen kişinin bir türlü bulunamaması, dedikoduların hızını daha da arttırmıştı. Gerçekten de küllerin arasından çıkarılan kömürleşmiş cesetler arasında birkaçının eksik olduğu söyleniliyordu; bazılarıysa hastanede kalan yetimlerden birinin, bir kriz anında perdeleri ateşe verdiğinden şüpheleniyordu. Ancak hiçbir şey, Lorenzo-Gauthier adlı okulda okuyan bir öğrencinin, arkadaşlarıyla girdiği bir iddiayı kaybettikten sonra hastaneye kaldırılması deneyimi kadar korkunç değildi. Bu genç, Visitation Sokağı ortasında, yoldan geçen biri tarafından sabahın ilk ışıklarında, bilinçsiz bir şekilde bulunmuştu. Vücudu, morluklar ve sıyrıklarla kaplıydı; iyi niyetli adam, çocuğun başıboş bir köpek ya da bir çakal tarafından saldırıya uğradığını sanmıştı. Ancak çocuğu hastanede karşılayan hemşire, çocuğun kamında, omuzlarında ve yüzünde, insan dişine benzer izler bulmuştu ve bu izlerin, başka bir şeye ait olduğunu doğrulamıştı. Yaralanan genç, komaya girmişti ve o zamandan beri de komadaydı; bu, barbar saldırıyı açıklığa kavuşturmaya çalışan polisleri şaşkına çeviren bir olaydı.

Bu talihsiz olay, herkesin kendi inançlarını ve izlenimlerini büyütebileceği, verimli bir toprak doğurmuştu. Yanmış bir dolap içerisinde hâlâ gizlenmekte olan bir çocuğun olabileceği fikri gibi gerçek dışı iddialar, çocukça ve iğrenç bulunmasına rağmen, kolektif korkuyu körüklemişti. Geçen yıllar boyunca, enkazın etrafına, solmuş bir güvenlik kordonu örülmüştü. Koyulan bu zorunlu mesafe, tuğlaları kararmış bu yapının etrafını endişe verici bir mistisizm dalgasıyla kaplamıştı. Binadan uzaklaşmak için insanlar, her türlü dolambaçlı yola başvuruyorlardı.

Korkuyla, açıklanması **güç** ve hastalıklı düşüncelerle beslenen bu hikâye, yasaklanmış olan bu bölgeye karşı gizli bir hayranlık doğurmaya başladı. Normalde, her şeyi iyileştirdiği düşünülen zaman, yanıp kül olan hastane efsanesine çare olamamış ve Tommy için, bunu bir takıntıya dönüştürmüştü. İşte, aylardır oraya gitmeyi arzulayan Tommy, bu gizemi çözeceğine inanıyordu. Başarık olmak için her şeye sahipti. Tehlike yokken, tüm ödleklerle alay edilebilirdi; tehlike varken, sokağın her köşesinde, gölgesinden bile korkulan "çılgın yetim"in pençelerinden kurtulmakla övünecekti.

İşte bu motivasyon, Tommy'nin sokağın, harabe olan yetimhaneye en yakın köşesine ilk gelen olmasına neden olmuştu. Bir yıl önce vestiyerden çaldığı kol saatine endişe ve heyecan içinde bakarken donduğunu hissetti; sıfırın altına inen sıcaklığa karşı, üstündeki kıyafetler yeterli değildi. Ellerini kotunun cebine koyduğunda parmakları, bu keşif için getirdiği küçük el fenerini buldu; aynı zamanda, şüpheli olabilecek herhangi bir sesi kaydetmek için bir kayıt cihazı -tercihten çok parasızlık yüzünden hiçbiri cep telefonu taşımıyordu- vardı. Açıkça görülüyordu ki Tommy, uzun zamandır bu anı bekliyordu ve biraz da çekiniyordu. Kararlılığı, aylardır başkaları tarafından aşağılanmasıyla ve korkutulmasıyla körükle^rnişti ve cesaretini, tüm köyün gözleri önüne sermeye karar vermişti.

Visitation Sokağı üzerinde, Tommy'nin uzağında bulunan bir araba, döner ışıklı siren lambasını bir anda Tommy'nin bulunduğu yöne doğru çevirdi. Genç çocuk, polisin varlığından korkarak kendisini, bir çöp konteynerinin arkasına gizledi ve asfalttaki lastik seslerine dikkat kesildi. Araç, hafif bir vınlama sesiyle, ona herhangi bir sorun yaratmadan uzaklaştı.

Kol saatine yeniden baktı. 23:57; kızlar, bir iki dakika içinde geliyor olmalıydı. Tabii, son dakikada fikirlerini de-ğiştirmedilerse; bu, çok şaşırtıcı olmazdı. Uzaklık, cesareti yüreklendirir; yakınlık ise onu, kırılgan hâle getirir.

Tetikte olan kulakları bu sefer, kar üzerindeki ayak seslerini duyabiliyordu. Şüpheli kokular yayan paslı metal konteynerin arkasına daha da saklanarak yüzünün yarısını kamufle etmiş bir şekilde, yaklaşan kişiyi gözetledi. Bir sokak lambasının titrek ışığı altında yürüyen Jacinthe'in göz kamaştırıcı saçlarını hemen tanıdı: günün ilk ışıklarıyla

yarışabilecek bir sarı renk, kristal ışıklarla doldurulmuş gibi parlayan, dikkat çekici bir uzunluk. Tommy, böylesi gür bir saçı neredeyse hiç görmemişti; örgüleri, kaburgalarının altına kadar iniyor, boynuna doladığında bir şal görevi görüyordu. Jacinthe'in saçları, okuldaki birçok kızın onu kıskanmasına neden oluyor ve dahası, erkeklerin ilgisini alevlendiriyordu; Tommy'nin kendisi bile, kalbini yoran bu ışılhdan birkaç kez nasibini aldığını itiraf etmek zorundaydı. Kızı çevreleyen bu parlak sarılık, yüzünün daha da güzel görünmesini sağlıyordu. Ancak, Jacinthe daha on üç yaşındaydı, Tommy'den iki yaş küçüktü; o yaştaki ergenler için bu fark, çok büyüktü. Farklı duyguların rahatsız edici karışımı içinde, gencin kalbi, bir an nasıl atacağını şaşırdı. Saklandığı yerden yalpalayarak çıktı, ensesini kaşıyarak gri kasketini düzeltti.

"Selam!" Bir elini sallayarak alçak sesle bağırdı.

Jacinthe, önce donakaldı; tanınmasının ardından, adımlarını hızlandırarak yürümeye devam etti. Mantosu, kasım ayının soğuk rüzgârında dalgalanıyordu.

"Tommy! Seni görmedim, emindim ki..."

"Biraz yavaş konuş! Gece yarısı buralarda dolaşmanın yasak olduğunu hahrlahnm!"

"Tamam," diye onayladı, kız. "Joannie'yi gördün mü?" "Hayır ama hâlâ bir dakikası var. Kamerayı aldın mı?" Ona cevap vermek yerine, Jacinthe, parıldayan göz ka-maşhrıa saç buklelerinin bazılarını dalgalandırarak ince omuzlarının üstündeki geniş çantasının içinden bir kamera çıkardı. Daha önce amcasına ait olan bu makine, antika olsa da çok önemli bir özelliğe sahipti:

"Gece modunun olduğunu söyleyebilirim," diye ekledi, elinde kamerayı tutarak. "Bununla, hiçbir şey gizli kalmaz."

"Harika!"

Kameranın seyrine dalan iki arkadaş, dik bir yokuştan onlara doğru yaklaşan Joannie'yi görmediler. Kız, belli etmeden sessizce omuzlarından tuttuğunda iki arkadaş, neredeyse yerinden zıplayacakh.

"Ölmeye hazır mısınız?" diye alaya aldı arkadaşlarını, ağzını kocaman açarak sakızını çiğnerken.

"Siktir git, Joannie," diye söylendi, Jacinthe. "Bunu, hastanenin içinde sakın yapma."

"Bana gerçekten korktuğunu söyleme! Süt çocuğu!"

"İçeri girince bakalım aynı piçliğe devam edebilecek misin, göreceğiz!"

"Hadi bakalım, bu kadar yeter, kızlar," diyerek düzeni sağlamaya çalışh, grubun en büyüğü. "Gidelim mi?"

Komşusunu etkilemeye çalışan Joannie, hemen öne geçerek yanmış hastaneye doğru yürümeye başladı. Yasakların içinden yürüdükleri için, gördükleri her binayı, her pencereyi, her gölgeyi şüpheli olarak algılıyorlardı; her yeri gözleriyle kolaçan etmeden ilerlemiyorlardı. Aralıkları uzun olan sokak lambaları, geniş karanlık alanlar oluşturduğu için korkuları daha da artıyordu. Güzel Ja-cinthe'in ipeksi şalından dolayı kendisinde olmayan Tom-my, acınası bir şekilde, çenesini yakasının altmda büzerek ilerledi. Yamalı ceketi ve olmayan eldivenleriyle soğuktan titriyordu. Basit bir handana takmış olan Joannle'ye gelince, düşük sıcaklıktan pek etkilenmişe benzemiyordu.

Güvenlik kordonuna ulaşmaları, yalnızca birkaç dakikalarını aldı; yıllar ve mevsimlerin etkisiyle kordonun renkleri solmuş, kordona asılı pankartlardaki yazılar ve semboller, silinmeye yüz tutmuştu. Rüzgârda sallanan kordonun alhndan kolaylıkla eğilerek geçtiler. Ardından, aysız gecenin karanlığında, yanmış binanın avlusuna girdiler.

Binadan geriye kalanlar hâlâ sapasağlam ayakta olduğu için, yangının yalnızca birkaç hafta önce gerçekleştiğine inanılabilirdi. Yer yer çökmüş olan ve tuğlalarında is karalhları taşıyan ön duvarın bir kısmı hâlâ sapasağlamdı; giriş kapısı kapalıydı, pencereleriyse sanki barikat kurulmuş gibi üzeri anlaşılmaz grafitilerle dolu kontrplaklarla kaplıydı. Çahya gelince, kenarları eğri büğrü ve kırılmış olduğu için, neredeyse tamamının çökmüş olduğu tahmin edilebiliyordu. Çardağa giden taş döşeme, neredeyse yeni döşenmiş gibi duruyordu; bu noktadan bakıldığında, binanın yeni inşa edilmiş olduğuna inanılabilirdi. Tabii, ince bir kar tabakasının alhna yayılmış enkaz parçaları olmasaydı.

Üç genç, hastanenin girişine yaklaşık on adım kala aynı anda durdular; endişe verici bir mistisizm dalgası, onları aynı anda sarmışh. Tommy ve Jacinthe, birbirlerine donuk bir bakış athlar; ardından, tüm açıklığı kapatan ormana doğru yöneldiler. İçeride kapalı kalan, çaresizlik içinde yanmaya mahkûm edilen çocukların çığlıklarını, derinlerden gelen buz gibi yankılarla hissettiler. Omurgalarını, rahatsız edici bir ürperti sardı. İşte orada, tam önlerinde, düzinelerce yetimin derileri, alevlerle küle dönmüş tenleri ve organları duruyordu. Ciğerleri zehirli dumanla dolarken, pencerelerin camlarına nafile yumruklar atıyorlardı. İşte orada, en nihayetinde, bilinmeyen ve asla bulunamayan bir suçlu, her şeyi yok eden bir kıvılcımı başlatmıştı.

Birkaç gencin bu mezarlığa sadece birkaç metre uzaklıkta bulunması, karanlık bir şekilde görkemliydi; tıpkı, en şatafatlı kilisenin eşsiz .freskinin(*) altında dizleri üstüne çöken müritlerin büyülenmesi gibi büyülenmişlerdi. Sanki, kutsal bir yeri çiğniyorlar,

bir mezarı kirletiyorlar, öteki taraftaki sessizliğe küfrediyorlarmış gibi hissediyorlardı. Enkaz, bazen her türlü ihtişamdan daha ihtişamlıdır.

(*) Yaş duvar sıvası üzerine kireç suyunda eritilmiş madeni boyalarla resim yapma yöntemine verilen addır. -ed.n.

"Hadi, gidelim mi?" diye sabırsızca sordu, Joannie.

Taş ve ahşaptan yapılmış bu iskeletin uyandırdığı korku, gencin cesaretli soluğunun altında dağıldı. Böylece, üç genç, barikatla çevrelenmiş kapıya doğru yöneldiler. Bu, nafile bir yürüyüş olabilirdi; çünkü bu kapı, en çok güvenlik önleminin alındığı kapıydı. Meraklılara karşı oluşturulmuş bu koruma kalkanının zayıf bir noktasını bulmak zorundalardı; söylentilere inanacak olurlarsa başkaları, onlardan önce bu kapıdan sızmış olmalıydı.

Dikkatli bir komşunun radarına yakalanmamak için el fenerini kullanmamayı tercih ederek, binanın etrafında bir tur atmayı daha uygun buldular. Tommy, hemen kayıt cihazını çalıştırdı; olası bir hayaletin ilk homurtularını kaçırmak istemiyordu. Otuz saniyelik bir kayıt, onlar için yeterliydi. Üç genç, parçalanmış bir pencerenin hafifçe kalkık bir köşesinde, çivilenmemiş ama dikili duran bir tahta parçası gördüler. İlk, Joannie yaklaştı; basit bir hareketle, boyası kazınmış paneli kaldırdı ve çömelmiş bir gencin sığabileceği bir açıklık yarattı.

"Kim başlamak ister?" Eğlenceli ve meydan okuyan bir havayla sordu.

Tommy ve Jacinthe, gizlemenin pek de faydası olmayan bir korkuyla birbirlerine baktılar. Açılan aralığa beklemeksizin adım atan Joannie için, çok fazla ısrara gerek kalkmadı. Ancak, diğer iki genç, yasaklanmış binaya adım atmadan önce, içerisinin boş olduğuna dair bir sinyal beklediler.

Joannie'nin öksürerek eski eşyalardan şikâyet ettiğini duyduğunda, korkaklara, yeşil ışık yakılmış oldu. Tom-my, yanmış binaya giren son kişi olmayı reddederek sallanan tahta parçasını itti ve karanlığa dalarak sırasını savdı. Jacinthe'e gelince, uzun saçlarını iki elinin arasına alıp sürterek önce, ellerini ısıttı. Dışarıda, karla kaplı enkaz yığının ortasında tek başına kalmak, daha güvenli değildi. Çok fazla beklemeden, kararmış duvarların arasından hastaneye girdi ve bu endişe verici tünelde, tavan işlevi gören bükülmüş ve bazıları çivilerle kaplı tahtalara kafasını çarpmamak için eğildi. Hemen önündeki Tommy, el fenerini yaktı ve etrafa, kör edici bir ışık yayıldı; böylelikle, elleri üstünde ilerledikleri koridoru detaylandırabildiler.

Nemden ıslanmış yıkık kirişlerden sarkan gri mineral yün öbekleri, genç kızın sık sık şikâyet ettiği örümcek ağlarına benziyordu. Enkazın köşelerinde biriken kül ve kar

kalıntıları, her yerdeki tuğla tozuyla karışıyordu.

Neyse ki rengi solmuş duvar kâğıtlarıyla kaplı dört duvarın kapattığı küçük bir bölümde ayağa kalkmadan önce, yalnızca bir metre boyunca dizlerinin üstünde ilerlemek zorunda kalmışlardı. Üçlü, kendilerini berbat bir odada buldular: Sıcaklık ve dumanla sararmış boyanın yerini tamamen, köyün gözü pek sakinlerinin grafitileri almıştı; çoğu kırık boş bira şişeleri, sprey boyalar ve sigara izmaritleri birbirine karışmıştı. Yerdeki öteberi, gençlerin buraya ilk ayak basanlardan olmadığını kanıtlıyordu. Daha da ilginci, küflenmiş gıda paketlerinin yanında şırıngalar, paslı tıbbi aletler, eski ilaç kutuları, yırtık minderler ve daha fazlasının olmasıydı.

Ne olduğunu telaffuz edemeyecek kadar gergin ve dalgın olan gençler, fenerin verdiği ışığı takip ederek duvardaki karalamaları incelediler; bütün yazılar, parlak kırmızı boya ile yazılmıştı. Kelimeler, düzensiz bir şekilde sıralanmıştı; ne yazdığını okumak, neredeyse imkânsızdı. Gözlerini kırpıştırarak Jacinthe, bu damlamış boyalı harflerden oluşan karışık amalgam(*) içerisinde, bir kelimeyi tanıdı.

(*) Çok kuvvetli çözme özelliğine sahip olan ovanın, metaller ile yaphğı karışıma denmektedir. --ed.n.

"Bekle, biraz geri çekil," dedi, Tommy'e. "Evet, tam orada. Sanırım... Bir isim! Melissa... Son harflerini göremiyorum ama sanırım..."

"Melissa," diye tekrarladı Joannie, düşünceli bir şekilde. "Bu, geçen sene kaybolan kızlardan birinin adı, değil mi?"

"Kasten yapmayı kesin," diye söylendi Tommy ve elindeki feneri, hemen bitişik duvara doğru yöneltti.

"Korktun mu?" İki genç kızdan daha coşkulu olanı, onunla dalga geçti.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı kayıtsız bir şekilde, sesinin kaydedildiğini bilerek.

Jacinthe, yine düşüncelere dalmış görünüyordu; bu kez, duvarda yine parlak renklerle kazılı bir ismi tanıyarak sessizce fısıldamaya başladı:

"Rebecca..."

"Tamam, şimdi bunun gerçekten tuhaf olduğunu kabul ediyorum," dedi, Joannie.

"Evet, onu tanıyorum," diye ekledi, Tommy. "İki yıldır kayıp olan sekiz kişiden biri." Elindeki feneri, arkasına çevirdi. "Ve işte, orada! Bak, başka birinin ismi! Peki,

bunların ne işi var burada?"

Dondurucu rüzgârın öfkeli ıslığını, molozlar arasındaki çatlaklardan taşıyan bir sessizlik çöktü.

"Durun bir dakika," diyerek bir adım geri çekildi Jacinthe, arkasındaki boş bir teneke kutuyu ezerek. "Üç yıl önceki bu yangınla, kayıplar arasında bir bağlanü olduğuna inanıyor musunuz? Yani şöyle söylesem... Yangından birkaç ay sonra başladı, değil mi?"

"Çılgınsın, Jasse," diye yanıtladı onu, Joannie. "Herkes kayıplardan konuşuyor ama sen de benim gibi biliyorsun ki bu kızlar, firar eden problemli sürtüklerdi. Bu Melissa mesela, onu çok iyi tanıyorum; tangasını, göbeği açık bluzunun akında gördüğümüzde daha on yaşında bile değildi ve Rebecca, ondan daha iyi durumda değil. Ortaokuldayken onun hakkında neler söylendiğini eminim habrlıyorsundur. Görünüşe göre, ortaokuldaki tüm çocuklara sakso çekmişti ve...

"Kapayın çenenizi!"

İki genç kız, fenerini yetimhanenin kalbine açılan tek kapıya tutan Tommy'e doğru döndüler.

"Ne var, Tom?"

Tek kelime bile söylemekten aciz bir şekilde Tommy, kolunun titrediğini gösteren feneri sabitleyerek sessiz kaldı.

"Duymadınız mı?" Birkaç saniyelik dehşetten sonra ancak cevap verebildi. "Kahretsin, kapının diğer tarafındaki tahtalar gıcırdadı."

"Tommy, hiç komik değil, başlama yine..."

"Kapa çeneni!" diye tekrar etti, parmağıyla Jacinthe'in surahnı göstererek. "Delirmedim herhâlde, ne duyduğumu biliyorum! Şaka değil, ben de geri zekâlı değilim!"

"Tamam, sakin, gidip bakacağız, hepsi bu," diye yanıtladı, Jacinthe. Zaten bu durumdan yeterince sıkılmışh.

Çocukluğunda peluş oyuncağına yaptığı gibi sarı saçlarının geniş bir tutamını sıktı.

"Hepsi bu mu?" Joannie, gücenerek sordu. "Buraya, iki dakika sonra ayrılmak için mi geldin? Hadi ama bu hikâye senin için çok acıklı olacak! Tom, her yer moloz yığını ve

sen sadece, az önce yerde yuvarlanan bir şey duydun. Gerçekten burada bir delinin mi saklandığını düşünüyorsun? Bu kadar zamanda, inan bana, çoktan donmuş olurdu!"

Arkadaşlarından herhangi bir yanıt gelmeyince, Joannie küçümseyerek omuzlarını silkti.

"Peh, hadi, dönün uyumaya isterseniz, ben gidiyorum!"

"Joannie..." Jacinthe, yavaşça kollarından tutarak onu geri çevirmeye çalışh.

"Bırak beni!"

Joannie, dişlerini sıkh ve gözlerini hararetle kırpıştırdı ama ona herhangi bir hakarette bulunmadı.

"Bana fenerini ver," diye emretti grubun lideri, başını sallayan Tommy'e.

"Çok iyi biliyorsun ki seni oraya yalnız başına göndermeyeceğim," diye yanıtladı Tommy, yutkunarak.

Tüm gözler, kapıya çevrildi: Menteşelerinden yukarıya doğru çıkmış, duvara güçlükle tutunmuştu; tıpkı bir mahkûmun uçurumun kenarına tutunması gibi. Kapının üzerinde bir sürü iz vardı; tırnaklar, birçok yerde kapının cilasını soymuştu. Tırnak izleri olabilir mi, diye düşünürken buldu kendini Jacinthe, arkadaşlarını takip etmekte güçlük çekerken. Kapı kolu, tıpkı duvarları kaplayan boya gibi parlak kırmızıydı. Endişesini saklayamayan Tommy, serbest eliyle kapıya doğru yaklaştı; kilidin mandalı zorlanmadan tık etti ve kapı aralandı. Beyazımsı ışık demetinin içinde, bir toz bulutu görüldü ve bu toz, koridora doğru yayıldı. Tommy hafifçe irkildi.

"Joannie, bunu görünce korkmuyorsan, sen normal değilsin."

Merakla dürtülen ve meydan okuma arzusuyla kışkırtılan Joannie, tekrar lider rolüne büründü ve feneri alarak odanın içine daldı.

"Kahretsin, bu korku da neyin nesi!"

Jacinthe, kalbinin sıkıştığını göğsünde hissedebiliyordu; bu görüntüyü hayal etmek, onu gerçekten görmekten daha mı kötüydü? Merak, korkuyu yenmişti; yaklaştı, kapıyı omzuyla biraz daha iterek doğruca önüne baktı. Gördüğü şey, derisi tamamen yanmış bir tekerlekli sandalye üzerinde oturmuş, yüzü deforme olmuş büyük bir oyuncak bebekti. Tekerlekli sandalyenin aksine, bu oyuncak bebek, hasar görmemişti; üstelik, ayaklarının dibinde gördükleri saç fırçasının da doğruladığı üzere, beyaz saçları özenle taranmıştı.

Kesinlikle, bu oyuncak, eğer varsa yangından sonra buraya yerleştirilmişti. Birisi, bu ürkütücü nesneleri binanın her tarafına yayarken çok mu eğ-lenmişti?

Jacinthe'in içeri girmek için attığı adımla beraber, koridordaki zemin gıcırdadı. Tek ışık kaynakları, bu koridorun sadece bir kısmını aydınlatabiliyordu; koridorun iki ucu da karanlıkta kalıyordu. Joannie ve Tommy, tereddüt ederek de olsa birbirlerini takip etmekte gecikmediler. Binayı kısaca inceledikten sonra, hâlâ enkazla kaplı ve engebeli koridorun metodik aralıklarla, bir düzine kapıya bölündüğünü gördüler. Jacinthe, bu bitişik odaların, yetimlerin yatak odaları olduğunu tahmin ediyordu. Burada bulunan korku dolu hava, onu daha fazla bilme isteğiyle donattı. Diğerleri gibi kapısı tamamen sökülmüş ilk açıklığa doğru ilerledi. Duvarlar kararmış ve çökmüştü; bu odanın, yangınla direkt olarak temas ettiği ortadaydı. Hiç şüphesiz, zihni ona oyun oynuyordu ama hâlâ güçlü bir duman kokusu alıyor gibiydi.

"Jacinthe, bekle," diyerek fısıltıyla durdurdu onu Tom-my, sanki bir yabancı onları duyacakmış gibi.

Sarışın, söylenileni yaparken genç adam, parmakları arasında kamerayı döndürüyordu.

"Bunu getirdiğini unutmuşum!"

Bir düğmeye bastı, makinenin yan kısmında, küçük kırmızı bir nokta belirdi.

"Sorun yok, kaydediyor! Bu, gece modu! Her şeyi gündüz gözüyle görüyoruz!"

"İşte şimdi sert çocuğu oynayacak," diye dalga geçti onunla, Joannie. "Kamerana, en fazla bir dakika önce korkudan altina işediğini de söyle!"

Joannie, kendi yaptığı şakaya gülerken Tommy'nin rahat çekebilmesi için, tekerlekli sandalyeyi ve oyuncak bt:beğj. feneriyle aydınlattı. Çektikten sonra, **dikkatleri, Jacinthe'in** girmek üzere olduğu odaya yöneldi. Yanmış odanın içini aydınlattıklarda, bir **öğüürme** seM geldi: **İki** yatağın kararmış metalleri, kaplanmış bir pencereyle ayrılıyordu; zeminde, yerin derinliklerine doğru inen geniş bir delik vardı; sanki yangının ortasında, tırnaklarla kazınmış gibiydi. Cam kırıkları, etrafa yayılmıştı.

"İçeride ne olduğunu düşünüyorsun," diye sordu Tommy, parmaklarıyla ve kameranın objektifiyle deliği işaret ederek.

"İnan bana, öğrenmek için oraya atlamayacağım," diye hazırcevap bir şekilde yanıtladı, Joannie. "Nereye bastığınıza dikkat edin; zemin, herhangi bir yere kayabilir."

Enkazın keşfi, koridor boyunca devam etti. Odaların büyük bir çoğunluğu, aynı ıssızlık sahnesini temsil ediyordu: yanmış yataklar, sıyrılmış metaller, erimiş objeler, yıkılan duvarlardan saçılan ahşap ve tuğlalar.

Yavaşça ilerleyerek birkaç dakika içinde, koridorun sonuna ulaştılar; burada onları, basamakları yıkık dökük bir merdiven karşıladı.

"Ciddi olamazsınız," diye homurdandı Jacinthe, arkadaşlarının oraya gitme isteği karşısında kafasını sallayarak.

Sarışının birkaç dakika önce sahip olduğu güçlü kararlılık hâli, bodruma inen bu karanlık merdivene bir kez bakmasıyla yıkılmıştı.

"Oraya gitmemiz lazım," diye ısrar etti Tommy, gözü kameranın merceğindeyken. "Size yemin ederim, bunu Youtube'da yayınladığımızda milyonları toplayacağız!"

"Üzgünüm, bu çok tehlikeli. Buradaki basamaklar, üzerine bastığımız anda çökebilir."

"Joannie, her durakta bunları mı tartışacağız?" diye serzenişte bulundu.

El fenerini oynatarak sonuna kadar beyaz ışıkla aydınlattığı merdivenlerin tepesine doğru yaklaştı, Jacinthe. Basamaklar, gerçekten yıkık dökük tü; bazı kısımları kömürleşmişti, üstelik bazılarının önü, molozlarla tıkanmıştı. Yine de adım atmak için yeteri kadar güvenli olduğunu düşündü. Joannie'nin pervasızlığına rağmen, merdivenleri çok dikkatli bir şekilde, basacağı yeri çok iyi seçerek inmeye başladı. Kolaylıkla, merdivenlerin sonuna ulaştı; orada, onları başka bir kapı bekliyordu. Bu kapı, diğerlerinden farklı olarak, demirden yapılmış ve sağlam görünüyordu. Zindana açılan ana kapı gibiydi. Bir yetimhanede, neden böyle bir önlem alınsındı ki? Kimsenin cevabı yoktu ama bu soru Joannie'yi, devam etmeden önce, diğer iki arkadaşının da ona katılmasını beklemek için ikna etmişti.

"Ve burada, bir korku filminden fırlamış bir kapıyla karşılaşıyoruz," diye anlatmaya başladı Tommy, her detayı kameraya alarak. "Arkasında neyin gizlendiğini kim bilebilir?"

"Kapat şunu, Tom!" diyerek sertçe bağırdı, Joannie.

"Şimdi de korkma sırası sana mı geldi?"

Bir çıtırtıyla, kalpleri yerinden çıkacak gibi oldu; Ja-cinthe'in saçları, yanmış tırabzanlara sıkışmıştı, bir adım atmış ve güçlü bir şekilde beton zemine düşmüştü.

"Lanet olsun, Jasse!"

"Yaralandın mı?"

"Yok, iyiyim, iyiyim," diye dürüst olmaktan çok, gururunun yönlendirmesiyle cevap verdi.

Bu yıkık dökük merdiveni aydınlatan el feneri, geçtikleri koridoru gören ilk basamağa doğru yükseldi. Joannie, uzun süre bu pozisyonda kaldı.

"Neler oluyor?" Jacinthe, acı içindeki bileğini ovuştururken endişeli bir şekilde sordu.

"Başka bir ses duydum," diye fısıldadı. "Yukardan geliyordu."

"Emin misin?"

Jacinthe, bu sorunun gereksiz olduğunu biliyordu; feneri taşıyan, sanki orada birini yakalamaktan korkarcası-na merdivenlerin tepesine sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. Bir endişe dalgası sardı hepsini; Tommy, tek kelime etmeden kamerasını indirdi.

"Sesi duyuyor musunuz?" diye fısıldadı, Joannie.

Bu iki kelime, titrek ve korkak bir sesle söylenmesinin yanı sıra, tüm bedenlerini saran bir ürperti dalgası getirdi. Giriş kattaki zeminden, gıcırtılar duyuluyordu; biri, sanki yavaşça yürüyordu. Hastaneye girerlerken, bir komşu onları görüp polisi aramış olabilir miydi? Hayır, bu öyle bir şey değildi. Bu kadar yavaş yürümezlerdi herhâlde çünkü bu, neredeyse topallayan bir yürüyüştü; binanın tamamına, karanlık hâkimdi. Polisler olsaydı, aynı onlar gibi ellerinde bir fenerle gelirlerdi. Peki, kimdi bu o zaman?

Kömürleşen zemin tekrar gıcırdadı; bu sefer, ses o kadar netti ki üçü birden irkildi.

"Biri var!" Jacinthe, panik içinde nefes alıyordu.

"Feneri kapat!"

Joannie, tereddüt etmeden arkadaşının emrine itaat etti ve hepsini, tamamen karanlığa sürükledi. Rüzgârın alaycı sesinden ve korku dolu nefeslerinden başka bir şey duyulmuyordu artık. Soğuktan kaynaklanan titremelerine artık, korku da eklenmişti; üçü de birbirlerini ezme pahasına, birbirine yaklaştı. Ancak, fenerlerini söndürmek pek de iyi bir fikir değildi çünkü bu yavaş yürüyen kişi, onlara kıyasla, ışığa ihtiyaç duymadan yolunu bulabiliyordu.

"Geliyor!" Paniğe kapılan Jacinthe, artık çığlığını bas-tıramıyordu.

Tommy, korku içinde kamerayı açtı ve kameranın gece modu olduğunu hatırladı. Cihazın çalıştığını gösteren küçük kırmızı nokta, karanlıkta görülen tek ışık kaynağıydı. Kalbi küt küt atarken genç adam, merceği gözüne yaklaştırdı; yutkunarak, yaklaşık on metre uzaklıktaki, sökülmüş duvar kâğıdının belli belirsiz görülebildiği koridora odaklandı.

Hiçbir şey yoktu.

Sessizlik, gençlerin inlemelerini ve dişlerinin titremelerini saymazsak, yeniden ortamın efendisi oldu. Hareketsizliği daha fazla kaldıramayan Joannie, kapıya doğru dönerek kapı kolunu aramaya başladı. Karanlıkta, onu hemen bulamayacaktı; uyuşmuş parmak uçları, soğuk metalin üzerinde bir süre gezindi ama başarılı olamadı.

Güçlü bir gıcırdama sesi, bütün kalpleri yine alarma geçirdi; bir kapı açılmıştı, artık hiçbiri, kendilerinden yalnızca birkaç metre uzaklıkta duran birinin olduğunu inkâr edemeyecek durumdaydı. Ayak sesleri yeniden başladı, bu sefer daha sert basıyordu; eskimiş zemin üzerinde duydukları her sert adımın sesi, kalplerinde çalan bir savaş davulunun ritmine eşlik ediyordu. Kameranın gece görüşünde, bir elbisenin yırtık ucu ile kaplı bir bacağın gözükmesi, yalnızca üç saniye aldı.

Tommy, aklını yitirmişti; bu çıplak bacağa, çamurlan-mış ve sallanan kumaş parçasına olan dikkatini dünyadaki hiçbir güç, başka yöne çeviremezdi. Bu hareketsiz **bacağa,** uzun tırnaklarını duvara tutturmuş gergin bir el VŞlik ediyordu. Solucana benzeyen parmaklar sabırsızca, çürümüş ahşaba vuruyordu. Aralarındaki mesafe ve gece modunun düşük kalitesi yüzünden çok fazla ayrıntı yakalayamıyorlardı; daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Bu acil durum, o zamana kadar aklını yitirmiş gibi duran Tommy'i ele geçirdi; kamerası düştü ve yüksek sesle yere çarptı.

"Kapıyı aç!" diye bağırdı, ne yapacağını bilemeyen Joannie'ye. "Aç şu lanet olası kapıyı!"

Jacinthe, şaşkınlık içinde, bu telaş anında kimsenin işitmediği bir soru sordu. Joannie, nihayet kapı kolunu bulmuştu; vakit kaybetmeden indirdi. Şanslıydılar, kapının ağırlığı dışında, açılmasını zorlaştıracak hiçbir engelle karşılaşmadılar. Karanlık, onlara yönelik tehdidi tamamen kamufle ediyordu; kulakları, kendi iniltileriyle tıkanmıştı; hiçbiri, onlara yaklaşan bu yabancının ayak seslerini işitebilecek durumda değildi.

Tommy ve Joannie, ağır kapıyı elleriyle iterek bodrum kattaki odaya girdiler. Sadece genel hatlarını görebildikleri bu geniş odada, titrek ışıklar yayan mumlar vardı. Beton zeın ine gelişigüzel yerleştirilmiş bu mumlar, mobilyaların sadece alt kısımlarını hafifçe aydınlatıyordu.

Odaya en son giren Jacinthe, kapıyı iyice kapath ve kapı, metal kadrana çarparken büyük bir gürültü çıkardı. Eliyle kolayca kolu bulup indirdi.

"Orada ne vardı, Tom?" diye nefes nefese sordu, Joannie.

"Kapa çeneni!" diyerek alçak sesle emretti, Tom. "O kadının arkamızdan gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum..."

"Kadın mı?"

Jacinthe'in sorusu, bu kez de yanıtsız kaldı. Soluk soluğa kalmasından dolayı, Tommy, artık pek bir ses duya-mıyordu. Ama merdiven başında gördüklerinin aklından çıkması imkânsızdı.

"Çıplak bir bacak gördüm," Ürperdi, "Yırtık bir elbisenin eteği ve bir el..." Sessizleşti, korkusunu nasıl dile dökebileceğini bilemiyordu.

"Yukarda gerçekten biri vardı. Bir kadın."

"Buradan çıkmamız lazım!" Jacinthe, panik içindeydi.

"Ama burası da ne böyle?" diye sordu, Joannie.

Diğer ikisinin aksine, el fenerini kullanmaya cesaret edemeden, Joannie, etrafı incelemişti. Bodrum kat, uyumsuz mobilyalarla döşeliydi. Bir köşede, yastıkları yırtık eski bir kanepe; bir köşede, yığılmış sandalyeler; sırt kısmı kırmızılaşmış bir başkası, odanın ortasında duruyordu. Oksitlenmeyle aşınmış büyük kaplar vardı; içeriği, mumların titrek aydınlığında belli belirsiz açığa çıkıyordu.

Çerçevesi aşınmış çatlak bir ayna, karşı duvarda asılıydı; oraya buraya yerleştirilmiş birkaç masanın üstünde bulunan çeşitli aletler ve metal hurdalar, çökmüş bir direğin enkazının yanında duruyordu.

"Burada biri mi yaşıyor?" diye sordu Joannie, bu rahatsız edici odada, macera yaşama riskini göze almadan.

"Öyle duruyor," diye onayladı onu, Tommy. "Buradan gitmek için başka bir çıkış yolu bulmalıyız."

Buradan kaçmanın ehemmiyetini gözler önüne seren ayak sesleri, şimdi daha net bir şekilde tavanı deliyordu. Gençler, gözleriyle, gereksiz bir şekilde, başlarının üstünde

çarpmanın etkisiyle hareket eden tahtaları izliyorlardı. Endişeden ölmek üzere olan Jacinthe, parmakları beyazla-yana kadar saçlarını sıktı.

Joannie, donmuş baş parmağıyla feneri yaktı; ışığın parlaklığıyla bir an gözlerini kıstı. Gözlerinin ışığa alışmasıyla birlikte, diyaframlarını saran bir nefessizlik hâliyle mücadele etmeye başladılar: Talihsiz bir tesadüf sonucunda, Joannie, farkında olmadan odanın ortasındaki sandalyeyi aydınlatmıştı. Sandalyenin arkalığının kanla kaplı olduğunu ve yere hâlâ kan damlıyor olduğunu gördüler; yerde, kırmızımsı bir gölet oluşmuştu. Tommy ve Jacinthe, hemen kafalarını çevirirken bu görüntüye tek dayanabilen kişi, Joannie olmuştu. Ölümcül bir büyü-lenmeyle, işkence koltuğu gibi görünen bu şeye yaklaştı. Sandalyenin üzerinde, kolçaklarını saran gevşemiş ipler ve lekeli tahtayı çizen tırnak izleri duruyordu.

Joannie'nin arkasında duran Jacinthe, anlaşılmaz mınl-hlarla ağlamaya başladı. Bu korkunç keşif, Joannie'yi durdurmak yerine, onun merakını daha da azdırmışh. Joannie, bu kez de paslı kapların yanına yaklaşarak içeriğini görmek için eğildi; kaplarda, kül yığınları içinde biriken kemikleri görür görmez öğürmeye başladı.

Yetmişti arhk, hem de fazlasıyla! Hızla geri çekilerek feneri, hâlâ kaskatı bir şekilde duran iki arkadaşına çevirdi.

"Buradan hemen vınlıyoruz," dedi, boğazı düğümlenmiş bir şekilde.

"Ne var içinde?" diye sordu Tommy, duyacaklarından korkarak.

Yanıt verememesinden kaynaklanan sessizlik, artık uzaklaşmış olan tekinsiz ayak seslerinin sessizliği içinde eridi. Joannie, duvarları inceledi; burada da koridoru ve odaları andıran üç ayrı girinti vardı.

Jacinthe, yere oturana kadar demir kapının üstünde kaydı. Gözyaşları arhk kontrol edilemez bir boyuta ulaş-mışh.

"Jasse, şimdi ağlamanın sırası değil." Joannie, aynı şekilde şok içinde olan Tommy'e de yöneltmişti bu cümlesini. "Bir çıkış bulacağız ve buradan defolup gideceğiz. Hadi, kalkın."

Joannie, başını yukarı kaldırdı; o ana kadar hafif olan ayak sesleri, hızını arhrmışh. Ayaklar, koşar adım zeminde ilerliyor ve anlaşılan, merdivenlere doğru yaklaşıyordu. Tommy, Jacinthe'i koltuk altlarından tutarak ayağa kaldırdı ve kolundan çekerek, gördüğü ilk girintiye doğru koşan Joannie'nin peşinden götürdü. Kaçışı esnasında, genç, masanın üstündeki aletlerin hâlâ taze kanla kaplı olduğunu fark etti.

Tak! Tak! Tak!

Bir el, demir kapıya öfkeli bir şekilde vuruyordu; birden fazla duyulan tıkırtı sesi ise kapıyı çılgınca açmaya çalıştığının kanıtıydı. Eğer gelen kişi bu karanlık odanın sahibiyse, anahtarın onda olmadığını düşünmek saçma olurdu; bu kapalı kapı, onlara yalnızca birkaç saniye kazandırmıştı. Tommy'nin o kanlı bölmeden ayrılmadan önce duyduğu tek şey, sabırsızlık nidaları ve anahtar şıngırtılarıydı.

"Joannie!" diye bağırdı Tommy, yaklaşık on metre önünde olan arkadaşına.

Tam da yol ayrımından dönerken, fenerin ışığı iyice cılızlaştı. Telaşlı bir hâl içindeyken ne Tommy ne de Ja-cinthe, körü körüne girdikleri koridoru hatırlayamıyorlardı. Ayakları molozlara çarptı, engebelere takıldılar ve Jacinthe, düşerken Tommy'i de yanında sürükledi..

Tak!

Uzakta, büyük bir gürültüyle açılan kapının sesi, kulak zarlarını çınlattı.

"Yolun sonu!" diye bağırdı Joannie, boğuk bir sesle.

Bir tarafta yabancının adımları, diğer tarafta gençlerin. Çamur üzerinde kaymış olan Jacinthe, ayağa kalkmayı denedi. Tommy, parçalanmış bir kirişi kullanarak onu ayağa kaldırmayı başardı. Elini, genç kıza tam uzatmak üzereydi ki acı dolu bir haykırışın ardından, korkunç bir sürtünme sesi geldi: Tommy, acılar içinde, sırtüstü yere yığıldı; titreyen elleriyle bileğine sarıldı, paslı bıçakların saplandığı bir kurt kapanına takılmışh.

Jacinthe, yaklaşan ayak seslerini bashracak kadar yüksek sesle bağırdı: "Tommy!"

Joannie'nin feneri ilk olarak, Tommy'nin içine düştüğü tuzağı aydınlath. Keskin demir dişliler, gencin vücuduna saplanmış ve kıyafetleri ile derisini parçalamışh. Kotunda, gittikçe büyüyen bir kırmızı leke görülüyordu. Bıçakların derinliğinden, kemiğe kadar ulaşhkları tahmin edilebiliyordu. Tuzak, yere büyük vidalarla tutturulmuştu; yaralının en ufak bir hareketi, acı içinde inlemesine neden oluyordu. Görünüşe göre, bu karanlık yerin sahibi işkenceci kadın, esirlerinin kaçacağını tahmin etmişti. Tommy inliyordu; acısı, gözyaşlarına ve titremelere dönüştü. Joannie, elindeki feneri yere bırakarak Jacinthe'in, tuzağın vidalarını çıkarma çabasına destek oldu.

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" Jacinthe, panik içinde, paslı düzeneğe nafile bir şekilde vurup duruyordu.

Bulundukları yere doğru, aniden bir kova fırlahldı; onları takip eden kişi, yalnızca birkaç metre uzaktaydı! Joannie, dehşet içinde, feneri eline aldı ve ayağa kalkh; Jacinthe de aynı şeyi tekrarladı. Fener, önce, kovanın düştüğü ve gevşekçe sallandığı zemini aydınlath; ardından, ellerinin titremesinin ritminde, yavaşça yukarı doğru kalkh. Adı konulmamış bir dehşet içinde, gençler, soğuktan çatlamış ve kalın bir nasırla kaplı iki çıplak ayak, bakışlarını bacaklara doğru kaydırdıklarında ise yırtık bir elbisenin eteğiyle örtülü, toprak ve kanla kaplı bacakları gördüler; ardından, parlayan bir kasap bıçağı tutan gergin bir el. .. Korku içinde, öyle bir tutuldular ki akılları yerinden oynadı. Üç genç, irileşen gözlerini nihayet fenerin beyaz ışığıyla belirginleşen yüzden ayıramadılar: şeytani hatlar, düzensiz kıvrımlar; ağzın, gözlerin ve bumun tamamen deforme olduğu bir yüz. Dudak kenarındaki şekilsiz kıvrım, zalim bir gülüş izlenimi veriyordu. Kaşlar yoktu; onun yerine, tehdit edici bir görüntü yayan yaralı dokular vardı. Bu birkaç saniyelik hareketsizlik içinde, gençlerin gözleri sonunda, kurumuş kanlarla kaplı saçsız kafaya ulaşabildi. Kötülüğün tırnak izleri, kafasını parçalamış gibi duruyordu.

Joannie, felç içinde, titreyen parmakları arasından fenerin kayıp düşmesini izledi; fener, çarpış ritmine uygun olarak zeminde dönmeye başladı ve bodrum katta, disko topuna benzer bir aydınlanma yarattı. Korkunç bir homurtunun ardından, panik içindeki gençlerin çığlıkları duyuldu.

Gülünç bir refleks ile harekete geçen Jacinthe, sırtüstü düştü ve uzun saçları, karanlıkta yelpaze gibi yayıldı. Çığlıklar arasında ilk fark ettiği şey, vücudunun üzerinde, bir elbisenin kayarak hareket ettiğiydi. Düzenekten gelen ve deri parçalanması sesine benzer sesler ona, Tommy'nin nafile bir çabayla tuzaktan kurtulmaya çalıştığını gösteriyordu. Canavar, hâlâ ayakta duran Joannie'ye doğru hızla koştu; savunma yapmasına fırsat vermeden ilk bıçak darbesini, kızın karnına indirdi. Çığlıklar içindeki ağzından, tüyler ürpertici bir nefes çıktı; genç kızın nefesi, ikinci bıçak darbesiyle kesildi; hayvani bir homurtuyla gelen ikinci darbe, gırtlağına saplanmıştı. Fener sanki, derinliklerin çekiciliği tarafından alaya alınıyormuş gibi dönüp durdu ve ölümü, gündüz ve gece arasına sıkıştırdı.

Homurtular arttıkça darbeler de arttı. Bıçak, Joan-nie'nin içine girip çıkıyordu; vücudu sallanarak Tommy'nin üstune düştüğünde Tommy, kendini korumak için attığı çığlık dışında bir şey yapamadı. Karanlığa gömülmüş bir şekilde, üzerine düşen cansız vücudu, tüm kasılmalarına kadar hissetti; bedeninin parçalanmasını ve canavarın hırıltılı nefesini duydu. Bileğini koparana kadar çekerek tuzaktan kurtulmaya çalıştı; hıçkırıktan ziyade köpek havlamasına benzer bir ses çıkararak yüzüstü düştü. Bakışları, Jacinthe'inkiyle buluştu; kız, hâlâ kendini kaybetmiş bir şekilde yatıyordu. Bu, onun son görüntüsü oldu: Bir bıçağın keskin ucu, kafatasından girdi ve soğuk beton zemine sertçe düştü.

Fener sonunda, kaderini tayin edermiş gibi Jacinthe'i göstererek durdu; ışıktan kör olan kız, etrafa yayılmış saçlarında yavaş yavaş büyüyen kan izlerinden başka bir şey göremiyordu. Vücudunun aksine, tüm duyuları hiç bu kadar açık olmamıştı: Kendisine yaklaşan öfkeli kadının ağır adımlarının yeri titrettiğini hissedebiliyordu; çivilerden damlayarak yere düşen her milim kanın sesini, bilinmeyen suikastçısının her boğuk nefesini ve sıcak kanın erittiği buzların çıtırtısını duyabiliyordu.

Teslim olmuştu, ölümü karşılamaya hazır bir şekilde kollarını uzattı. Işık tarafından saldırı altında olduğundan, düşmanının yüzünü ancak birkaç santimetre uzaktayken görebiliyordu. Çoktan durmuş olmasını dilediği kalbi, göğsünde çılgınca atıyordu. Üstündeki kadına rağmen, duvara doğru geri çekildi; çantası, omuzlarından aşağı kaydı. İlk bıçak darbesinin acı bekleyişiyle göz kapakları, gözlerinin üzerine kaydı; kanlı saçlarında şefkatli bir okşama hissettiğinde, büyük bir sarsıntı geçirdi. Yaratığın şekilsiz parmakları, saç tutamlarının arasından, altın bir dağın içinden geçen bir cimri gibi kaydı. Bu okşamalar, Jacinthe, gözünü tarif edilemez bir korkuyla açana dek devam etti.

Canavarın yüzü kendisininkine o kadar yakındı ki en ufak detay bile görülebiliyordu: Bu buruşmuş deri üzerinde, onu sürekli renklendiren bir kırmızılık vardı; kıyafetleriyle ortaya çıkan kadınsı çekicilik, yaratığın cinsiyetini doğruluyordu ve gözleri. .. Süt beyaz bir parlaklıkla dolu gözleri, iki sönmüş yıldızı anımsatıyordu. Bu büyülü bakış, Jacinthe'inkine odaklandı; Jacinthe, bu donuk göz bebeklerinin ruhuna dokunduğunu ve bir soğukluk yaydığını hissetti; bedeni, korkunç bir ürpertiyle sarsıldı. Son olduğuna inanılan o saniyede -ki zamanların en zenginidir- genç, kalbinden parmak uçlarına kadar duygu dolu bir üzüntünün akhğını hissetti. Teni acıya, zihni karanlığa, kulakları sessizliğe hazırladı kendini; kurban rolünde, dizlerini idam sehpasına dayayıp nefesini tutan ve teslim olmuş mahkûmu taklit etti. Tıpkı, âşıkların bir öpücüğe hazırlanmak için gözlerini kapatıp dudaklarını uzatması gibi o da kaderin fethettiği ellerini kaldırdı ve gövdesini geriye doğru eğdi; derinliklere doğru düşüşümüzün sonunda bizi yakalayan son kollar, her zaman ölümün kollarıdır.

Şakağına şiddetli bir darbe aldı; şimdiki zaman buğulandı, zaman yavaşladı. Jacinthe, ölümden daha soğuk bir şeyin kucağında yığıldı. Canavar, parmaklarını altın saçlardan çekti, kurbanını kaldırdı; onu, omzuna koyarak yanmış hastanenin merdivenlerine doğru yöneldi.

Tommy'nin cebinde kalan kayıt cihazı, ölümcül sessizlikten başka bir şey kaydetmiyordu artık.

Ve yerde terk edilmiş el feneri, iki gencin bıçaklanmış cansız bedenini acımasızca aydınlatıyordu. Elleri, ölümcül bir trajediyle birleşmişti.

BÖLÜM 2

Jacinthe'in bilinci, duyularından önce açılmışh; karanlık bir bodrumun, yere yayılan kanın ve acı dolu çığlıkların net olmayan hahraları, zihninde canlanıyordu. O anda, bedeni, rahatsız edici bir hisle doldu; kendisini, o kasvetli odanın ortasındaki işkence koltuğunda bulmaktan korkuyordu. Kalbinin her ahşında vücuduna bir acı yayılırken, tekrar eden ve vücudunu sarsan bir hareket hissediyordu. Tahammül edilmesi zor bir acı dalgası, sanki kafatasım parçalıyor; onu, uyku hâlinden tamamen uzaklaştırıyordu.

Göz kapaklarını nihayet kaldırmayı başarabildi. Bu kez, karanlık, çevresini neredeyse tamamen sarmışh; bu sırada, ters duran başının altında, süt beyaz kar yavaşça erimeye başlamıştı ve bu karların üstünde, çıplak ayakların bıraktığı izler görülüyordu. Vücudundaki sarsılmalar, onun, bilinmeyen bir yere doğru götürüldüğünü doğruluyordu. Donmuş kanla kaplanmış saçları, canavarın giydiği e İbi senin kuyruğuna kadar uzanıyordu. Jacinthe, bu korkunç yüzü, bu zulmü ve bu tarif edilemez şiddetteki ci n ayeti unutamıyordu.

Hareket etmeye yeltendi ama bu ona, kafasında bir acı dalgası olarak geri döndü. Evet, hatırlıyordu: Bıçaklanmak yerine bayıltılmıştı. Neden? Ondan ne istiyordu? Hâlâ yaşıyor olmanın farkındalığı, ölmemiş olmanın umutsuzluğuyla bastırıldı.

Dudakları aralandı; atmak istediği çığlık, acınası bir iniltiden öteye gitmeyecekti. Bir kelime söyler söylemez tırnaklar, acı verici bir şekilde kaburgalarına batıyor ve daha çok inlemesine sebep oluyordu. Kaçmasına izin verilmeyecekti, bunu çok iyi biliyordu; dahası, görünüşe göre, gece yarısında ormandaydılar; kim onu kurtarabilirdi ki? Gözlerini kapatmak ve bir kez daha kendini bırakmak istedi ama tek yapabildiği şey kusmak oldu; asitli bir sıvı, dudaklarının arasından dökülerek zemine ulaştı. Kan lekeli kıyafetiyle kadın, temposunu hiç bozmadı; sadece kendisinin bildiği bir yolu takip etmekten memnundu. Jacinthe, acaba ne kadar süre bilinçsiz kalmıştı? Gökyüzünden, çekingen bir kar tanesi düştü ve bükülmüş dalların arasından yolunu buldu. Kaçsa bile köyünün yolunu bulabilecek miydi? Zaman geçtikçe ayak izleri, kasım ayının beyazlığında yok oluyordu.

Soğuk... Jacinthe, onun kemiklerine kadar işlediğini hissediyordu. Morarmış ve çatlamış parmaklarını hareket ettirdiğinde acı duyuyordu. Yeni başlayan donma, çıplak derisinin her bir hücresini ele geçirmişti. Kirpikleri, donmuş gözyaşları ile yüklü bir şekilde,

panikle çırpınıyordu. Hareket etmesi, kendini savunması gerekiyordu ve bunu, hemen şimdi yapmalıydı. Şu anki pozisyonunda, her hareket meşakkatliydi. Belini saran güçlü kollar, ona çok fazla bir seçenek bırakmıyordu. Bıçaklardan başka! Canavar, hâlâ onları taşıyor muydu? Bıçakları alıp ona bir darbe indirmek, yeterli olurdu!

Başı kanlar içinde olan Jacinthe, baş aşağı bir şekilde, kadının elbisesinin kumaşı arasında parlak bir bıçak aradı ama bulamadı. Hayır, orada olsa çok kolay bulurdu; belli ki bu kadın, sapladığı bıçakları kurbanlarının vücudunda bırakmıştı.

Onu taşıyan kadın durduğunda Jacinthe'in düşünceleri de sekteye uğradı. Boynunu kaldırdığında, devasa bir taştan duvarın dibinde durduklarını fark etti. Ormanın ortasında bir sur gibi duran bu duvar, denizi çevreleyen bir resifi andırıyordu. Neden burada durmuştu?

Jacinthe'in hareketlenmesi, hiç şüphesiz, canavarı sa-bırsızlandırmıştı ki canavar, kızı aniden yere bıraktı. Genç kız, karda kafasının üstüne düştü. Kaçma fikri daha aklına bile gelmeden, canavar onu sıkıca bileğinden tutarak çekmeye başladı. Jacinthe bağırıyordu, donmuş elleriyle kara ve dökülmüş yapraklara yapışırken nafile bir çabayla kendini geri çekmeye çalışıyordu; sert kar, elbisesinin altından karnını sıyırıyordu.

"Bırak beni!" diyerek nefretle bağırdı. "Bırak beni!"

Çaresiz çırpınışları, tembel bir homurdanmayla karşılık buldu. Biçimsiz kadın, kayalık duvardan tamamen içeri çekinceye kadar kurbanını acımasızca sürükleyerek duvara doğru yaklaştı. Daha da büyük bir karanlık Jacinthe'i sardığı sırada, tüm çaresizliği içerisinde, girişi bu kayalığın dibinde olan bir mağaraya doğru götürüldüğünü anladı. Burası, canavarın ini miydi? Kayıp kızlar da buraya mı getirilmişti? Zaten korku içindeki kalbi, daha da hızlı atmaya başladı. Jacinthe, yavaş yavaş, dehşetinin boyutunu asla tahmin edemeyeceği bir yerde tutsak ediliyor olduğunu idrak etti.

Jacinthe çırpındıkça serbest kalan kolları ve bacakları, defalarca dar koridordaki taşlara sürterek sıyrıldı. Yer altoda, geçtikleri virajlı yol, önce alçalan sonra da tekrardan yükselen bir eğime sahipti. Kendisini nasıl koruyacağını bilemeyen Jacinthe'in derisi, çakıl taşlarından oluşan bir yatak tarafından yüzüldü. Bu ızdırap, bir taş bölme içinde serbest bırakılana kadar devam etti. Odanın solundaki bir taş çıkıntısına bırakılan bir mum sayesinde, buzlu zemini görebiliyordu. Gözyaşları içindeydi; genç kız, hareketsiz duruyordu. Yüzü, karmakarışık saçlarının altında kamufle olmuştu ve tüm bedeni, acı içindeydi. İşkencecisi, onu oraya buraya taşıyor ve acısını umursamıyordu. Beklentisinin aksine, kadının adımlarının biraz uzaklaştığını duydu ve bir kapının kapanmasıyla irkildi.

Bir kapı?

Tüm vücudu tir tir titreyen Jacinthe, arkasında ne olduğunu görmek için zorlukla yanına doğru döndü: Bir kapı; yanan hastanenin kapısına benzer bir kapı, köşeli taş duvara sabitlenmişti. Tüm vücudunu ele geçiren acıya rağmen, Jacinthe'in gözyaşları aniden kesildi. Peki, şimdi neredeydi? Etrafı incelemeye devam etti: Alçak tavanlı ve eğri duvarlı, nispeten dar bir bölmede esir alınmıştı. Bölme, basit mobilyalarla döşeliydi: Yerde, somyası(*) olmayan yıpranmış bir şilte; bir kayaya çivilenmiş yuvarlak bir ayna; aynaya sabitlenmiş, cilası kalkmış bir masa ve demirden bir leğen, bölmenin temel demirbaşlarıydı.

(*) Üzerine yatak ve minder konularak hem oturmaya hem yatmaya yarayan, genellikle yaylı olan, demir vb. malzemeden yapılmış yatak altlığına denmektedir. - ed.n.

Bir girintiye iliştirilmiş tek bir mum sayesinde, yata-ğımsı şeyin üzerine ahlmış bir sürü kirli battaniye gördü. Üstüne sarmadan önce, titrek adımlarla ona doğru yaklaştı. Sararmış kumaş, sidik kokuyordu ama onun için çok da önemli değildi. Elleri, kullanamayacağı ölçüde donmuştu. Boğazına oturan yumruyla, mumun verdiği güçsüz ışığa doğru umutsuzca yöneldi ve parmaklarını uzattı. Gövdesini eğmiş, hissettiği acılara büyük bir zorlukla dayanmaya çalışıyordu. Kamı o kadar yaralanmıştı ki elbisesini, vücuduna değmesin diye parmağıyla önünde tutuyordu; kumaşın, çiziklere en ufak bir değişi bile katlanılamaz bir acı veriyordu.

Şans eseri, paltosu hâlâ üzerindeydi. Artık daha fazla ayakta duramayacağını anlayan genç kız, güçlükle mumu eline aldı ve kendini, yayları gıcırdayan şiltenin üzerine bırakh. Acısı, başka hiçbir şey düşünmesine izin vermiyordu. Sıcak bal mumunu saran ellerini bir an önce hissedebilmesi ve kapının uzun süre kapalı kalması için dua etti.

İlk hissettiği şey, bileklerinden parmak uçlarına yayılan dayanılmaz bir uyuşukluktu. Ellerini sanki içerden bir şey yiyormuş gibi hissediyordu; acıdan yüzü buruşuyordu. Jacinthe, bu rahatsız edici histen kurtulmak için ellerini ovuşturdu ama çare olmadı; bu his, uzun zamandır beklediği bir şeydi aslında. Soğuk, yavaşça azalıyor ve uyuşturduğu acıyı geri getiriyordu.

Jacinthe, yatağın üzerinde o kadar çok kıvrandı ki az daha mumu deviriyordu; son anda yakalamayı başardı. Şu anda hiçbir şey, bu minik meşaleden daha değerli olamazdı. Acısı, kulaklarından ayaklarına kadar katlanıyordu; bedeni, cehennemden başka bir şey değildi. Bir çocuk gibi kıvrılmış, ileri geri sallanıyordu. Gözyaşları yeniden sel oldu; on üç yıllık varlığının sonunda buraya tutsak edilmiş, henüz korkunç niyetini bilmediği bir canavarın insafına kalmış, taştan bir hücrede tutsak olmuş bir esirin çaresizliğini taşıyan gözyaşlarıydı. Paltosunun ucunu hafifçe kaldırarak yaralı karnını kısaca

inceledi: Kalçasından göğsüne uzanan derin çizikler ve kesiklerin arasında, kanın donmadan önce vücuttan atmaya çalıştığı minik çakıl taşları vardı. Hâlâ titreyen parmaklarıyla, dişlerini sıkarak derinin üst katmanını kaldırmaya çalıştı. Refleksleri hiçbir işe yaramıyordu; her hareketinde, midesinin, kaburgalarının altına çekilmesine neden oluyordu. Yine de elinden geldiği kadarıyla yarasını temizlemeyi başardı.

Ağrısı nihayet azalmaya başladığında, yaklaşık bir yirmi dakika geçmişti; sarındığı battaniyenin verdiği güçsüz sıcaklıkla birlikte artık, fiziksel acısının ötesine dikkatini verebilmeyi başarmışta. Elinde tuttuğu mumu, aynanın yanındaki rafa yerleştirdi. Yarı örtülü karanlıkta, aynada kendini izlerken, arkadaşlarının yüzü aklına geldi; dudakları, gözyaşlarının oluşturduğu çizgiler altnda titriyordu. Joannie ve Tommy, gözleri önünde vahşice katledilmişti; sanki hafızasındakiler tek başına bu kadar vahşeti taşımaya yetmiyormuş gibi saç tutamlarında hâlâ onların kanını taşıyordu. Jacinthe, bu korkunç görüntüyü asla unutamayacağını biliyordu; bu görüntünün hafızasına, dehşetin akkor demiriyle sonsuza kadar kazındığını -hafızanın zehrine panzehir yoktu- biliyordu.

Kaçmak...

Artık kendi kapasitesini kullanabildiğinden, kaçmak onun önceliği, tek amaa hâline gelmişti. Jacinthe, kapalı kapıya bütün enerjisini yüklenerek yaklaştı. Hiç şüphesiz, bu kapı, psikiyatri hastanesine çıkıyordu. Motiflerini ve alevlerle aşınmış köşelerini ayırt edilebiliyordu. Eliyle, ka-pımn kolunu çevirmeye çalıştı fakat bir milim dahi hareket ettiremedi; elbette, diğer taraftan kilitlenmiş olduğuna hiç şüphe yoktu.

Jacinthe, mumu yerinden aldı ve bu sefer, kapının menteşelerinin oraya koydu; menteşeler, taşa çivilenmişti. Güçlü bir tekmeyle, onları yerinden oynatmanın hayalini kurmalı mıydı? Belki. Ancak, bu mağaraya giden yolu ve dönüş noktalarım bilmiyordu; buradan çıkacak gürültüyle, canavarı atağa geçirebilirdi. Hayır, daha kurnazca bir plan bulması lazımdı.

Onu burada beklemek ve sinsi bir şekilde saldırmak.

Bir silah ve saklanacak bir yer bulmak.

Jacinthe, kapatıldığı bölmeyi tavandan tabana incelemeye başladı: İlk önce, masanın üzerindeki çekmecenin varlığı dikkatini çekti. Çekmecede, kalın ve beyaz kılları olan basit bir saç fırçası duruyordu. Hayretler içerisinde, aleti altın yaldızlı sapından tutup kaldırdı. Burada ne işi vardı bunun? Fırçanın yırtılmış kumaşının üzerindeki kurumuş kam gördüğünde, gözlerini kıstı. Bu fırça, geçmişte silah olarak mı kullanılmıştı? Bu soru, başka bir soruyu beraberinde getirdi: Kaç kız burada esir tutulmuştu?

Jacinthe, bulunduğu yeri incelemeye devam etmeden önce, fırçayı masaya özensiz bir şekilde bıraktı. Bölmenin bir köşesinin, sonunda somut hiçbir şeye ulaşılamayan bir koridora çıktığım fark etti. Bununla birlikte, arka tarafında bulunan ufalanmış taşın üstünde, ormanı gözlemlemeye izin veren bir çatlak bulunuyordu. Jacinthe, hâlâ nemli olan gözlerini bu aralığa dikti ve uzunca gözlemledi: Kendi boyundaki ağaçların tepeleri, rüzgârda sallanıyordu. Yüksek bir yerde bulunuyor olmalıydı, bir duvarın tepesinde gibi. Canavar, onu bu çok katlı yapıda sürüklemişti. Açıklık en fazla on beş santimetre boyutunda olduğundan, bir kol dışında hiçbir şeyin geçişine izin vermiyordu.

Tutsak, eğilerek mumunu açıklığa doğru yaklaştırdı. Çevresindeki sayısız çizikler, birinin onu taşla vura vura genişletmeye çalıştığını düşündürüyordu. Jacinthe'in kalbi, bu düşünceyle buruldu; ondan önceki gençler, belli ki bu yolu kullanarak kaçmaya çalışmışlardı ama başaramamışlardı. Başarsalar bile sonrasında, kendilerini ölümcül bir yükseklikten aşağı atmak zorunda kalacaklardı. İçine işleyen soğuk, ona bu yerin hiçbir zaman uygun sıcaklığa erişemeyeceğini düşündürdü; mumunun güçsüz alevi, şimdi daha da önem kazanmıştı. Dışarıyı görebilmek, donmuş kalbine bir sıcaklık getirdi; dışarı ile hiçbir bağlantısı olmayan bir yere kapatılması, daha kötü olurdu.

Bu son keşfi, çok önemli bir keşif olmasa da onu, araştırmalarına devam etmesi için motive etti. Her şeyden önce, ne olursa olsun, eline bir silah alması gerekiyordu. Ceplerini karıştırdı. Gergin bir şekilde, ceplerinin boş olduğunu fark etti.

Jacinthe, hâlâ acı içinde olan bedenini hareket ettirmekte zorluk yaşasa da arkasına döndü. Aklına, kendini önceki tutsakların yerine koyma fikri geldi; onların yerinde olsa ne yapardı? Önemli bir objeyi saklayabilecekleri çok az alan vardı. Bakışlarını yatağa çevirdi. Sabırsız bir merakla eğildi ve her yerine dokunmaya başladı; birkaç saniye içinde, ilginç bir yarık tespit etti! Parmaklarını hevesle bu yarığa soktu; süngerlerin ve yayların arasından, umut ettiği hazineyi bulmaya çalıştı. Neden orada olduklarını açıklayamayacağı bir şekilde, bir sürü ipeksi saç teli ve tutamı buldu; onları, tiksinerek oradan çıkardı. İlk denemeleri başarısız olsa da parmakları, sonunda, köşeli bir objeye dolandı. Bir silah olabilir miydi? Hayır, bu çok kolay olurdu; iyi düşünürse, buraya düşenlerin yanında bir silah taşımasına pek olanak yoktu; dolayısıyla, saklamaları imkânsızdı. Bu neydi peki? Sonunda, ne olduğunu anlayabildi: Bir kibrit kutusu. Sönük bir umut dalgasıyla, karton kutuyu açtı: Boştu; hiç kibrit kalmamıştı. Yenik bir şekilde ve çok da umutlanmadan, delik deşik ettiği yatağa yeniden elini soktu. Yumuşak, neredeyse ipeksi bir yüzey, parmaklarına temas etti. Jacinthe, ne olduğunu tam anlayabilmek için nesneyi zorlukla çıkardı; çıkan yırtık pırtık bir kumaş yığınını, mumuna doğru yaklaştırdı. Kaşları çatık bir hâlde, nasıl korkunç bir şeyle karşılaşacağını bilmeden, elindeki yığını özensizce açtı. Kumaşı tamamen açtığında, ayaklarına düşen bir şey olmadı. Peki, içinde bir şey yoksa neden bu kadar zaman harcayıp buraya tıkmış-lardı ki? Bulduğu yığını ışığa daha da yaklaştırdığında, kumaşın

yüzeyindeki garip yırtıkları gördü. Bu yırtıklar, bir düzeni, bir sırayı takip ediyordu; Jacinthe, bazı parçaların dikkatlice kesilip bir harf oluşturulmaya çalışıldığını anladı. Mürekkep ve kalemin yokluğunda bu, geriye bir mesaj bırakmanın tek yoluydu. Genç kızın kalbi, göğsünde atıyordu. Yırtıkların eksik, düzensiz ve gelişigüzel şekilleri sebebiyle, karakterleri okumak kolay olmamıştı.

Kim olursan ol
Seni seviyorum.

Jacinthe, bu kelimelerin anlamını tam olarak idrak ede-mese de dehşete düşmüştü; gözleri bulanmış ve çenesi titremişti. Bu ne bir silah, ne bir ipucu, ne de bir sırdı; bu, etrafı düşmanlarla çevrili bir askerin omzuna teselli vuruşu, kan kaybından ölmek üzere olan kişiye sunulan yalandan bir şefkat, bir öpücükle gönderilen lanetti. Bu gereksiz aşk sinyali, yalnızca faydasız bir destek değil, aynı zamanda, çıkmazın onayı, çıkışın, mucizenin ve yolun yokluğu anlamına da geliyordu; tıpkı, denizin derinliklerine atılan bir anahtar gibi. Son tutsağın yapabildiği tek şey, eğer kaçmayı başaramadıysa bu talihsiz mirası geride bırakmaktı.

Jacinthe, kendisini yeniden yatağa bıraktı; en şiddetli umutsuzluğun kurbanı gibiydi. Gerçek, canını acıttı: Başkaları ondan önce bu adımları çoktan atmışken o, neden boşuna etrafı arayıp duruyordu?

Sırtüstü uzandı, saçlarına ve kirli battaniyesine sarındı. Geriye dönmek, evinin sıcaklığında kalmak; babasını hastanede ziyaret etmek ve ellerini tutmak için neler vermezdi ki? Hiçbir zaman rahat bir çocukluk geçirmemişti ama zenginliğinin farkına ancak onu kaybettiğinde varmıştı; kaybetmediğimizde, hiçbir şeyin değerinin farkına varmıyoruz. Jacinthe, annesinin şefkatli sesiyle söylediği tüm ninnileri hatırlıyordu; üstelik bunlar, ondan kalan nadir anılardan biriydi.

Öfkeyle ayağa fırladı, gerekirse yumrukları ile savaşmaya kararlıydı. Kendini bir kez daha incelemek için aynaya yaklaştı.

Ayna...

Kurtuluşu hemen yanı başında duruyordu, kendi yansımasında! Silah bulmak için, onu kırıp parçaları ayırması yeterliydi! Bir parça cam, bir boğazı kesmek için yeterdi.

Hızla, aynayı takılı olduğu kancadan çıkardı. Ancak o anda, buzlu zemin üzerinde duran yatağının yanındaki anormal açıklığı fark etti. Merakla arkasını döndü ve bir an için, aynayı elinden bıraktı. Hayır, yanlış görmüyordu: Öncekilere benzer izler, taşın üzerinde gördüklerini andıran türde izler, kazınarak küçük bir delik açılmıştı. Jacint-he, sakince, kaşını oyulmuş taşa dayayana kadar eğildi.

Gördüğü şeyle, bedeni kaskatı kesildi: Bir metreden daha yakın bir mesafede, başka bir gözle buluştu gözleri. Refleksleri, geriye sıçramasına sebep oldu.

"Korkma," dedi alçak bir ses. "Ben de bir tutsağım!"

Jacinthe'in kalbi duracak gibi oldu. Bir tuzak olabileceği ihtimaliyle, duvarın yanında durdu ve sordu:

"Sen kimsin?" Sesi titriyordu.

"Adım Petunia."

Sesinin kısıklığı Jacinthe'e, onun da kendisi gibi geçmişte yardım çığlıkları atarak ciğerlerini parçaladığını gösteriyordu.

"Ya sen?"

"Jacinthe."

Derin bir nefes alarak, altın postlu genç kız, gözünü kayalık duvardaki ufak açıklığa dikti. Yetersiz aydınlık sebebiyle gözleri kısmen kararmış olan diğer gözle karşılaştı.

"Geldiğinden beri seni gözlemliyorum," diye açıkladı, Petunia. "Sen gelmeden önce, Lilly'nin kazdığı oyuğu keşfettiğini gördüm. Eserini bitirmek için yeterli zamanı olmadı. .. Sen, sen belki ondan daha şanslısındır. Çalışmaya hemen başlamalısın."

Bu bilgiler, Jacinthe'in zihnine düştüğü anda yok oldu.

"Bekle, çok hızlı gidiyorsun! Lilly, o kimdi?"

"Cadının, odanı senden önce işgal eden tutsağı," dedi Petunia, hiçbir üzüntü belirtisi göstermeden. "Buradan canlı olarak kaçma gücü olduğuna inanıyordu; buradan üç kızın daha geçişine şahit olduğum hâlde, onun motivasyonunu bozmaya cesaret edemedim. Kimse buradan sağ çıkamadı."

"Ama nasıl, sen nasıl..."

Bakışlarını bir göz küresine sabitlemek, düşüncelerini net bir şekilde ifade etmesini engelleyen, ne olduğunu bilmediği bir şeydi. Diğerlerinin aksine, Petunia'nın neden hâlâ hayatta olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. "Ca-dı"nın favorileri mi vardı? Kurbanlarını seçerken, hangi faktörler etkili oluyordu? Ve dahası, esirlerine ne yapıyordu? Jacinthe, bu son soruyu hücre komşusuna sormayı seçti.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı, kasvetli bir şekilde. "Cadı, yanında birini götürdüğü her seferinde, eee, şey... Hiç kimse geri gelmedi. Her seferinde, yeni biri."

"Ama neden?" Jacinthe, ağlamaklı bir sesle mırıldanıyordu. "Bizden ne ..."

"Şşşt! Daha yavaş konuş. İnan bana, onu kızdırmak istemezsin."

Jacinthe, sakinleşmek için birkaç dakika durdu; zorlukla yutkunuyordu. Petunia'nın tavırlarındaki bir şey, onu endişelendiriyordu: bir tür teslimiyet, pasiflik, umutsuz bir kabulleniş. O, belli ki uzun zamandır bu yer altı hapis-hanesindeydi; peki, kaçmak için hiç mi bir yol bulamamıştı? Herhangi bir imkân?

"Söyle bana," diye fısıldadı, Jacinthe. "Hiç kaçma girişiminde bulundun mu? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

Cevap olarak, Petunia, gözünü delikten yavaşça uzak-laşfirdı. Jacinthe, onun kaşının burun kemiğinin üstünde kaybolduğunu gördü; ardından, ikinci gözünün birleşme noktasının...

Gencin aldığı nefes, aniden boğazında kaldı: Petu-nia'nın gözünün olması gereken yerde, boş göz çukurunu saran iki morarmış şişlik vardı. Bu korkunç görüntü, göz tekrar deliğe dönene kadar sürdü.

"Bir kez denedim," diye yanıtladı. "İşe yaramadığını söylememe gerek yok herhâlde. Cadı, bu lanetli labirentin her yerine tuzaklar kurmuş. Kapıdan çıktığın anda alam-lar çalıyor ve seni temin ederim ki yakalanmadan önce, sadece otuz saniyen var."

"Üzgünüm..."

Arkasını döndü, bu bakışmalara ve kendi çaresizliğini ifade edemeyişine daha fazla dayanamıyordu.

"Kendini savunmak için hiçbir şeyin yok mu?" diye devam etti, Jacinthe. "Tahmin ediyorum ki, arada sana uğruyor..."

Petunia, küçümseyerek gülümsedi; göz hareketlerinden, Jacinthe, onun kafa salladığını tahmin ediyordu.

"Onu bir kayayla ya da paslı bir yayla alt edebileceğini düşünüyorsan, inan bana, sen onun gerçek yüzünü hâlâ görmedin." Gözlerini kısarak sessiz kaldı. "Anlıyor musun?"

Bu sözlerin ardından, Petunia, Jacinthe'in yüzünü hâlâ yaslıyor olduğu minik tünelden uzaklaştı. Jacinthe, onun uzaklaştığını gördü; o sırada, kızın saçındaki kızıl bukleleri fark etti; bu kadar dikkat çekici bir saçı hiç görmemişti. Jacinthe, zorlukla da olsa onun kaldığı yerin ayrıntılarını yakalayabildi: Onunkine benzer olarak, basit bir şilteden başka bir şey görünmüyordu. Yetim ofisi dekorasyonu olarak tanımlanabilecek aynanın yanı sıra, masanın üzerindeki saç fırçasının detaylarını da yakalamışh. Peki, orada olmasının ne önemi vardı?

"Petunia!" diye çağırdı, Jacinthe.

İnsan sıcaklığından uzaklaşmak, Jacinthe'in üzerinde tarif edilemez bir ürperti yaratmışh. Orada hareketsiz kalmak, birbirlerine kenetlenmek, kesinlikle faydasızdı; ancak uzaklaşmaya da gücü yetmiyordu. Yalnızlık onu, hayatını tehdit eden riskten daha çok ürkütüyordu.

"Ne oldu?" diye yanıtladı göz, geri dönerek. "Çabuk söyle, saçımı taramam lazım."

Bu açıklama, Jacinthe'in ona sormaya cesaret edemediği sorulardan birini netleştirdi.

"Neden cadı hâlâ seni seçmedi?"

Kız, cevaplamak için normal olmayan bir süre bekledi.

"Çünkü benim saçlarım, tam olarak onun istediği gibi değil."

İki genç klz, delikten aynı hareketle uzaklaştılar; bir tanesi kayıtsızlıkla, bir diğeri şaşkınlıkla.

"Onun istediği saçlar," diye tekrarladı Jacinthe, allak bullak olmuş bir şekilde. Bu itirafa, kelimesi kelimesine inanmalı mıydı? Bir anahtar takımının şıngırtısıyla, düşünceleri kesintiye uğradı. Perişan bir hâlde yatağa kıvrılan Jacinthe, silah bulma çabasına ara verdiği için kendine kızdı.

Bir anahtar, kilitte gürültüyle döndü; o anda, açılan kapının kendisininki değil, Petunia'nınki olduğunu anladı. Korku, bir anda empatiyle yer değiştirdi; komşu bölmeyi görmesini sağlayan deliğe bakmak için doğruldu. Bir oraya bir buraya dönerek içerde ne olduğunu görmeye çalışh ama başarılı olamadı. Onun olduğu yerden görülebilen tek detay, aynanın yarısı ve duvara yansıyan gölgelerdi. Kulakları, aksine, bu görüş eksikliğini telafi etti.

Kapanan kapının gürültüsü.

Çıplak ayakların, taş üzerindeki sinsi yürüyüşü.

Cadının homurtuları.

Sandalye ayaklarının gıcırhsı.

Jacinthe, aynanın önüne bir tabure konduğunda aniden sıçradı. Petunia, yerini almakta gecikmedi; bakışları, kaçınılmaz olarak, kendi yansımasına dikildi. Başını ve sırtını dik tutmak konusundaki çabasından anlaşılıyordu ki geçmişte, bu konuda çok uyarı almıştı. O pozisyonda, Jacinthe, cadıyı göremiyordu ama fırçayı tutan kollarının, et kesen kasap hırçınlığıyla kıvrımlı saçları taradığını görebiliyordu. Fırçanın her değişinde Petunia'nın başı, acı dolu bir şekilde arkaya yatıyordu; inlemelerini saklamaya çalışsa da yüzündeki acı dolu gülümseme için bir şey yapamıyordu.

Tarif edilemez bu gösteriye daha fazla dayanamayan Jacinthe, gözünü delikten çekip etrafında bir tur attı. Ne yapılabilirdi? Onun sırası da gelecekti, bunu biliyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, aynaya yaklaşh ve onu, kancasından çıkardı ama tekrar yerine astı; bu deliyi kışkırtmanın bir anlamı yoktu! Parıldayan saçlarıyla çevrelenen yüzü, aynaya yansıyordu. Acaba, sarışınlığı yüzünden seçilmiş olabilir miydi? Ya da saçının uzunluğu sebebiyle?

Çekmeceyi açh ve fırçayı çıkardı. Fırçayı dikkatlice inceledi; kumaşındaki ve tarağın dişleri üzerindeki kurumuş kan lekelerini, birkaç kopuk saç telini gördü. Genç, bu saç tellerinden birini, donmuş parmakları arasına aldı. Çekmeye çalıştı ama o kadar uzundu ki bitmiyordu; bu saç, neredeyse yere kadar uzundu. Petunia ile konuşmasının üzerine anladı ki bu, tesadüfen olan bir şey değildi.

Kapıdan gelen bir hkırtı, onu ürpertti. Beklenmedik bir anda gelen panik dalgası, boğazına oturdu ve nefes almasını zorlaşhrdı. Kalbi hızla çarpıyordu; damarları hızla, kanla dolmuştu. Jacinthe, kilit tamamen açılıncaya kadar ancak dönebildi ve bu sefer, onun kapısı gıcırdayarak ara-lanmışh. İlk gördüğü şey, kanla kaplı eteği olan elbise ve ardından, cadının deforme yüzüydü. Bu seferki görüşünde bile yüzün detaylarına takılmadan edemedi: Burnu, sanki bir sıvı gibi dudaklarına doğru kaymışh; sol yanağının içi, boş ve kemikliydi; komşusunun dev bir şişliğe sahip surahna, tezat bir görünümdeydi.

Jacinthe'in kanı dondu. Bu biçimsiz kadın, sağ elinde bir bıçak taşıyordu; arkadaşlarını öldürdüğü bıçaktan daha keskin bir bıçak. Sol elinde, aynanın önüne yerleştirdiği, yıpranmış bir tabure taşıyordu. Herhangi bir tehdide gerek kalmadan, Jacinthe, buza tutunarak hemen yerini aldı. Canavarın silah tutan eli, gencin boğazına doğru yaklaştı; Jacinthe, bıçağın minik dişlerinin tenine battığını hissetti. Bir damla ürkek kan, bıçağa bulaştı. Daha sonra, cadı, fırçayı aldı ve artık karmakarışık olan saçlarına daldırdı.

Fırçanın dişleri, acı verici bir şekilde saç derisine sürtüyordu; Jacinthe, sanki bir avuç çivinin hassas derisini yüzdüğünü hissediyordu. Fırça, saçtaki ilk düğümü buldu: Cadı, şiddetle düğümü tarayıp birçok saç telini kopardı. Genç kızın dudakları arasından bir çığlık yayıldı; o anda, bıçak daha çok tenine saplandı. Bu kez, ince bir kan, göğsüne doğru sızdı.

Daha kötü işkenceler de olmuştu ama Jacinthe, yine de gözyaşlarına engel olamıyordu. Saç tellerinin kopmasının verdiği acıdan çok, işkencecisinin eylemlerinin soğukluğu canını yakıyordu. O zamana kadar, çocukluğunda, saçını tek tarayan kişi, merhum annesiydi; her fırça darbesi, bir cesede saldıran katil gibi sanki çocukluğundan bir hatırayı çekip çıkarıyordu.

Her bir fırça darbesiyle başı arkaya doğru gittiğinde, hareketsiz duran bıçağın ucu, hassas tenine daha fazla batıyordu. İşkence aletinin dişleri, birbirine değiyordu. Gözlerini yumdu, bu çirkin kadınınyüzüne daha fazla dayanamıyordu; bu işkencenin, bir an önce bitmesini umut etti. Saçlı derisi, patlamaya hazır bir volkan gibiydi; sıcak ve yapışkan bir sıvı, kafasının her noktasından aşağı akıyordu. Bu, histen öte bir şeydi; dişliler sanki düzinelerce bıçak gibi bir hrmık gibi işlev görerek onun çayırlarını biçiyordu.

Canavar, homurtularını ve eziyetini katlayarak, vahşice taramaya devam ediyordu. Neden bu kadar şiddet vardı? Bu şevk, basit bir taşkınlığın çok ötesindeydi; nefretin, ulaşılmazlığın ve bir sitemin yansıması gibiydi. Jacinthe gözlerini yeniden açtığında göz bebekleri, celladının kafasına odaklanmışh. Kafası, hâlâ geriye doğru eğikti; boynu tamamen kanla kaplanmıştı ve aynadan, sıvılaşmış gibi görünen bir deriye sahip kafanın ayrınhlarını görebiliyordu: Bir parça çürümüş ete doğru ilerleyen solucanlar gibi büyük damarları olan bir kafa.

Son bir hareketle, canavar, fırçayı masanın üzerine fır-lath ve aynı anda, bıçağı genç kızın boğazından çekti. Ja-cinthe'in gözleri, fırçanın üzerindeydi; fırçanın üzerindeki kumaş, kanla kaplanmıştı ve dişlileri arasında, deri ve kıl parçaları vardı. Sıkışmış saç telleri, fırçada duruyordu ve kan, sapına kadar uzanıyordu. Oturduğu tabure, o hâlâ üstünde otururken altından şiddetle çekildi ve genç kız, soğuk betonun üstüne düştü. Ardından, tek algılayabildiği şey ayakların uzaklaşhğı, kapının kapandığı ve kilidin döndürüldüğüydü. Yalnız, acınası bir hâlde; başı yaralı ve boynunda ciddi bir yara açılmış şekilde; dizlerini göğsüne çekmiş, bütün varlığıyla titriyordu. Donmuştu, acı çekl-yordu ve susuz kalmıştı. Sorduğu başka hiçbir şey yoktu: En kısa zamanda, hangi işkenceyle ölecekti?

Yine de vazgeçmek için çok erkendi; bir elini yarasının üstüne bastırarak, yalpalayarak ayağa kalktı ve bir kez daha, aynaya yaklaştı. Mum, büyük bir sadakatle, yüzündeki

ayrıntıları görmesine yardımcı oluyordu. Alnının üstünde bir topak kan donmuştu; aynı şekilde, kulaklarının etrafında da kan lekeleri vardı. Saçlarının kökleri de insan sıvısında boğuluyordu. Bluzunun yakasını kaldırdı ve boynunu kapattı. Yeni gözyaşı dalgası, boynuna doğru ilerliyordu.

Masanın üzerinde duran korkunç fırçanın görüntüsüne daha fazla dayanamayarak onu, öfkeyle duvara doğru fırlattı. Hangi cehenneme kapatılmıştı? Deliliğin pençelerinin sinsice beynine saplandığını hissederek, komşu hücreyi gözlemlediği deliğe doğru koştu.

"Petunia!" diye bağırdı, titrek bir sesle.

"Biliyorum, biliyorum," diye yanıtladı, uzaktan gelen bir ses.

"Sadece bilmek istiyorum, neden... Neden tüm bunları bize yaşatıyor?"

Bir sessizlik çöktü. Genç kızın gözleri çılgınca, tutunabileceği bir hareket aradı ama mumun soluk ışığından başka bir şey göremedi.

"Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Ama yakında, sıranın bana geleceğini biliyorum."

"Nasıl, senin sıran? Burada neler oluyor?"

Jacinthe yutkundu, ağzı kurumuştu. Kafası hâlâ çok acı veriyordu; acısı hızla, katlanması mümkün olmayan bir hâle gelmişti.

"Petunia!" Histerik bir çığlık ath.

Görmeyi çaresizce beklediği göz, tünelin ucunda aniden göründü: Sitemin ağırlığı altında kısılan bir göz.

"Eğer bir kez daha bağırırsan, bu deliği kaha olarak kapatacağım," diye söylendi, her hecenin üstüne basa basa. "Lilly en son böyle bağırdığında ne oldu, biliyor musun? Bilmek ister misin?"

Bu sorular öyle büyük bir şiddetle sorulmuştu ki Ja-cinthe, cevap vermeye cesaret edemedi. Petunia, rahatlamış görünüyordu; ciğerindeki tüm havayı boşaltmışh.

"Biraz önce ne yaşadığını biliyorum," dedi, bu sefer daha şefkatli bir şekilde. "Alışacaksın, inan bana."

"Ama... Neden? Neden bu acıyı çektiriyor, neden bizi öldürmüyor..."

Petunia, alaycı bir gülüş ath.

"Meyve vermeden ağacı kesmeyiz, değil mi?" diye, gizemli bir şekilde cevap verdi. "Biz, onun için, bir insan bahçesinden başka bir şey değiliz. Hâlâ anlamadın mı bizden ne istediğini?"

Jacinthe, boğuluyor gibi hissedince nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Görüşü gibi zihni de bulanıklaşmıştı.

Durumundan etkilenen duyuları, alarm verircesine zayıflıyordu. Sendeleyerek, yatağının üzerine düşene kadar geri geri gitti. Bir önceki tutsağın bırakhğı kumaş, yanında duruyordu. Uyuklamadan önce, yalnızca, soğuk battaniyeyi üzerine çekebilecek kadar gücü vardı; kırılgan zihnini, kabuslarla tüketmeye bırakh. Kafasının etrafındaki kan, beyazımsı şilteye akıyordu; bir şehidin başındaki hale gibi yüzünü çevreliyordu.

BÖLÜM 3

Petunia, duvarın yakınında uzun süre hareketsiz kaldı; talihsiz kader arkadaşının masumiyeti ve saflığı karşısında, kendi küçümsemez tavrını sorguladı. O da bu mağaramsı hücreye ilk ka-pahldığında, benzer naif umutlarla beslenmiyor muydu? Hâlâ aradığı bir silahla, işkencecisinin önüne geçip onu yakalamanın yollarını aramamış mıydı? Bu korkunç karanlıktan ve soğuktan kurtulmanın mümkün olabileceğine inanmamış mıydı? Evet, bunları gizlemek faydasızdı. Ama insanlık her zaman küçümser; daha tecrübeli olan, yaphğı yanlışları ve öğrendiklerini hep inkâr eder; geçmişin reddi, kibrin ilk dönüm noktasıdır.

Üzerinde kuruyup pıhhlaşmış kanla taze kanın birbirine karışhğı saçlı derisini, hararetle okşadı. Jacinthe'e söylediği şey yanlıştı; hiçbir zaman buna alışılamazdı.

Ne zamandan beri bu mağarada sıkışıp kalmıştı? Kendi hücresinde, dışarıya bakan bir pencere olmadığı için bu soruyu yanıtlaması mümkün değildi. Kendi karanlık düşüncelerinden başka herhangi bir uğraşı olmadığı için zaman, daha da hain bir şekilde uzamıştı; antipatik tavırları, her şeyi düşünmekten ve her şeyi değerlendirmekten doğan yorgunluktan kaynaklanıyordu. Bu kâbustan çıkmanın bir yolu yoktu. Cadı uyurken şanslı bir anında kilidi açsa tüm tuzaklardan kurtulsa ve mucizevi bir şekilde çıkışı bulsa bile kendini, bir ormanın ortasında, dondurucu olmaya yakın bir sıcaklıkta; güçsüz, aç ve kaçırıldığı gece giydiği tek kat gülünç kıyafetle, yersiz yönsüz bir şekilde bulacakh. En son özgür olduğu anı hatırlamak, son günlerde tükettiğini sandığı gözyaşlarıyla doldurdu gözlerini; ama hüzün, hatıralarla dolu kovanın durmaksızın battığı sonsuz bir kuyuydu.

Hâlâ, soğuk taşın üzerinde oturuyordu. Acı verici hayallerinin etkisi altında, hareket edemez hâldeydi. Petu-nia, odasında baştan aşağı losyonlanmış, dudaklarına ruj sürmüş ve maskara kullanmış olduğu geceyi yeniden hayal etti. O gece, on sekiz yaşına basıyordu. O gece ilk kez, yasal olarak, *stilettolarıyla* bir gece kulübünün zeminini sarsacağını hayal ediyordu. Arkadaş grubunun en son reşit olan üyesiydi; komşu belediyenin en popüler barında, bütün arkadaşları doğum gününü kutlamak için onu bekliyordu. Ebeveynlerinin arabasını ödünç almak istemediğinden, en yakın otobüs istasyonuna kadar yürümek zorundaydı. Yaklaşık bir kilometre boyunca yürümek, bu soğuk havada çok da konforlu bir şey değildi ama bu fedakârlığın sonunda varacağı noktada onu bekleyenler, bunun karşılığını verecekti. Seçtiği yol o anda ıssız olsa da bir

tarafı köyle bir tarafı ormanla çevrili olan genelde işlek bir yoldu. Yol üzerindeki bir taşa, ince topuğuyla takılıp düştüğünde yolu yarılamış olmalıydı. Petunia, güzel elbisesini lekeleyen bu şanssızlığa küfrediyordu. Bunun, bundan sonrası için son küfrü olmayacağını anlamaktan epey uzaktı. Ayağa kalkmaya çalışırken arkasındaki çalılıkların sallandığını fark etti; birisi, onu orman yolu boyunca takip etmiş olmalıydı ve ilk zayıf anında da harekete geçmişti. Ayın mat ışığı altında tek görebildiği şey, tiksinç bir yüz ve onu bayıltana kadar boğazına sarılmış ellerdi. ..

Diğer onlarca genç kız gibi o da kendini burada, dört tarafı nemli kayadan oluşan duvar arasında bulmuştu. Yalan söylemeye gerek yoktu; o da ilk başta, kendisini her türlü imkânı kullanarak savunmaya, kaçmaya ve hayatta kalmaya adamıştı... Yüzündeki yaradan da hâlâ anlaşılacağı gibi, ilk defa hücresinin dışına ayak basmayı başardığı gün, cadı, korkunç bir öngörüyle onu orada beklemiş ve gözlerinden birini, bıçağının ucuyla oyarak cezalandırmıştı. Petunia, kaçmak için kimlik kartını kullanmıştı - elbisesinin üzerinde herhangi bir cep olmaması sebebiyle o gün, kimlik kartını sütyeninin içine koymak zorunda kalmıştı- o yüzden, kart hâlâ onunlaydı. Çocukluğunda, abisinden öğrendiği basit bir numara vardı: Kartı, kapı ile kadranı arasında kaydırarak kapı koluna ulaşmak ve mandalların kilidini basitçe açmak mümkündü.

Petunia'nın tek kalmış gözü, onu yer altı labirentinden ayıran kapıya odaklanmıştı. Gerçekten, dış dünyayı bir kez daha görme umudunu tamamen yitirmiş miydi? Tek mumun zayıf ışığında, aynada saçlarını seyretti; neredeyse göbeğine geliyordu. Eski komşusu götürüldüğünde, saçları tam da bu uzunluktaydı; nereye götürüldüğünü, geri dönüp dönmeyeceğini bilemiyordu. Canavar onu mağaranın derinliklerine götürdüğünde kızın çığlıkları, bir bıçağın arpın tellerine saplanması gibi taşların üzerinde panikle yankılanıyordu; onun da sırasının gelmesine çok az zaman kalmıştı. Petunia, buradan sonsuza kadar kurtulacağına kendini inandıracak kadar aptal değildi. Aynaya gelince, bazen onu kırıp parçalarını bir hançer gibi kullanmayı düşünmüştü. Ancak, cadının, hayvani gücüne ek olarak kullandığı dev bıçakları, genç kızı, cadıyı bu şekilde yenmesinin bir mucize olacağına inandırmaya yetmişti.

Petunia, aklına çılgın bir fikir geldiğinde, kırıntılarının masaya yayıldığı bir yuvarlak somun ekmekten kalan parçaları tıkınıyordu. Eliyle, hâlâ kıyafetlerinin altında gizlediği kimlik kartını buldu ve onu, dalgın bir şekilde okşadı. Borcunun iki katını riske atmak üzere olan bir kumarbaz da benzer bir tereddüt yaşardı. O anda, dürtüleri mantığını ele geçirdiğinden, hızlı bir şekilde koşarak mumu aldı ve kapıya doğru getirerek diz çöktü. İnce parmaklarından kalbine yayılan titremeler eşliğinde, kapıyı bir kez daha açma girişiminde bulundu. Kaderini belirleyecek *klik* sesinin duyulması, yalnızca birkaç saniyesini aldı; iç sesi, ona başarılı olmamasını söylemişti: başarmadan, başarmaya çalışması gerektiğini. Yenilgi anında, ölüm, kaçmaktan daha şefkatlidir: Bu kapının kilidini açmasının imkânsızlığı aslında, teslimiyetinin konforunu geri kazanmasını

sağlayacakh. Hâlâ titreyen boş eliyle kapı koluna uzandı, yavaşça çevirdi ve en ufak bir dirençle karşılaşmadı.

Aradan birkaç saniye geçti... Petunia, kulağını ahşaba dayayarak sessizliğin içinde, şüpheli bir ses aradı; kimse yok gibi görünüyordu. Kapı deliğinden hızlıca bir göz atarak bu kez, cadının onu orada beklemediğinden emin oldu. Kaçmadan önce yapması gereken tek şey, son işkenceden sonra terk ettiği cesaretini yeniden kazanmaktı. Zalimler, korkunç hükümdarlıklarının sonucunda şunu öğrenmişlerdi: Korku ve acıdan daha iyi köleleştiren bir şey yoktu. Genç kız, her ikisini de yaşıyordu. Oyulmuş gözünün verdiği acı, onu boyunduruğu altına almıştı; her fırsatta yakalanacağını bilmesi de onun zincirleriydi.

Cesaret, çılgınlığın sağlıklı gelişmiş hâlidir; sürecin tamamlanması için zaman daralırken Petunia, sezgilerinden çok çaresizlik tarafından ittirilerek harekete geçti. Kapıyı hızlıca açtı ve tüm gücüyle karanlığa doğru kaçh; koridorun sınırlarının, gittikçe bulanıklaşhğını hissediyordu. Titrek bir şekilde yanan mumu, arhk ona kılavuzluk edemiyordu.

Zihninde bir ışık yandı: Jacinthe! Petunia, firar ettiği hızda, nemli ve engebeli koridorda kayarak durdu. Titreyen boğazından fırlayacak bir çığlığı, son anda bastırdı. Kendisini taş zemin üstünde yüzüstü bulduğunda soğuk ve yapışkan bir maddenin, üzerine bulaştığını fark etti. Düşürdüğü mumun titrek ışığı, kollarına ve kıyafetlerine bulaşan kurumamış taze kanı aydınlattı. Panik içinde doğruldu, meşalesini aldı ve kayadan bir kolonu dönerek Jacinthe'in hücresine doğru yol aldı. Aralıklardan sızan hafif ışık sayesinde, odayı fark etmesi çok zaman almadı. İlk refleksi kapıyı çalmak olacaktı ama kendini tuttu; yaşaması, sessizliğine bağlıydı. Önce, kapı koluna doğru uzandı; şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kapının kolu hareket etmiyordu. Kimlik kartı! Petunia, serbest eliyle göğsünü yokladı. Hücresinde mi unutmuştu? Alnını, duvardaki çatlağa dayadı ve odanın içine göz gezdirdi. Tutsağın sırtüstü dayanmış bedenini kolaylıkla görebildi. Başının etrafındaki kırmızılık... Hâlâ yaşıyor muydu? Panik hâlindeki bir fısıltı, onu uyandırmaya yetmezdi.

Tek gözlü kadın, kendi girintisine giden yolda geri dönerken bir inilti işitti. Bu, cadının klasik homurdanmalarının sesine benzemiyordu; o hâlde, nereden geliyordu? Bu sızlanmalar gittikçe duyulur hâle geliyordu ki Petunia, içlerinden son derece korkutucu olan iki kelimeyi tanıdı:

Yardım edin.

Kalbi, şiddetle göğsünde davul çalıyordu. Başka tutsaklar? Bu ihtimali hiç düşünmemiş olsa da şu anda gerçek, apaçık önünde duruyordu. Petunia, bacaklarındaki uyuşukluk hâliyle, tekrar etmekten vazgeçmeyen bu iniltilere doğru yaklaşmaya cesaret etti. Mum,

terli parmaklarının arasından kaydı; tedirginliğinin farkındaydı, dişleri takırdıyordu. Başlangıçta, bu girintilerin sadece taş ve kayalardan oluştuğunu düşünmüştü ama hücresinden çıkar çıkmaz, bu algının yanlış olduğunu anladı.

Burada, eskimiş oldukları görülen ahşap kirişler, daha geniş ve uzun bir koridor boyunca sıralanmıştı; benzer şekilde, korkuluklar da bir duvarın yokluğunu telafi edecek şekilde, orayı dipsiz bir uçurumdan koruyordu. Peki, neredeydi? Kaçışı sırasında yakalanma tehdidine, tahmin edebileceğinden çok daha hastalıklı bir keşfin ızdırabı eklenmişti. Aniden duyduğu bir inleme, kalbini göğsünden fırlatacaktı; sağında, düzensiz taş duvarlar arasındaki bir girintiye gömülü kapı, doğrudan başka bir zindana açılıyor gibi görünüyordu. Tedirgin bir şekilde, cılız ışık veren meşalesini kaldırarak yaklaştı.

"Kim var orada?" Bir ses, ağlamaklı bir şekilde sordu. "Yalvarırım, beni buradan çıkarın!"

Petunia, ondan beklenen sözleri söylemeye güç bulamadan, sadece cevap vermek için ağzını açtı. Kafasını yana çevirdiğinde yeni bir mırıldanma dikkatini çekti; bu seferki, başka bir girintiden geliyordu. Kapıya benzeyen bu girintiden süzülen ışığa bakılacak olursa burası da başka bir tutsak bölmesiydi. Burada, kaç tane tutsak kız vardı?

Saçları, yüzülmüş kafa derisinin üzerinde diken diken oldu. Uzakta, çığlıklar gittikçe artıyordu, yumruklar ahşabı dövüyordu; karanlıklara gömülü koridorun her bir yanından, dehşet çığlıkları duyuluyordu. Hepsini kurtaramazdı; iyiliğin sınırları, birinin hayatını devam ettirebilmesine kadardı. Bu sesler, çok yakında, onun orada olduğunu ortaya çıkaracaktı: Koşması gerekiyordu, hemen şimdi! Sessizce fısıldayarak, yardım getireceğine söz verdi ve var gücüyle koştu.

Ayaklarının dibindeki kurt kapanına yakalanmaktan kıl payı kurtuldu; dışarıya, korku dolu bir hıçkırık çıktı. Çok geçti, ihtiyatlı davranmak için artık çok geçti. Tek gözüyle, derinliği ve sınırları anlamakta güçlük çekiyordu; üçüncü boyutu algılaması ancak bozulmuş bilişsel hafızanın anımsattıkları sayesindeydi. Ortamın karanlıkla olan dansı ve genç kızın her yeri tuzaklarla dolu bu bölgeyi bilmiyor oluşu, ilerlemesini gittikçe tehlikeli hâle getiren engellerdi. Şu anki hızı, durumu ölçüp tartarak hareket etmesine imkân vermiyordu; her metrede, görülmez bir tehlikeyi aşması gerektiğini biliyordu.

Koridor dik bir eğimle devam ederken Petunia, kaydı; zeminde bulunan kaygan sıvının yardımıyla, çok fazla yara almadan aşağıya ulaştı. Elleriyle mumu öyle sıkı tutuyordu ki kayarken, üstündeki hâkimiyetini hiç kaybetmemişti. Doğrulduğunda, kendini bir yol ayrımının kenarında buldu: Karanlıkta uzanan üç yol. Hangisini seçmeliydi? Üçü de derinliklere gömülüydü; eğri kirişler ve karmaşık çivili kalaslarıyla dolu, kıvrımlı yollar... Uzakta, mahkûmların çığlıkları ve çıkardıkları tantana yankı yapıyordu;

adrenalinle dolarak, soldaki yola doğru yöneldi. O zamana kadar düz olan zemin, onu geniş basamaklara götürdü ve çok hızlı bir şekilde aşağı indi. Karanlık bir bölmeye doğru ilerlerken Petunia, bir merdivenin korkuluğuna sert bir şekilde çarptı; ayakları yerden kesildiğinde, elindeki alız meşalesi de az daha sönüyordu.

"Hayır, hayır, hayır! Sen benimle kalıyorsun," diye, panikle elindeki mumun çevresini sardı. Kırmızı fitil, tamamen sönünceye kadar zayıfladı ve ardında bıraktığı gri dumanı etrafa yayarak, kızın cezasını vermiş oldu. Petunia, korkuya kapıldı; sırtını, alçıyla kaplı taşa dayayarak durdu. Terk edilme duygusuyla savaşmak zordu ama devam etmek zorundaydı. Artık, zifiri karanlıkta ona yol gösterecek tek şey, elleriydi.

Bacakları, korkuyla onu ileri doğru yöneltti. Her şeyin bitmesine, bir tuzak kadar yakındı ama başka ne seçeneği vardı ki? Her adımında, kalbi duracak gibi oluyordu; her adımda, sanki bir yılan düğümüne basıyormuş gibi hissetmek, onu delirtiyordu. Tesadüfen, yaklaşık on metre uzağında bir ışık gördü. Bu ışık, dürüst olmak gerekirse, bir meşaleden çıkıyor gibi görünüyordu. Bu, iyiye mi yoksa kötüye mi işaretti? Tahminine göre, yerin epey altındaydı; bu gördüğü ışık, çıkıştan gelmiyor olmalıydı. Ama bu aydınlık, onu, çölün ortasındaki susuzlara görünen bir serap gibi, karanlıktan çıkarmaya davet ediyordu.

Petunia haklıydı: Bu, kayadan duvara iliştirilmiş bir meşaleydi. Uyuşmuş uzuvlarını ısıtana kadar ona ulaştı. Onu yerinden çıkarmak mümkün müydü? Birkaç deneme yeterli oldu: Küçük bir sürtünmeyle, yanan meşalenin sapını ellerinde tutmayı başardı. Işığı o kadar canlıydı ki gözlerini, karanlık kadar kör etmişti; çevresini net bir şekilde görebilmek için onu, kolunu uzatarak kullanması gerekiyordu.

Burası neydi, peki? Karanlık köşelere yayılmış bir sürü hurda, metal ve yük arabası vardı. Aynı şekilde, birkaç adım ötede, tozla kaplı ray kalıntılarını bile görebiliyordu. Burası, eski bir maden miydi? Her şey onu gösteriyordu. Ancak, bu bölümün aydınlatılmış olması, onu bir anda ürpertti. Burada önemli olan ne vardı?

Petunia, etrafında bir tur attı ve çevresinde neler olduğunu dikkatlice inceledi. Burada da çok iyi kamufle edilmemiş bir dizi tuzakla karşılaştı: ipler, kapanlar ve adını bilmediği bir sürü düzenek. Belli ki buraya birinin girmesine engel olmaya çalışıyorlardı. Ama neden?

İyice dikkat kesilen genç kız, duvardan uzaklaştığında başka koridorlar olduğunu keşfetti. Bu yer altı, gerçek bir labirentti! Meşaleden çıkan ihtiyatlı çıtırtılar, kızın taşlar üzerindeki adımlarının çıkardığı seslere eşlik ediyordu. Böyle bir meşalenin ne kadar süreyanık kalabileceğini bilmiyordu; bu da cadının buralarda, yakınlarda olabileceği fikriyle yüzleşmesine neden oldu. Hızlı olmalıydı, bunu biliyordu. Bu yüzden, bir kez daha, hiç düşünmeden bir koridora daldı ve kaderini, şansın sinsi kollarına bırakh.

Aradığı şey, daha da derinlere inmek yerine onu yüzeye çıkaracak bir geçitti. Ancak önüne çıkan her seçenek ona, diğerleri gibi umutsuz görünüyordu. Sağ omzu tutulmuştu, meşaleyi diğer eline aldı; bu sefer, diğer elinin yönünü aydınlatan ışık, onu korkudan taşa çeviren çok yakınındaki bir şeyi aydınlatıyordu.

Ayak bileğinden tavandaki bir kancaya takılı ipe asılmış ve kesiklerle dolu çıplak bir vücut, korkunç bir şekilde sallanıyordu. Çıkık omuzlarından sarkan kollar, başı kesik bir gövdenin yanında uzanıyordu. Petunia, bu karanlık gövdenin kıvrımlarından, onun bir kadın cesedi olduğunu anladı. Hiç şaşırmamışh. Bu kesilmiş boğazdan damlayan taze kanın olmaması ve zemindeki yapışkan sıvı göleti ona, bu kadının birkaç gün önce kesildiğini düşündürdü. Soğuk hava sayesinde, bu açık yaralarda oluşan çürüme ve kötü koku engellenmişti. Bu manzaranın yaydığı korku dalgası o kadar büyüktü ki firari, büyümüş göz bebeklerini bir süre yerinden oynatamadı; mıknahs için demir neyse insanlık için de iğrençlik oydu. Ancak uzun saniyeler in ardından, her şeyi zihninde iyice bulandırdıktan sonra, gözlerini bu manzaradan ayırabildi. Ve ancak o anda, boğazına takılan tükürüğünü yutarken kasılmalarını bashrarak kesik kesik de olsa nefes verebildi ve elindeki fenere sıkıca sarıldı. Bu kadına ne olduğunu, neden başının bu şekilde koparıldığını öğrenmek istemiyordu; tek istediği şey, kaçmak ve böylesi bir sonla kar-şılaşmamakh. Dehşet, tüm vücudunu sardı; Petunia, tüm gücüyle koşmaya başladı.

Mağara, gittikçe daha karmaşık bir labirente dönüşüyordu. Kızıl saçlı kız, içgüdülerinin önderliğinde, körü körüne seçim yapıyordu. Son sürat kaçarken, uzun saçları, sırhnda savrularak kıvılcımlar oluşturuyordu. Nefes alış verişleri inlemeye, yorgunluğu umutsuzluğa dönüşüyordu. Ahşap kirişler o kadar çok birbirine benziyordu ki kendi etrafında dönüp durduğu fikrini, zihninden uzak-laşhrmaya çalışh.

Asılı bedenle tekrar karşı karşıya geldiğinde midesi, düşüncelerinin kesinleşmesiyle düğümlendi. Onun için çok kıymetli olan dakikalar, yanmış bir hazinenin külleri gibi parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Yakında, hücresinde olmadığı fark edilecekti; yakında, öfkeyle kovalanmaya başlanacakh. Aslında bu, şu anda da gerçekleşiyor olabilirdi. Gözyaşlarının gözlerini doldurduğunu hissederek Petunia, girişini destekleyen bir kemer nedeniyle o zamana kadar seçmediğinden emin olduğu bir koridoru seçti. Beton tavan, burada biraz daha alçalıyordu; genç kız, yavaşça çömelerek geçmek zorunda kaldı. Elindeki meşalenin zayıfladığını fark etti; ışığı, büyük ölçüde azalmışh. Bu tuzaklar ve cesetlerle çevrilmiş zifiri karanlıkta sıkışıp kalma tehdidi bile, hâlihazırda takınh hâline gelmiş paniğinin iyice artmasına neden oluyordu. Bir hiperventilasyon(*) krizinin ardından nefesini yeniden kazanmaya çalışırken, fısıltıyla yardım çığlıkları atıyordu. Sonunda, birkaç metre önünde, aralık bir kapıdan gelen soluk bir ışık gördü. Bu sefer de bu aydınlanma onu cez-betti; bir tuzak mı yoksa bir

kurtuluş muydu? Emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Petunia, ihtiyatlı davranamayacak kadar kötü durumdaydı; hızlıca kapıyı açtı.

(*) Kişinin nefes alma ihtiyacı duyması ve hızlı bir şekilde nefes almaya çalışmasına denir. --ed.n.

Her şeyi beklerdi, bu keşfi haricindeki her şeyi...

Terk edilmiş bir çocuk odasından söz edilebilirdi, oraya buraya yerleştirilmiş bir düzine mum ile aydınlatılmış bir çocuk odasından. Çiçek ve kuş figürleriyle donatılmış bir metal yatak, soluk renkli battaniyelerle kaplı bir şilteyi destekliyordu; düzensiz raflarda, bazıları deforme olmuş bazısı ise sağlam düzinelerce oyuncak bebek, donuk bakışlarıyla oraya gelenleri karşılıyor gibiydi; paslı beyaz bir banyonun içerisinde, kirlilik oram yüksek bir su vardı; bir bacağı kopmuş bir masanın üzerinde, eski bulmacalar ve oyuncaklar duruyordu; kendi odasında bulunandan daha büyük bir ayna, sızıntı yapan bir duvar bölümünün tamamını işgal ediyordu ve sonunda, bu aynanın altına dayalı masada, çerçeveli bir fotoğraf görülüyordu.

Petunia'nın meşalesi, sönmek için tam bu zamanı seçmişti; genç kız, artık tutmasına gerek görmediği meşaleyi bıraktı ve kapısını kapatmayı bir an olsun aklından geçirmediği odanın ortasına doğru ilerledi. Dikkati, en başta bu fotoğrafın üzerine yoğunlaşmıştı; donmuş elleriyle çerçeveyi tuttu. Fotoğrafta, bir genç kız görülüyordu; omuzlarından kayan saçlarla çevrili, tatlı bir yüzü vardı ve iki yetişkin de ona eşlik ediyordu. Yetişkinler kameraya odaklanmışh ama genç kız, sanki objektiften daha uzak bir noktaya bakıyordu; fotoğrafçıya mı? Her neyse, kızın bakışları, olmayan ya da kimsenin görmediği bir şeyle ilgileniyormuş gibi duruyordu. İyice incelediğinde, kızın bakışlarından, bu iki yetişkinin neşeli havasına tezat olacak şekilde bir korku yansıyordu. Başka bir detay, kaşlarının bir an çatılmasına sebep oldu: Bu bakışlarda, tarif edilemez bir parıltı vardı.

Apaçık görünen şeyi fark ettiğinde, Petunia'nın damarlarındaki kan çekildi: Bu genç kız, onu tutsak eden canavardan başkası değildi! Evet, çok net görebiliyordu şimdi. Aynı gözler, korkunç cadının yara dokusuyla kısmen kaplı gözlerinin aynısı. .. Çerçeveyi yüzüne daha da yaklaştırdı. Böyle korkunç bir yüze sahip olacak kadar, başına ne gelmişti? Sadece şiddetli bir ateş ve asit, bu yüzü bu hâle getirebilirdi.

Aynanın yansımasından, yan yana dizilmiş düzinelerce oyuncak bebeği görebiliyordu. Farklılıklarının yanında, bazı ortak noktaları da vardı: Hepsi aynı duruştaydı; oturuyorlardı, kolları dizlerinde, dik ve sanki hepsi aynı ipe bağlanmış gibilerdi. Saçlarının renkleri ve uzunlukları aynıydı; omuzlarına güzelce yerleştirilmiş ve yeni taranmış gibi ipeksiydi. Petunia, fotoğrafa son bir bakış daha atarken başını salladı; hayır, bunun hiçbiri tesadüf olamazdı. Genç kızın fotoğraftaki saçları, aynı oyuncak be-

beklerinki gibi duruyordu. Bu cadı, neye bu kadar takıntılıydı? Arkasından gelen bir su sesi, düşüncelerini aniden kesti ve uyuyan korkusunu uyandırdı. Bunun sadece bir halüsinasyon olduğu umudu, birkaç saniye içerisinde acımasızca uzaklaştı; su sıçrama sesi tekrarlandı ve bu sefer, daha netti.

Çıplak ayaklar, hızla odaya doğru yaklaşmaktaydı.

Petunia'nın kalbi, karanlık ufukta beliren şiddet dalgasına karşı koymak yerine, bu çaresizlik okyanusunda debelenerek kendi kendini batırmaya çalışıyormuş gibiydi. Korku dolu gözlerle dört duvarı taradı; saklanacak bir yer arıyordu ama bulamıyordu. Zihninin derinliklerindeki çocuksulukla hareket ederek, karnının üstünde, yatağın altına girdi; tırnakları, keskin taşların üzerinde sesler çıkarıyordu.

Bir an sonra, çıplak ve nasırlı ayaklar, görüş alanında belirdi. Petunia, elleriyle ağzını kapadı ve nefesini yeniden kazanmaya çalıştı. Ama çaresizlik içindeki bedeninin daha fazla havaya ihtiyacı vardı ve burnundan çıkan tıslamaya engel olamadı. Neyse ki sönmüş meşaleyi almak için eğilen canavarın homurdanmaları, bu sesi bastırmıştı. Tek gözlü kadın, cadının iğrenç kafasını anlık olarak gördü ve sonra, cadı ayağa kalktı; yürümeye başladı ve yavaşça etrafını inceledi.

Tutsak, gözünü bir yaklaşıp bir uzaklaşan adımlara dikmişti. Aynanın altındaki masadan gelen sesleri duyduğunda cadının, çerçevenin yer değiştirdiğini fark ettiğini anladı. Ne kadar da aptaldı! Kapı açıktı, önce meşale sonra da çerçeve ... Fark edilmeyeceğine yönelik umudu gülünçtü. Bu, an meselesiydi...

Ona dönük ayak parmaklarıyla cadının ayakları, yataktan bir metre uzakta durdu. Petunia'nın paniği arttı; boğazından bir hıçkırık çıkh. Arhk, kendini daha fazla tutamadı ve tüm çaresizliği, çığlığa ve sızlanma seslerine dönüştü; o anda homurdanan cadının şekilsiz yüzü, tam önünde belirdi. Zavallının, kaba parmaklarla saklandığı yerden hızlıca çekilip çıkarılana kadar, sadece çığlık atmaya zamanı oldu. Yaşamının son etabına gelmişti; birkaç saniye içinde, biri onun kalbini deşip çıkaracaktı.

Odadan sürüklenerek çıkarılmasının sonunda, başına geleceğine inandığı şey buydu.

Karanlık labirentte sürüklenerek daha da derinlere götürülüyordu; Petunia, tek bir şeyden pişmanlık duyuyordu: Aynayı kırıp parçalarıyla kendini kesmiş olsaydı, daha şefkatli bir ölümü olacaktı.

Elinden geldiği kadar mücadele etti ama kafasını vahşice tutan kavrayışlardan kendisini kurtaramadı. Canavar, Petunia'nın bilmediği bir forma dönüşerek, rekabet etmeyi umut bile edemeyeceği bir güçten faydalanıyordu. Genç kızın ayakları, düzensiz taşlara sürtüyor ve kısa sürede alev alacakmış gibi duruyordu. Kızıl saçlı kızın her çığlığı

labirentte yankılanıyor, yardım çığlıklarına küstahça yanıt veriyor gibiydi. Zaman, çaresizlik içinde eriyordu; işkencecisinin onu ayağa kaldırıp bir sandalye üzerine oturtmak için durmasından sonra, en fazla birkaç saniye geçmişti.

Sıyrılmış boğazından yeni bir çığlık atmaya fırsat bulamadan, önce el bilekleri, sonra ayak bilekleri ve gövdesi, iplerle sıkıca bağlandı. Nereye getirilmişti? Karanlık, her tarafı kaplıyordu. Ta ki bu geniş alanın içinde, bir miktar meşale yanana kadar.

Bir meşaleden diğerine atlayan cadı, tutsağının kendini çaresizce savunmasından eğleniyormuş gibi görünüyordu. Petunia, tüm gücüyle bağlı olduğu ipleri çekiyordu; kuşahldığı eziyeti bir an önce sonlandırmaya çalışırken, kendisini daha fazla yoruyordu. Aptalcaydı: Daha önce de kaçanlar olmalıydı; kendini bu iplerden kurtarsa ve cadıyı alt etse bile nereye gidecekti. Çıkışı bulamadan, soğukta, açlıktan ya da susuzluktan ölürdü.

Kanca şeklinde bir parmak, çenesini yukarı kaldığında başı, ağrıyan ayak bileklerine doğru bakıyordu. Cadı, onun yaralı bakışlarıyla karşılaştı; sanki, ne olduğunu bilmediği bir şey arıyordu. Sağındaki uzun masaya doğru uzandı. Petunia, yakında canına son verileceği bu odayı detaylandırabiliyordu: Devasa bir depo işlevi gören mağaranın bu köşesi, değişik bir sürü döküntüyle doluydu ve hepsi de iyice paslanmışlardı. Ahşap sütunlarla güçlendirilmiş bu alanın üzerinde, sayısız oksitlenmiş kanca ve zincir vardı. Başını sol tarafa çevirdiği anda, bir bulanh dalgası, boğazına kadar geldi: Mumlarla çevrelenen bir düzine askıda, bir o kadar da peruk vardı. Oyuncak bebeklerinkiyle aynı uzunlukta olan saçlar, en kötüyü saklayan bir çeşit perde oluşturuyordu.

Petunia için, bu perukların yapay olmadığını anlamak sadece birkaç saniye sürmüştü; hayır, bunlar, tutsakların kafa derilerinden oluşan peruklardı. Her şey apaçık ortadaydı! Canavar, avının saçları, istenen boyuta gelene kadar onları tarıyor ve istediği uzunluğa geldiğinde, kafa derilerini yüzüyordu. Sonra, bunları alıp kendi kafasına takıyordu. İşte bu yüzden, canavarın kafasında sürekli kan izleri vardı.

Korkudan patlamış göz bebekleri ileriye doğru baktığında canavarın gözleri, sadece birkaç santimetre uzağındaydı. Petunia, nefes borusu yırtılana kadar çığlık attı; donmuş bir elle dudaklarına bastırıldı. Cellat, bedenini kavisli ve paslı bir kancaya tuttururken boşuna mücadele etti. Kirli parmaklar, bedenini daha da sıkı kavrayarak ve yanaklarına bastırarak dudaklarını sıkıştırdı; çığlık atmak imkânsızdı, nefes almak faydasızdı.

Korku, Petunia'nın gözlerinden fırlamak üzereydi; gözleri iyice büyümüştü ve damarları, ölmek üzere olan birinin zehriyle dolmuştu. Ve şimdi, hiç beklemeden, canavar, kancanın ucunu kurbanının kulaklarından birine sapladı. Keskin demir, bir yaprağın yanı sıra derisini de deldi; birkaç yapışkan damla, Petunia'nın ensesinden kayarken korkunç kafa derisi soyma işlemi, başlamıştı.

Tek gözlü kadın, hırıltılı boğuk çığlıklar atarken, bıçağın her milim oynayışında acı çekiyordu; canavar, boynunun üst kısmından diğer kulağına doğru derisini yüzüyordu. Kan, bu sefer, sırtına doğru akmaya başladı ve yırtık elbisenin üzerine doğru damladı. Bıçağın ucu, kafatasım delerek başına sanki bir elektrik dalgasıyla acı yayıyordu. Bu akım, cadının alnını kesmesi sırasında daha da yoğunlaştı; Petunia, bütün bedeninin kaynama noktasında olduğunu hissetti. Parmakları, hayata tutunmak istercesine, tamamen açılmış uzanıyordu. Kan damlaları, boş gözünün üstüne, sonra da dudaklarına ulaştı.

Kafa çapı tamamlandığında, bıçak geri çekildi. Deforme yüzüyle canavar, kurbanına biraz daha yaklaştı; genç kız, titreme nöbeti geçiriyordu. İşkence, henüz bitmemişti; hatta daha yeni başlamıştı.

Petunia, celladının tırnaklarının, açık yaralarına saplandığını ve derisini yüzdüğünü hissetti. Ardından, ciğerlerinden gelen bir çığlık, bütün gürültüleri susturdu. Kafa derisi, milim milim, yavaşça kafasından sökülüyordu. İnce deri, kemikten ayrılırken çıtırdıyor ve kızın yüzüne, hâlâ kızgın bir demir gibi çarpıyordu. Sonunda, cadı, saçlı deri üzerine şiddetli bir baskı uyguladığında, tüm kan kalıntılarıyla birlikte, bütün deri söküldü. Şimdiye kadar durmadan devam eden kurbanın çığlığı, o anda kesildi; tek gözü korku ve acı içinde, boşluğa sabitlendi. Ne titreyen dudaklarını durdurabiliyor ne de ciğerlerindeki nefesi kontrol edebiliyordu. Anında, tek gözü çekildi, kalbi sarsıldı ve bilinci, karanlığa savruldu. Petunia'nın derin uykusuna dalmadan hemen önce gördüğü şey, canavarın, uzun ve güzel kızıl saçı, boş kancalardan birine astığıydı.

BÖLÜM 4

Dondurucu bir soğuk, Jacinthe'i daldığı sıkıntılı uykudan uyandırdı. Kafası karışık bir hâlde, ürpererek doğruldu. İnce, pis kokulu battaniyesini omuzlarına kadar çekti. Korkunç gerçek, aklına gelmekte gecikmedi: Açlığın, susuzluğun ve her şeyden öte, soğuğun insafına bırakılarak bu taştan hapishaneye kapatılmıştı. Safça, ısınacak bir şeyler arıyordu; sahip olduğu tek şey, bu yırtık ve kaba saba yorgandı. Örtüyü, mantosunun omuzlarına koyarak ayağa kalktı. O anda, bir ayrıntı dikkatini çekti: Hücresi, şu an daha aydınlıktı; sınırlarını daha net görebiliyordu. Taştaki oyuktan gelen zayıf ışık hüzmesini görebilmek için, karşı yöndeki girintiye doğru dönmesi gerekti.

Gün ışığı. ..

Kalbi küt küt atarak oyuğa doğru koştu ve gözlerini oraya dayamak için çömeldi; parlak ışık karşısında, gözlerini kısa bir süre kısmak zorunda kaldı. Uzaktaki şekiller, göz bebeğinin hareketine göre bazen belirginleşip bazen bulanıklaşıyordu: şafak rüzgârında sallanan kozalak taşıyan ağaçlar, gökyüzünün maviliği, karla kaplı tepeler... Yaklaşık bir on metre yükseklikte oluşu sebebiyle, manzara çok daha muhteşem görünüyordu. Kendini gülümserken buldu ama karanlık anlardaki her neşe anında olduğu gibi bu anda da ona, soğuk gözyaşları eşlik ediyordu. Güneşin parlaklığı ona, Tommy ve Joannie'nin yüzünü hatırlatmıştı; aynı şekilde, ailesininkini de... Bu hapishaneden canlı çıkabilecek miydi?

Doğanın ulaşılamazlığı, onu daha da çekici kılıyordu; karlarda koşmak, ağaçlara tırmanmak, orada bir maceraya çıkmak için neler vermezdi? Cazibe, imkânsızlıktan, sona ermişten ve yasak olandan doğardı; Jacinthe, bu küçük mutluluklardan mahrum kalmadan önce bunlardan yararlanamadığı için kederlendi. Minik açıklıktan içeriye rüzgâr doldu ve yüzünü daha da dondurdu ama umurunda değildi; bu anda, hiçbir şey, gözlerindeki bu harika manzarayı ondan çalamazdı. Hiçbir şey ... Bir şey hariç...

Bir çığlığı, boğuk bir inilti izledi; ses, hücresinin kapalı kapısının dışındaki koridordan geliyordu. Meraklanmaktan çok kaygılanmıştı, kulağını kapıya dayamak için yaklaştı. Çığlıklar bir anda kesildi, inilti de aynı şekilde; belli belirsiz sürtünme seslerinden başka bir şey gelmiyordu. Halüsinasyon görmemişti; komşu odalardan gelen bir ses, sanki yardım istiyordu. Başka tutsaklar da mı vardı ondan başka ve...

Petunia...

Jacinthe, yan tarafa döndü ve bu kez de duvardaki açıklığa doğru yöneldi. Komşusundan hiçbir iz yoktu: Delikten görülen yarım ayna, boş bir yatak ve dağınık battaniyelerden başka bir şey göstermiyordu. Peki, neredeydi? Canavar, onu götürmüş olabilir miydi? Jacinthe, uykuya daldığı için kendine kızıyordu; belki de onu kurtarma şansını ya da en azından, bilinmeze götürülmeden önce ona son kez sevgi sözcükleri söyleme şansını kaçırmıştı.

Şimdi, ne yapmalıydı? Genç kız volta atarken uzun saçları da hareketlerinin ritminde sallanıyordu. Karmakarışık düşünceleri, sadece başının dönmesine sebep oldu. Su içmesi ve ısınması gerekiyordu. Ama önce, sakinleşmeli ve düşüncelerini netleştirmeliydi.

Üçte ikisi yanıp tükenmiş olan mumu eline alarak penceresinin dibine yeniden çöktü. Bacağı, duvara doğru yuvarlanan bir taş parçasına değdi. İlgisini çeken taşı parmakları arasında tutarak, gün ışığının altında inceledi. Dayanıklı olan bu taş parçasının üzerinde, bir sürü çizik vardı. Belli ki kaya duvar üzerindeki açıklığı oluşturmak için, bu taş kullanılmıştı. Bu, bir işaret olabilir miydi? Kendisinden önceki tutsağın başlattığı işe devam mı etmesi gerekiyordu? Bu taşla, bedeninin geçebileceği genişlikte bir delik açmak, günlerini hatta haftalarını alırdı. Ama bir sonraki kızın kaçmasına izin verecek bir işi başlatma fikri, ona yeterli motivasyonu sağladı. Çaresiz bir varlık, bazen, kendisininkinden çok, başkalarının hayatına devam etmesinden ilham alabiliyordu.

İlk darbe, taş duvara sert bir şekilde indi. Yarattığı şok dalgası, donmuş kollarına doğru yayıldı ve genç kızın aniden, şaşkınlık ve acı içinde rahatlamasına neden oldu. Taşa hemen göz attı ve tahminini doğruladı: Sadece, gülünç bir kaya parçacığını yerinden oynatabilmişti. Çatlamış dudaklarından, umutsuz bir gülüş yayıldı.

Asla kaçmayı başaramayacakta. Bundan daha açık hiçbir şey yoktu.

Pervasızlık, bir anahtar destesinden çıkan şıngırtının yükseldiği anı seçti. Acısını kısa kesen Jacinthe, dönük avucunun içinde sakladığı taşla birlikte titreyen bacaklarıyla ayaklandı ve kapıya yaklaştı. Hareketleri, kayıp düşüncelerinin önüne geçiyordu: Ne yapmayı düşünüyordu? O bile, bu soruyu umursamadı. Kader, ağlarını örüyordu ve açılan kapının yalnızca birkaç metre ötesinde duruyordu. Cadı, kapı aralığından göründüğünde genç kızın tüm kararlılığı aniden, korların içine damlayan bir gözyaşı gibi buharlaştı. Kafasında, kızıl ve uzun saçlı etten bir başlık taşıyordu. İğrenç bir kontrast sunan güzel bukleler, solucanların kemirdiği bir leşi okşayan beyaz el gibi kırışık kıvrımlarıyla yüzüne sürtünüyordu.

Bulantısı, şiddetli bir şekilde boğazına kadar yükseldi. Petunia'nın kafasından sökülüp alındığını hemen tahmin ettiği bu kafa derisinden, hâlâ kan damlıyordu. Bu şekilde, cadı çok daha korkunç görünüyordu ve bu aslında, amacının tarif edilemez bir kanıtıydı.

Kafa derisini parçalama sırası ona da gelecek miydi? Jacinthe'in kafası, son seanslarından beri hâlâ yanıyordu; yaralan zar zor pıh-tılaşmıştı. Canavar, ilginç bir şekilde, masaya sadece bir tabak koymak ve kapıyı ardından iki kez kilitlemekle yetinmişti bu sefer.

Akkor bir demirle, korkuyu hafızasında ebedileştirecek birkaç saniye...

Açlığı, tiksintiyle yer değiştirmişti. Jacinthe, zemine bırakılmış idrarla dolu, pis kokulu leğene kadar ancak sendeleyerek yürüyebilmiş ve asitli safra kusmuştu. Diyaframına bir hıçkırık oturmuş ve son yemeğinden kalanları, dışarı çıkarmasına sebep olmuştu. Titreyen dudaklarından bir damla salya akarken gözyaşlarına boğuldu. Parmaklan hâlâ, kullanmaya cesaret edemediği taşa dokunuyordu. Hangi cehennemde tutsak kalmıştı?

Petunia öldürülmüştü; kafası kesilmiş ve bir et parçası gibi yüzülmüştü.

Genç kız, ayağa kalkmayı başardı; bu sefer, eskisinden daha da fazla titriyordu. Kendini, onun için getirilmiş tabağa doğru sürükledi. Bir parça kuru ekmek ve bir bardak su. Jacinthe, kafasını sallayarak gülümsedi. Beslenmenin ne anlamı vardı? Sonunda öldürülmek için, saçının istenilen uzunluğa gelmesini beklemenin ne anlamı vardı? Bedeni, cadının sahip olmayı beklediği bir hazine olduğundan, onu silaha dönüştürmek istedi.

Bu yetersiz yemeği reddedip küçümseyerek, kirlenmiş bir yudum suyla yetindi. Midesi, tiksinmeyle guruldadı. Bu yudum, Jacinthe'in nefret cephaneliğine bir tutam daha öfke eklemekten başka bir şeye yaramadı. Taze bir güçle, kenarlarına taşla vurduğu açıklığa geri döndü. Kaya parçacıkları bazen, duvardan üstüne fırlıyordu. Kasları buna o kadar hazırdı ki umursamıyordu. Şu anda, açıklık en fazla on santim genişliğinde ve en fazla bunun iki katı uzunluğundaydı. Her darbe, bir öncekine göre daha canlıydı; birbirini neredeyse delicesine takip ediyordu. Darbeler, makineli tüfek gibi geliyordu. Bir dakika sonra, Ja-cinthe, taşı zemine fırlatarak öfke dolu bir inleme çıkardı. Taş, zeminde parçalandı. Tutsak, başını dizlerinin arasına alarak sallanmaya başladı; sanki, merhum annesinin kolları arasındaymış gibi. ..

Genç kiz, güçsüzlüğün etkisi altındayken yeniden küçük bir kıza dönüşmüştü. Cılız battaniyesine kamufle olmuş, kızıl lekelerle kaplı sarı saçlarıyla, hayal meyal hatırladığı ninnileri söyleyerek sallanıyordu. Kendi sesinin melodisiyle duygulanarak devam edebilme cesareti sağladı. Sakin bir sesle söylediği bu ezgideki bir şey, ona annesini hatırlatmıştı; neredeyse, onun kollarının, omuzlarını sardığını hissetmesini sağlamıştı. Gün ışığının okşadığı göz kapakları kapalıydı; burnuna, uzaktan gelen bir ladin kokusu dolmuştu. Sevilen, korunan ve kaybolmuş bir çocukluğu yeniden yaşıyor gibiydi. Ambiyans, onu, uzun zamandır unuttuğu melankolik bir ezgiye götürdü; sesi, çocukluğunun hatıralarının kapalı kapısını açan bir anahtara dönüştü. Jacinthe, bu tatlı

ezgiden çok etkilenmişti. Melodiler sözleri, sözler ise duyguları doğurmuştu. Ve annesi için döktüğü gözyaşları bu sefer acı, nefret, öfke ve pişmanlık olmadan gözlerinden aktı.

Jacinthe, yaşadığını hissediyordu ve bu da umudunu yeniden canlandırdı; tabii, direnme gücünü de. Masaya koştu, ekmeğini aldı ve tüm gücüyle ısırdı. Kalan suyu tek yudumda içtikten sonra bardağı masaya geri koydu. Bu sırada, bardağın sallantısıyla aklında bir fikir uyandı. Cam ... Bu, kullanışlı bir şeye dönüşebilir miydi? Bunu düşüneceğine dair kendine söz verdi. Her şeyden önce, yeniden acı çekmemek için, saçlarını taraması ve düğümleri çözmesi gerekiyordu. Tutsak olduğu yerin rutubetli havası, saçlarının düzgün kalmasına pek yardımcı olmuyordu. Aşırı bir özenle, fırçanın dişlerinin akıp saçlarını düzleştirmesine izin verdi; fırçayı, saç diplerine yaklaştır-mamaya özen gösteriyordu.

Eli titreyerek, üzerinde hâlâ taze kan izleri olan saç fırçasını sapından tuttu. Bir dolaşıklık, dirençli bir şekilde ilerlemesini engellediğinde acı çekti ama cesaretini yeniden toplayarak -canavarın, ona bundan daha güçlü bir acı vereceğini bildiğinden- taramaya devam etti.

Bir saç teli sonuna kadar gerildiğinde Jacinthe, boyunu ölçebilme fırsatı buldu. Saçları, kaburgalarına kadar ulaşıyordu. İşkencecisi, saçlarının uzunluğunu ne zaman yeterli bulacaktı? Petunia, sırtın alt kısmından bahsediyordu. Bu ölçü, tüm tutsak kızlar için geçerli miydi?

Jacinthe'in her şeyden önce ihtiyacı olan şey, zamandı; bir plan yapıp bunu uygulamaya yetecek bir zaman. İşte tam o anda, bardak, ona sanki bir mesaj verirmiş gibi parladı. Zihninde yanan ampulle yüz hatları gevşedi. Hiç beklemeden, bardağı aldı ve duvara çarptı; sonucunda ortaya çıkacak olan patırtıyı tahmin etmediğinden önce kendine kızdı ve kulağını kapıya dayadı: Kimse alarma geçmiş gibi görünmüyordu. Böylece, eğilip birkaç cam parçasını yerden alabildi; içlerinden bir tanesi yeterli boyuttaydı ve keskin bir ucu vardı. Kalın cam, ona, bir ayna parçasından daha keskin bir bıçak sağlayacaktı.

Jacinthe, tatmin olmuş bir şekilde bıçağını aldı ve yeniden aynanın karşısına geçti. Kararlı bir hareketle, uzun saç tellerini aldı ve ileri geri hareketlerle yavaşça kesmeye başladı. Zalimin bunu fark etmemesi için, birkaç santimden daha fazlasını kesmemesi gerekiyordu. Kabaca yaptığı bu kesim, ona inanılmaz bir özgürlük duygusu verdi. Tommy ve Joannie'nin kan izleriyle dolu saçları yere düştü, sanki onlara son bir kez daha veda etmiş gibiydi. Eğer gerçekten de cezasının süresi saçlarının uzunluğuyla öl-çülüyorsa kendisine, yaşayabileceği fazladan birkaç gün armağan etmişti.

O anda, anahtar demetinin felaket tellalı şıngırtısı, keskin kulaklarına ulaştı. Jacinthe'in kalbi, panikle atmaya başladı. Bütün bu yere dağılmış saçlar ve cam parçaları, onu ele verebilirdi. Nasıl kurtulabilirdi? Aklında hemen bir fikir canlandı: Şiltesinin içinde bulduğu saç tutamları, kendisinden önceki tutsağın da benzer bir taktikle çalıştığını

gösteriyordu! Acaba işe yaramamış mıydı? Artık çok geçti, her anlamda. Küt küt atan kalbiyle genç kız, sarı tutamları ve keskin cam parçalarını olabildiğince avucunun içine toplamaya çalıştı.

Kilit sesi duyulduğunda, şıngırtı sesi de kesildi.

Daha güvenli bir taktikle ilerlemek isteyen Jacinthe, yarığa doğru hızla atladı ve rüzgârın yardımıyla elinde-kileri dışarı savurdu; geriye kalan- birkaç sivri parçayı da yarığın içine dikkatle saklayarak tam zamanında, yüzünü aynaya döndü. Birkaç parça cam, yerde durmaya devam ediyordu

Canavar, kızıl kıvırcık saç derisini hâlâ kafasında taşıyordu. Elindeki tabureyi yere bıraktı ve ikinci defa fırçayı eline alarak dişlerini, büyük bir şiddetle, itaatkâr bir şekilde oturan Jacinthe'in saç diplerine sapladı. Canavarın çirkinliği, asla alışılamayacak bir çirkinlikti. Korkunç bıçağını avının boğazına doğrultmuşken, burun deliklerinden hırıltılar geliyordu. Jacinthe ise iş birlikçi bir tavırla, boynunu arkaya doğru eğdi ama içinden, canavarın elindeki bıçaktan başka bir şey düşünemiyordu; Petunia'nın kafasını yüzdüğü bıçak, bu bıçak mıydı?

Çekeceği eziyeti bilen Jacinthe, gözlerini kapatıp dişlerini sıktı; her fırçalama, sanki koç başının darbeleri gibiydi ve onlara karşı kale gibi dayandı. Tüm kalbiyle, işkencecisinin, hazinesinin kısaldığını ve ayaklarının sadece birkaç santim ötesindeki kalıntıları fark etmemesini diliyordu. Deforme olmuş el aniden hareketsizleştiğinde kalbi de aynı hızda durdu. Genç kız, korku içinde gözlerini açh; bıçağın, boğazına daha çok saplanmasını bekliyordu. Ancak, başını yere eğme zahmetine katlanmayan cadı, güllerle dolu vazoyu henüz keşfetmemişti. Beklenenin aksine, canlı kuklasıyla geçirdiği bir dakikalık buz gibi zaman, ona yetmiş görünüyordu: Canavar uzaklaştı, kapıyı ardından hızlıca kapattı.

Tutsak, yeniden kendi başına kalmıştı; ciğerlerinde tuttuğu tüm buzlu havayı dışarı çıkardı. Kafasındaki yaralara çok da dikkat etmeden, camdan bıçağını yeniden eline aldı. Çok küçüktü ve güvenli bir tutuş sağlamadığından, işkencecisinin keskin kasap bıçağına rakip olamazdı. Ne olacağı çok da mühim olmayan bir sap eklemek gerekiyordu. Elindeki basit bir hançer de olsa rakibini afallahp bu kapatıldığı yerden canlı çıkma şansını, sonuna kadar zorlayacaktı. Aklına, kapıdan bir ahşap parçası koparma fikri geldi; ahşabın çatlaklarından birine camın sivri ucunu iterek bir parça ince plağı kolaylıkla söküp alabildi. Bu parça çok küçük olduğundan, aynı işlemi tekrarladı: Kapının rutubetli ahşabı fazla direnç göstermeden ona bu kez, hançerine layık bir sap sundu.

Artık yapılması gereken tek şey, bu iki parçayı birbirine bağlamaktı.

Bunu yapmak için, küçük bıçağının yardımı ile battaniyesinin kumaşını ustalıkla yırttı ve ilk deliği açh. Yara-hcılığı onu şaşırhyordu: Kaderi, kapasitesini ve algılarını arttırıyordu; sürüngen beynin mirası olarak, yaşamaya duyulan en temel ihtiyaç her zaman, insanlığın herhangi bir konudaki yetersizliğini yok ederdi. Elde ettiği kumaş parçasının sayesinde bir tur düğüm atarak bıçağı, ahşap sapa bağladı; birkaç damla erimiş bal mumu damlattı, ilk başta bir düğüm ve daha sonra, bir sürü iyi kötü düğüm attı. Bu doğaçlama sanat eseri, onun epey zamanını almıştı; parmakları donmuş, hassasiyet kazanmış ve acıyordu, her hareketi belirsizdi.

Sayısız denemeler sonucunda, tatmin edici bir sonuç elde etmeyi başardı. Camın keskin tarafının uzunluğu, hafifçe kısalmıştı; saptan ancak birkaç santim dışarı doğru çıkıyordu. Çok gereksiz bir şekilde, bir pandomim sanatçısı gibi, önündeki havayı yatay hareketlerle kesiyormuş ve ardından, bir öfke çığlığı atıyormuş gibi hareketler yaptı. Küçük bıçağının havayı keserken çıkardığı sesler, motive ediciydi. Genç kız, bıçağının, canavar düşmanının boğazına gömüldüğü anın özlemini çekiyordu.

Yarıktan gelen bir gürültüyle, kafasını duvara doğru döndürdü; gün ışığını görebiliyordu. Ezilen ve dökülmüş yaprakların karakteristik hışırtıları, rüzgârla savrulan ağaçların çıkardığı sesler arasından yükseldi ve Jacinte'in, duvara yaklaşmasına neden oldu. Uzakta, cadının öğlen güneşi altında çıplak ayaklarla ormana doğru yürümesi, onu biraz şaşırttı. Orada ne yapacaktı? Sanki, kendi kendine cevaplamak için soruyu sormuştu: Hiç şüphesiz, başka bir genç kızı yakalayıp ölümcül peruk koleksiyonunu zenginleştirecekti. Ya da yiyecek ve başka malzemeler aramak için gidiyordu. Bu detayların çok da bir önemi yoktu aslında, gardiyanın uzaklaşmasının tek bir anlamı vardı: O da kaçma zamanının geldiğiydi!

Jacinthe, hızla kapalı kapıya doğru yöneldi. Kilitten nasıl kurtulacaktı? Bunu açmayı başarması, bir mucize olurdu; daha önce, hiç böyle bir deneyimi olmamıştı. Aslında, gürültüyle cadıyı alarma geçirme tehdidi olmadığından, başka bir seçeneği daha vardı: Kapıyı kırmak.

Tüm kararlılığıyla, bacağını, kayaya sabitlenmiş ahşap kalaslara doğru uzatarak bastırdı. Kapı mandalından bir sesi geldi; ahşap malzeme gıcırdadı ama ilk darbesinde başarılı olamadı. Kapıya yaptığı baskıdan dolayı Jacinthe'in dizlerinde hafif bir ağrı başlamıştı ama saldırısına devam etti; topuğu, bir anda onu, hayal ettiği özgürlükten ayıran engeli kaldırdı. Nemli ahşap parçalanarak kapı çerçevesine sabitlenmiş mandalın serbest kalmasını sağladı. Bir basit omuz darbesiyle, zaten ayrılmış olan ahşap çöktü. Genç kız, ortalığı çatlaktan kolaçan etti; gürültünün, cadının kaybolduğu ağaçların arasındaki ormana zar zor ulaştığını düşündü.

Bıçağı hâlâ baskın elinde sıkı sıkı tutarken sağa sola uzanan karanlık koridora bir göz attı. Şans eseri, bakışları, adım atmak üzere olduğu zemindeki tuzağı yakaladı: Bu, Tommy'nin ayak bileğini kaybettiği tuzağın aynısıydı ve tam önünde duruyordu. Afallayan genç kız, nefesini tutarak bir adım geri çekildi. Parçalanmış kapıdan bir parçayı eline alarak tuzağa doğru attı ve çeliğin dişlerinin, bu parçayı yutup kapanmasını sağladı. Jacinthe yutkundu. Bu tuzaklar, Petunia'nın bahsettiklerini doğruluyordu. Çok ihtiyatlı bir şekilde ilerleyeceğine dair kendine söz verdi; burayı bir an önce terk etme isteğini bashrmak zorunda kaldı. Tuzağın bıçaklarının birbirine geçişiyle çıkan ses, tahmin ettiği üzere, komşu hücrelerde kalan diğer tutsakları uyarmıştı. Kapılar yumruklanıyor ve mırıldanmalar yükseliyordu.

Petunia'nın karşılaşhğı aynı çelişki, Jacinthe'i de bir süre tereddütte bıraktı. Ama Jacinthe'in bir avantajı vardı: Cadının kesin olarak, bulundukları mağaranın dört duvarı arasında olmaması. Seçimi çok netti: Tutsakları serbest bırakacak ve onlarla kaçacakh. Karşısına çıkan ilk kapıyı kırmak üzereyken gözleri, karanlıkta parlak bir objeye takıldı. Anahtarlığa benziyordu. Anahtar destesi? Canavar, onu burada, bu şekilde bırakacak kadar aptal mıydı?

Jacinthe, büyük bir hevesle desteyi eline aldı. Bu kapının dibinde de aynı tuzaktan vardı; bir öncekinde yaptığı gibi kapanı etkisiz hâle getirdi ve ardından, ilk anahtarı denedi. Şans eseri, kilit anında açıldı: Kapı karanlıkta aralandığında, uzaktaki bir mumun titrek ışığı görülüyordu. Genç bir kız, uzun ve kahverengi saçlarıyla, gözyaşları içinde onun kollarına ahldı. Jacinthe, onun sırhnı ve saçlarını dalgın bir şekilde okşadı: Parmakları, kafasının üzerindeki kurumuş kanlarla kaplanmışh; hepsi aynı, tekrar eden işkenceye maruz bırakılmışh.

Tutsak, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyerek, kafası karışık bir şekilde, bir düzine teşekkür saydı.

Jacinthe, metanetli bir tavırla, "Diğerlerini de kurtarmalıyız," diye yanıtladı. "Ayağını bastığın yere dikkat et; her yer tuzak dolu."

İkisi de birbirinin elini tutarak ikinci hücreye doğru yol aldılar. Bu hücrenin kapısında da yorulmak bilmez bir yumruğun sesleri duyuluyordu. Tuzağı etkisiz hâle getirdiler ve anahtarı bulup kapıyı açtılar: Aynı şekilde, güzel ve genç bir kızla karşılaştılar; genç, işkencecisiyle karşılaşacağını düşünerek korkuyla geri çekilmişti. Elinde tuttuğu mumla, kapıdaki iki yabancıya baktı.

"Kim... Siz kimsiniz?" Titremelerinin arasında kekeledi.

"Gel, çok fazla zamanımız yok."

Emri duyar duymaz itaat etti. Üç kız, koridorun derinliklerine daldılar ve ahşap girintilerde buldukları son kapıyı da açarak odaya girdiler. Şiltesinin üzerinde uyuyan son tutsağı uyandırdılar.

"Hey, uyan," diyen Jacinthe, sabırsızlıkla ve şiddetli bir şekilde tutsağı salladı.

Genç kız, uyanmadan önce aniden irkildi. Karşısında dikilen üç tane yüzü gördüğü anda yatağının yanından bir taş aldı ve körü körüne, ilk gördüğü yüze fırlattı. Bir el, onu durdurdu ve taş, tam da Jacinthe'in şakağına çarpmak üzereyken durdu.

"Endişelenme, seni kurtarmak için buradayız," dedi. Kız, zar zor hareket ediyordu, nefes nefeseydi. "Hadi kalk, çabuk!"

Birkaç saniyelik kafa karışıklığından sonra kızın bilinci yerine geldi: Siyah saçlı genç kız titreyerek doğruldu ve önündeki üç kızı inceledi.

"Siz, siz de mi..."

"Evet," diyerek sözünü kesti, Jacinthe.

"Ben, daha fazla ... Bir fırçalamayı daha kaldıramayacaktım... "

Birkaç nefes aldı.

"Adınız nedir?"

Böyle bir soruşturma için zamanları yoktu ama Ja-cinthe, bu basit soruyu yanıtlamak için kendine izin verdi. Eğer başlarına bir kötülük gelecekse en azından, yanında ölecek kişilerin ismini biliyor olurdu.

"Jacinthe," diye cevapladı, başını sallayarak.

"Benim adım Rose," dedi, öteki.

"Ben de Marguerite," diye ekledi, siyah saçlı genç kız.

Sonuncusunun dudaklarından bir gülümseme çıktı. "Ve ben de Camelia. Cadı nerede?"

Dört genç kızın damarları, aniden gerildi.

"Onu ormana giderken gördüm," diye yanıtladı, Jacinthe. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum ama çabuk olmalıyız. Buradan çıkmak için bir yol biliyor musunuz?"

Diğerlerinin, kafalarını olumsuz anlamda sallamak dışında bir yanıtları yoktu.

"Çok kötü. Camelia, mumunu getir; ona ihtiyacımız olacak. Ve bir kez daha uyarıyorum, ayağınızı koyduğunuz yere dikkat edin," diyerek kapının önündeki kapanı etkisiz hâle getirdi. "Her yerdeler!"

Dört kız, gürültü çıkarmaktan çok bir tuzağa kapılma korkusuyla, ayak uçlarında yürüyerek taştan duvarlarla kaplı koridor boyunca ilerlediler. Jacinthe'in taşıdığı anahtarlığın şıngırhsı ve hırılhlı nefes alışları dışında, hiçbir şey duyulmuyordu.

Kısa bir süre sonra, koridor, onları bir yol ayrımına çıkardı. Mumlarının zayıf ışığı, onlara gereken ipuçlarını sağlayamıyordu. Sola dönerek, korku dolu yolculuklarına devam ettiler; göz bebekleri panik içerisinde, yeni bir tuzak bulmanın peşindeydi. Burada da duvarların çoğu ziftle kaplanarak, su geçirmez bir hâle getirilmiş ahşap kirişlerle desteklenmişti. Killi rutubet kokusuna, katran kokusu da eklenmişti. Düşük sıcaklıkta kahlaşan birkaç su damlası, ayak bileklerine sıçradı; ellerindeki zayıf ışık, dikey kirişleri aydınlatmakta gecikiyordu; birçok kez, son anda başlarını eğmek zorunda kaldılar.

Her yol ayrımında, gün ışığını görme beklentileri uçup gidiyordu. Şimdiye kadar sadece aşağı doğru inmişlerdi; yer seviyesindeler miydi yoksa daha da derine mi gitmişlerdi? Koridor, karanlıkta göremedikleri geniş duvarlı büyük bir odaya açıldığında frene bashlar. Bu an, onlara bir nefes alma fırsatı verdi. Ancak, Jacinthe, grubun görünüşe göre en genci olmasına rağmen, hemen diğerlerine emir yağdırdı:

"Devam etmeliyiz," diye fısıldadı. "Cadının ne zaman döneceğini bilmiyorum. Ve buradan çıkışımızın ne kadar zaman alacağı belli değil..."

Elinde, gelişigüzel yaphğı bıçağıyla ve talihsiz üç partnerinin eşliğinde, bu büyük mağaranın merkezi olduğuna inandığı yere doğru ilerledi. Donmuş ayak parmakları, sertleşmiş ahşapa çarpıp duruyordu; bir keşiften diğerine geçiyorlardı. Jacinthe, mumları sönmek üzere olduğu anda çelik profilleri fark etti. Kısmen toz, pas ve toprakla kaplı iki sıra ray, bir demir yolu oluşturuyordu.

"Biz gerçekten de eski bir madendeyiz," diye tahmin etti, Marguerite.

"Sizce bu yol dışarıya çıkıyor mu?" diye sordu, Rose adındaki genç.

"Ah! Bakın, sadece biraz daha ileri!"

Marguerite biraz daha ilerlediğinde, yanları çelikle güçlendirilmiş ahşap bir vagonun kenarlarını aydınlath. İçinde, çeşitli ıvır zıvırlarla birlikte, bir küreğin eskimiş ucu ve

parçalanmış eski bir koruyucu kask duruyordu.

"Siz de aynı şeyi düşünmüyorsunuz..." Jacinthe, endişeyle kafasını sallıyordu.

"B^inin, sizi iteceğim! İçerideki öteberiyi kaldım ve b^inin," diyerek siyah saçlı kız, hepsine e^mir verdi. "Hadi, hop!"

Jacinthe, bu fikrin iyi bir fikir olup olmadığım düşünürken çevreyi biraz daha gözlemledi. Arazi, aslında hafif eğimliydi ve vagonu tutan tek şey, ray ve metal tekerleğin arasına sıkıştırılmış bir taştı. Daha da derinlere inmeyi arzu ederler miydi? Jacinthe, bundan şüphe ediyordu. Belki de hücrelerinden gidebilecekleri en uzağa kadar gitmek, kaçış için onlara zaman kazandırabilirdi. Belki, madenin birden fazla çıkışı bile olabilirdi.

"Ama, ne... Ahh!" diye bağırdı, Jacinthe.

Etrafından gelen birkaç dehşet çığlığıyla başı döndü: Marguerite, vagondaki öteberinin arasından, çürümüş bir kol çıkarmıştı. Kol kemiğinin başından sarkan çürümüş et parçası, kolun vahşice yırtıldığını gösteriyordu.

"At şunu!" diye bağırdı, Camelia. "Daha fazla burada kalmak istemiyorum... Hadi, gidiyoruz!"

Camelia gibi Rose da hemen vagona bindi. Sabırsız hâlleri, Jacinthe'i de onlara katılmaya ikna etmişti. Nihayet, Marguerite, elindeki çürümüş uzvu yere tiksintiyle fırlattı. Vagonun arkasına omzuyla dayanarak onu, büyük bir güçle itmeye çalıştı. Tekerlekler zar zor gıcırdıyordu; bir santim bile ilerleyememişlerdi.

"Bekle! Tekerleklerden biri bloke edilmiş!" dedi Jacinthe.

Gece renginde saçları olan genç kız vakit kaybetmeden, bahsedilen taşı çekti. Vagon, sağır edici bir sesle, paslı zincirlerini kırıp yavaşça alçalmaya başladı; genç kız, son ana kadar vagona binmeyi başaramamıştı. Marguerite, içeri atladığı anda bacaklarını ustaca, metal kenarlardan dışarı sarklth. Bu hızlı hareketiyle, içerdeki birçok şeyi sarsh ve zaten zar zor yanan mumlardan birini devirdi.

"Ah, kahretsin! Elimizde yalnızca bir tane kaldı!"

Vagon kayda değer bir hıza ulaşhğında bu endişe, geride kaldı; uzun saçlarını karanlıkta savuran soğuk, nemli bir rüzgâr esiyordu. Jacinthe, ellerinde son kalan mumu sıkı sıkı tutuyordu ama yine de onu korumakta çok başarılı olamadı. Vagon keskin bir dönüş

yaptığında, kaburgalarını aracın metal kenarlarına çarpıp aa içinde kaldı. Sarsılmış ve nefesi kesilmiş bir hâlde, dengesini yeniden kazandı.

Raylar, gittikçe daha da dikleşen bir eğimle ilerliyordu. Jacinthe, bıçağını kaybetme korkusuyla, onu zorlukla kot pantolonun arkasına yerleştirebildi.

Çılgın bir hızda ilerliyorlardı: Tekerleklerin, raylar üzerindeki gıcırtısının yer alh koridorunun duvarlarından yansıması o kadar güçlüydü ki kulak zarları delinmek üzereydi. Güçlü sarsıntılara alışmışlardı; vagon, karşılarına çıkan en küçük bir engelde veya her bir moloz parçasında şiddetle sarsılıyordu. Nefes alışları, önce inlemeye, inlemeleri de sonra, çığlıklara dönüştü. Her engel, vücutlarına bir ürperti yayıyor ve bir titreme dalgası oluşturuyordu. Yüzlerine vuran rüzgârın soğukluğu, onları çömelmeye zorladı. En iyi şekilde korunmasına rağmen, mumun fitili aniden söndü. Panikleyen Jacinthe, bir şeyden artık emindi: Derinlere doğru yaptıkları bu yolculuk, aslında onların kurtuluşu değil, cezasıydı. Durmak için arhk çok geçti, vagondan çıkmak için arhk çok geçti; bu hızdayken vagondan atlamaya kalksa vücudu, hızla parçalanır ve taş zemin tarafından ezilirdi. Çığlıkları, rayları ısıran tekerleklerin gıcırtılarına karışh: Gürültü fırhnası, kulakları için bir kâbusa dönüştü. **İki** eli vagonun kenarlarını sımsıkı tutarken Jacinthe, gözleri kapalı hâlde ve çığlıklar içinde, bu yolculuğun sona ermesi için dua ediyordu.

Dengeyi bozan bir darbenin ardından Rose, Jacinthe'in üzerine yuvarlandı. Jacinthe, birden vagonun hızının azaldığını hissetti; bu hissin nedeni, hıza alışmış olması mıydı? Bundan şüpheliydi; kimse, böylesi korku dolu bir yolculuğa alışamazdı. Aradan geçen saniyeler, hissini doğruladı: Raylar arhk, yukarıya doğru bir yörünge çiziyordu. Hızları hâlâ çok yüksek olmasına rağmen gençler, çığlıklarına ara verdi. Raylar yatay bir kavis çizerken vücutları savrularak, birkaç santim havaya yükseldi. Hepsi çok sert bir şekilde geri düştüklerinde, dirsekleri, kuyruk sokumları ve çeneleri acı içindeydi.

Tekerlekten kaynaklanan sarsıntılar, gittikçe daha dayanılmaz bir hâl alıyordu; öyle ki, tutunmaları imkânsız hâle gelmişti. Ardından, vagon ölçüsüz bir darbeyle karşılaşarak aniden durdu; korkunç bir gıcırh, yeniden yükselen çığlıklarına eşlik etti. Jacinthe'in alnı, vagonun demirden kenarlığına sertçe çarph. Bu darbe, onun geriye doğru savrulmasına neden olurken karanlığın içinden, göğsüne doğru sıcak yapışkan bir sıvı fışkırdı. Sersemlemiş bir hâlde, anlık olarak bilincini kaybetti.

Alnı, inanılmaz bir acıyla çalkalanıyordu; diğer kızların panik hâlde döktükleri gözyaşlarının yarısını ancak duyabiliyordu. Kollar, onu kaldırmaya çalışh; gevşek bedeni, vagondan çekip çıkarıldı. Jacinthe, biraz da olsa kendine gelmeye çalışırken inleyerek kafasını sallıyordu: İlk duyduğu şey, Marguerite'in hıçkırıklarıydı.

Ne olmuştu? Bu mutlak duruşlarını sağlayan engel neydi? Öğrenmek için, ayağa kalkmak zorundaydı; titreyen ellerini, kendisine kılavuzluk etmesi için uzath; karanlığın içerisinde, kıyafetlerini sıkı sıkı tutuyordu. Bir el, elini tuttu.

"Jacinthe..." Titrek bir ses konuşuyordu.

Alhn saçlı kız, vurgusundan, bu cümlenin sona ermediğini tahmin etti; çok korkutucu bir şey, telaffuz dahi edilemeyen bir şey olmuş olmalıydı. Hâlâ şaşkınlık içerisinde olan Jacinthe, bundan emin olmak istedi. Parmaklarıyla tuttuğu giysilerini bırakh ve öne doğru ilerledi; vagonun kenarına kadar geldi: Vidaları, ahşabı ve pürüzlü kenarları hissetti. Parmaklarıyla, metal kenarlar boyunca ilerledi ve yapışkan bir sıvı ile karşılaşarak vagonun önüne ulaşh. Orada, değişik bir yüzeyle çarpışh. Neydi bu? El yordamıyla keşfetmeye çalışh ve her dokunuşunda giderek artan bir endişeyle incelemeye devam etti: Arabanın önüne, devasa bir kütle çıkmıştı; ani frenin nedeni buydu. Vagona doğru bakan ahşapla kaplı bu kütle, daralarak uzuyordu.

Jacinthe, eliyle karanlıkta bu, kazığa benzer şeyin yüzeyini okşayarak onu keşfetmeye çalışh; birden, parmakları yumuşak ve hâlâ ılık olan bir şeye değdi. İşaret parmağıyla, ahşap yüzey üzerinde gezilmeye devam etti; önce, saç tutamlarına sonra da bir yüz derisine temas etti. Jacinthe'in çenesi titremeye başladı. Bu kez, iki elini birden kullanarak, bir görme engelli gibi, kulakları, kaşları bulup kafanın resmini çizdi.

Kalbi aniden sıkışh. Durmalarına sebep olan bu kazığın ucu, bir yüzü tam ortasından delmiş gibi görünüyordu. Ezilmiş kafatasından uzun şeritler hâlinde akan kanlar, sinir bozucu bir şekilde, metalin üzerine ritmik bir ses çıkararak damlıyordu.

"Aman Tanrım!" demeyi başarabildi.

Ardından duyulan bir hıçkırık, korkusunu destekledi.

"Bu Rose," diye fısıldadı, Marguerite. "Bir başka tuzak. Kahretsin!"

"Neredeyiz biz?" Camelia, paniklemiş bir sesle sordu. "Arhk hiç ışığımız yok!"

Kask, diye düşündü, Jacinthe. Parçalanmış kask, yırhl-mış kolun yanında bulunmuştu. Geçmişte, biri daha bu tuzağa yakalanmış olmalıydı. Bedeni, ya bu bölgede olmalıydı ya da bilmediği bir yere götürülmüştü. Eğer bir yere götürüldüyse, demek ki bu arabayı başladığı yere götürmenin bir yolu olmalıydı.

"Kör bir adım atarak, bu vagonu tekrar çalışhrmamız gerekiyor," dedi.

Tedirgin kolları, sadece, ürkütücü bir boşluğu kucakladı. Herhangi bir mekanizma bulma umudu, anında kayboldu. Bu durumda ne yapmalıydı? Kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyorken derin bir nefes aldı. Panik, boğazını ele geçirmişti. Jacinthe, etrafında döndü; parmaklarıyla saçlarını tutup deli gibi çekmeye başladı. Vagonun alhndan damlayan kan sesi, cesedin oradaki varlığını hahrlahp duruyordu.

"Kızlar, buraya gelin," diyen Marguerite'in sesi duyuldu. "Yan yana durmalıyız." Yaşam mücadelesi veren üç kızın elleri, birleşti ve birbirlerine kenetlendi.

"Ancak yan yana durursak buradan canlı çıkma şansımız olur."

Karanlıkta, hepsi kafalarını salladı. Burunlar çekildi, hıçkırıklar tutuldu. Jacinthe, yutkunarak diğer iki kızı yavaşça sürükledi. Kazığın dibine kadar geldiler; raylar, yoluna devam ediyordu. Ellerinde bulunan tek yönlendirici ahşap rayları takip etmekte karar kıldılar.

"Tuzak, buraya tesadüfen konulmadı," diye yorum yaptı Jacinthe, yavaşça ilerleyerek. "Cadının korumaya çalışhğı bir şey..."

"Çıkışın yakın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Umuyorum."

Sessizlik derinleşmişti. Ayaklarının altında yuvarlanan her bir çakıl taşının çıkardığı ses, onlara çok gürültülü geliyordu. Üçü de delirmenin eşiğinde ilerliyorlardı: Karanlık, yırtıcı kuşların uzanmış pençeleri gibi avını her an çıldırtabilirdi; herkesin içindeki korkuya göre şekillenir, kâbusların yansımalarını iyi tanır, kölelerinin kalp atışlarına göre hareket ederdi. Karanlık, tabutun içine kapatılmış hissi vererek ruhu saran kemikli kollardı.

İlerleyişleri, acı verici bir hâl almıştı: Bir tanesi sendeliyordu, diğerleri ise onu tutmaya çalışırken yaralanıyorlardı. Camelia, mantıksız sözler mırıldanıyordu; nefes alış verişi düzensizleşmişti, durmak zorunda kaldılar. Jacinthe, onu teselli etmeye çalıştı.

"Camelia, dinle beni," diyerek omuzlarına uzandı ve yanaklarını okşamaya başladı.

Camelia'nın o an geçirdiği hiperventilasyon krizi o kadar büyüktü ki sarı saçlı genç kız, yaklaşımını değiştirmek zorunda kaldı.

"Yavaşça nefes al," diyerek onu karanlıkta yönlendirmeye başladı.

Hiç ışıklarının olmaması, işlerini zorlaştırıyordu. Camelia'nın kendine gelebilecek hâli yoktu; yüzünü, iki elinin arasına alarak sertçe kavradı, kendi kend ini kontrol etmeye çalışırken büyük bir çaba harcıyordu. Jacinthe, üzerine bir gözyaşı damladığında teninin soğukluğunu fark etti.

"Ben ... Ben nefes alamıyorum," diye panikledi, Camelia. Nefes alış verişi, iyice düzensizleşmiş ve hızlanmışta.

"Sakin ol, sakin ol," diyerek araya girdi Marguerite, bu kez daha ısrarcı bir şekilde. Jacinthe ve Camelia, vücutlarının birbirine yaklaşığını hissetti. "Hâlâ hayattayız. Şansımız var. Bunu unutma."

Jacinthe de aslında içinde çok büyük bir panik yaşıyordu ama üzerine yapışan abla rolü onu, bu paniği engellemesine ve üstesinden gelmesine zorluyordu. Daha yavaş nefes alıp verdiğini hissettiklerinde, hiperventilasyon krizinin birazcık da olsa sakinlediğini tahmin ettiler; üç genç kız, karanlıklar içindeki yollarına hızlıca devam ettiler.

Jacinthe, defalarca tökezledikten sonra, rayları destekleyen ahşaplar arasındaki uzunluğu ezberledi ve adımlarını buna göre adapte etti. Arazi, onları çok fazla zorlamayan yukarıya doğru bir eğim çizmeye devam ediyordu; bu da, çıkışa yakın olduklarına dair umutlarını besliyordu.

Hâlâ elini tutan Marguerite'in eli de kendisininki gibi donmuştu; dışarı çıktıkları durumda, ormanın ortasındayken bu havada, üstlerindeki kıyafetlerle ne yapacaklardı? Jacinthe, üstündeki mantodan yararlanabilirdi ama eldiven ve şapkası yoktu; Marguerite'in üstünde ise cılız bir ceketten başka bir şey yoktu, belli ki sonbaharın başlangıcında yakalanmıştı.

Yaşamanın bir yolunu bulacaklardı. Bulmaları gerekiyordu.

Ayak sesleri, sessizliğin hâkimiyetinin önündeki tek engeldi. İçlerinden hiçbiri konuşmaya cesaret edemiyordu; daha fazla korkmak istemiyorlardı ama geçen her saniye, ucu bucağı olmayan bu tünelde sıkışıp kaldıklarına dair endişelerini arthrıyordu. Bir çıkışa ulaşma umudu, gittikçe parçalara ayrılıyordu. Ancak ilerlemek zorundaydılar; şu an teslim olmanın sırası değildi. Hareketleri, hi-potermi riskine karşı alabildikleri tek önlemdi; hareket ettikleri sürece, umutları ne kadar zayıf olursa olsun, hayat devam ediyordu. Jacinthe'in kolları, uzatmaktan tutulduğunda durmak zorunda kaldı: Nafile bir şekilde etrafında döndü; karanlık, tüm ipuçlarını gizliyordu.

"Dinleyin," dedi Marguerite, basitçe.

Kalpleri çarpar şekilde, Jacinthe ve Camelia, bu emre uydular. Kulaklarına yabancı bir ses ulaşh: Keskin, kısmen öfkeli bir tıslama.

"Bu nedir?"

"Rüzgâr," diye tahmin etti, Jacinthe. "Bir aralıktan rüzgâr geliyor. Çıkıştan çok uzakta olamayız!"

Neredeyse teslim olmak üzerelerken umut, yeniden yükselip sabırsızlıklarını katladı. Üçlü, hıza bash ve zeminin engebeleri ne ölçüde hızlanmalarına izin veriyorsa o kadar hızlandılar.

Gürültünün geldiği yer, onlara kılavuz oldu; kızlar yaklaşhkça sesin şiddeti de arhyordu. Nihayet, gözleri, yavaş yavaş aydınlanan şekilleri ve sınırları ayırt etmeye başladı. Tahmin ettikleri şey doğruydu: Şu anki pozisyonlarından yirmi metre kadar ilerde, kayadan bir duvarda bir açıklık vardı; düzensiz ve ince bir açıklık. Bu açıklıktan, sonuna yaklaşmakta olan bir gün ışığı sızıyordu. Tekrar görebilmek, onlara tarif edilemez bir rahatlama getirdi; yeniden doğmuş gibilerdi. Bu, aynı zamanda, heveslerinin ve korkularının beklenmedik bir geri dönüşü gibiydi de. Canavar, neredeydi? Taştan kalesine geri dönmüş müydü? Eğer döndüyse, vagonun gürültüsü, kulaklarına ulaşmış mıydı? Kaybedecek tek bir saniyeleri bile yoktu.

Çıkışa yaklaşma hevesiyle, elleri birbirlerinden ayrıldı. Arhk onları alaca karanlıktan, yalnızca on beş metre ayırıyordu. Açıklık, aynı anda yalnızca bir kişinin geçebileceği kadar genişti. Camelia, ilk sıradaydı; zayıf ışıktan gözleri kör olmuş bir şekilde, kafasını çarpmadan, duvarlara tutunarak ilerledi. Jacinthe, onu takip etti; hemen arkasından, Marguerite, yolculuklarına son noktayı koydu. Bu dar koridorda da aynı şekilde, kalaslar, doğal tavam destekliyordu; buradan ilk geçenler, onlar değildi.

"Camelia, dikkat!"

Jacinthe'in dikkati, önde giden arkadaşı oraya bashğı anda bir ayrıntıyı fark edebildi. Hâlâ bulanık olan görüşü, bunu zamanında fark etmesine imkân vermemişti: Came-lia'mn botu, yer seviyesindeki bir halata değdi. Halat gevşedi, düzeneğin fitili ateşlendi; o zamana kadar, karmaşık bir mekanizmayla gerili bir şekilde tutulan ahşap kütük, hedefine doğru düştü. Darbe o kadar güçlüydü ki Came-lia'mn tüm bedeni, topraktan havalandı ve karşı duvara şiddetle çarparak kafasını parçaladı. Oksitlenmiş metalin dişleri, bedeninin sol tarafına gömüldü. Camelia, korkunç bir şekilde havada asılı kaldı, sallanarak taş duvara çarpıyordu; elleri iki yanına düşmüştü. Kafatasının kırığından gelen kan, kaburgalarından gelen kanla birleşerek taş zemine damlamaya başladı.

"Aman Tanrım ..." Marguerite, kendi ağırlığım taşıyamayan ayaklarıyla duvara yaslandı ve iç çekti.

Bu öyle korkunç bir dehşetti ki Jacinthe, yerinden kı-pırdayamıyordu; gözlerini de bu, hâlâ sıcak olan gövdeden alamıyordu. Hiç bu kadar korkunç bir manzaraya tanık olmamışta. Şaşkınlığı önce dehşete, ardından paniğe dönüştü. Kalbinden bacaklarına ulaşan bir titreme, vücuduna yayıldı.

Koşmak. Kaçmak.

Anında koşmaya başladı; gözleri, tuzakları bulmak için yere sabitlenmişti. Marguerite de ona kahlmakta gecikmedi. İkisi de sonunda, dışarı ulaşhlar; rüzgârın saldırısı başlamışta. Jacinthe, mantosunun altında donuyorsa komşusunu hiç düşünemiyordu bile. Şimdi nereye gideceklerdi? Arkalarında, taştan doğal bir duvar, önlerinde ise uçsuz bucaksız bir orman vardı.

"Ne taraftan?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Marguerite, ürpertilerinin arasından.

Sesine, hâlâ korku hâkimdi; bu sırada, işaret parmağı sol tarafı gösteriyordu. Tüm öğleden sonrayı karanlıkta geçirdikten ve pek çok yol ayrımından geçtikten sonra, şu an nereye gittiklerini pek umursamıyorlardı; acaba bu yol, onları duvarın başlangıcına mı götürecekti? Tüm kalpleriyle, tersinin olmasını dilediler. Jacinthe, içgüdülerini dinleyerek doğruca ormana doğru daldı.

Daha çok az bir mesafe katetmişlerdi ki nefes almakta güçlük çekmeye başladılar; soğuk, açlık, susuzluk ve yorgunluktan tükenmiş hâlleri, onları güçten düşürüyordu. Önce, çılgınca hızlanmışlar sonra da yavaşlamışlardı. Jacinthe, ellerini sıcak tutmak için ne yapabileceğini arhk bilemiyordu; ceplerine koymanın hiçbir yardımı dokunmuyordu. Gür saçlarını boynuna doladı, çenesini boynuna gömdü ve başı aşağıdayken yürümeye devam etti.

Firariler, hapishaneden kaçma sonrasındaki özgürlük hissiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı; yeni bir korkudan başka hiçbir şey hissedemiyorlardı: kaybolmak ve donarak ölmek. Gördükleri güneş, hızlıca onları terk etmişti ve gece karanlığının çökmesi uzun sürmemişti. Jacinthe, bir an durdu ve etrafında bir tur attı. Tam önündeki bu ağaç, birkaç dakika önce geçtikleri ağaç değil miydi? Bakışları yere kaydı, toprakta bir iz arıyordu. Tek görebildiği şey, bükülmüş dalların üzerinde yükselen bir duvardı; hayalet bir geminin yanmayan işaret ışığı gibi.

"Jacinthe," dedi Marguerite, güçsüz bir sesle. "Donuyorum."

Bu beyan, sadece bir gerçeği değil, aynı zamanda bir teslimiyet başlangıcını da belirtiyordu. Ona yardım etmek için ne teklif edeceğini bile bilemeyen alhn saçlı genç kız, arkadaşının yanına gitti ve onu kendisine bashrarak sarıldı; temas, önce buz gibiydi ama sonra, ılımaya başladı. Acı dolu bir birliktelik içindeki bedenleri, tek başına sahip olamadıkları bir sıcaklığı bulup paylaşmalarını sağladı. Jacinthe, yanağını onunkine bashrdı: Ten tene, kar buza; elleri, birbirlerinin saçlarında sığınak buldu. Titreyişleri uyumlandı, ardından gevşediler. İnsanlık, kendini sakinlik içinde değil, çaresizlik içerisinde yeniden keşfederdi; belki de birbirini hiç tanımayacak olan bu iki kız, bundan böyle, bu eşsiz andan itibaren, birbirlerini tanımadan birbirlerine bağımlı hâle geldiler; derin ve kırılgan bir dostlukla bağlandılar.

Birbirlerinden ayrılır ayrılmaz soğuk, tekrar saldırmak için geri geldi. Gece, tehditkâr bir şekilde, daha da ısrar ederek masmavi bir tuval üzerinde geziniyor gibiydi. Nereye gittiklerine emin olmadan, yola devam ettiler. Yüz metre ilerlemişlerdi ki yeniden durdular; bu kez, ani durmalarının sebebinde, herhangi bir belirsizlik yoktu.

Tam önlerinde, ağaçlar ve gövdelerden oluşan bu koridor formunun sonunda, cadı, onlar gibi hareketsiz duruyordu. Kızıl lekeli elbisesi, rüzgârda sakince dalgalanıyordu; aynı, Petunia'nın kafasından kopardığı kızıl saçlar gibi. Çıplak ayakları, dökülen yaprakları eziyordu; sanki, hiç soğuk hissetmiyor gibiydi. Sol elinde bir çuval taşıyordu, diğeriyse alaca karanlıkta parlayan bir bıçağı tutuyordu. İki kız ve canavar, sanki bir sinyal bekliyorlarmış gibi, gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. Jacinthe ve Marguerite'in kalbi, kafa karışıklığı içinde atarken ciğerleri, sessizliğin zehirlediği havayı içine çekiyordu.

Ve şimdi, öfkeli bir homurdanmayla, canavar, onlara doğru yola çıkmıştı.

BÖLÜM 5

Bağıramayacak kadar afallamış olan Jacinthe, adrenaline körü körüne itaat ederek var gücüyle koşmaya başladı ve önüne çıkan her engeli en hızlı şekilde geçmeye çalıştı. Marguerite de aynı şekilde kaçıyor, hemen onun arkasından geliyordu; ayak sesleri o kadar birbirine karışmıştı ki hangi sesin hangisinden geldiği anlaşılmıyordu. Ancak, bu seslerin arasında, cadının hayvani homurtuları da gittikçe daha net duyulur hâle geliyordu. Jacinthe koşuyordu, savaşamayacak güçteydi; hangi çaresizliğe sürüklendiğini bilmeden koşup durdu. Karanlığın içinde, dalların arasından yükselen taştan duvarı gördüğünde, korkunç bir ürperti içini kapladı.

Sağa ya da sola sapmak istedi ama duvar, her iki tarafa da uzanıyordu. Kaçmanın tek yolu, geri dönmekti; omuz hizasından kaçamak bir bakış atarak arkasını kolaçan etti ve tam o esnada, canavarın Marguerite'e saldırdığını ve onu vahşice yere savurduğunu gördü. Kanı dondu; bir silah aramak ya da kaçmaya devam etmek, aklının ucundan bile geçmedi. Marguerite'in başına ne geleceğini bilmek istiyordu; onu gözlemlemek istiyordu.

Beklemesi kısa sürdü: Kısa bir debelenmenin ardından, cadı, keskin silahını kaldırdı ve hiç zaman kaybetmeden avının sinirlerine doğru sapladı. Kızın başı, doğruldu; kolları, işkencecisinin kıyafetini kavradı; ardından, bütün kasları gevşedi. Bıçak, iç organlarından çıktığı anda bedeninde geriye kalan tüm canlı parçalar, onu terk etti. Şaşkına dönen Jacinthe, cadının, üzerinde çömeldiği gövdeyi bırakıp ona baktığı anda kendine geldi. Korkunç bir akım, onu ürpertti. Bacakları tekrar aktifleşti ve koşmaya devam etti; botlarına yapışan ölü yaprakları ezerek, yokuş aşağı kaçtı. Güçten düşmüş bir hâlde olan genç kız, canavarın ondan daha hızlı hareket edebileceğinden korkuyordu; nefes alış verişleri, iniltilerine eşlik ediyordu, boğazı tıkanmıştı. Marguerite'in bedeninin görüntüsü, gözlerinin önünden gitmiyordu; buğulanan gözlerinde, gözyaşları donup kalmıştı.

Bulanık gözleri hızlıca, önünde yükselen duvarı fark etti; başka bir seçeneği yoktu, bundan başka çıkışı da yoktu. Ortada, bir saat önce kaçtıkları açıklıktan daha büyük bir açıklık görünüyordu. Canavarın homurtularıyla baskılanmış bir şekilde, bu girişe doğru delicesine koştu. Kurbanın, işkence gördüğü yere sığınması, ne büyük bir talihsizlikti!

Burada, zifiri karanlık yoktu; dağınık bir şekilde yerleştirilmiş mumlar, durdurulamaz bir hızda geçtiği bu ma-ğaramsı koridoru aydınlatıyordu. Nereye saklanacaktı? Cadı muhtemelen, bu yer altı koridorlarını evi bellemişti; ondan saklanmayı nasıl umuyordu? Bir anlığına, yolun hiçbir ayrıma çıkmadığını fark etti: Dümdüz bir çizgi hâlinde, derinliklere doğru ilerliyordu.

Jacinthe, tekrar arkasına bakma cesareti gösterdi: Cadı, ilerleme kaydetmişti; aralarında, on metre ya var ya yoktu. Kalbi, göğsünde korkuyla atmaya başladı, nefesi kesildi; dikkatsizliği, ayağının bir taşa takılıp yaralanmasına sebep oldu. Acıdan çok korkuyla haykırarak, karnının üstüne düştü. Diyaframı ve ciğerleri ezilmişti, hemen ayağa kalmayı başaramadı. Takipçisi, bu talihsizlikten yararlanarak aralarındaki mesafeyi azalttı. Jacinthe tam ayağa kalkmak üzereydi ki vahşi bir el, saçlarının arkasından kavrayarak onu geri çekti. Jacinthe'in mantığı, panik içinde yok oldu. Mücadele etti, haykırdı; kollarıyla, bütün gücünü kullanarak yumruklar attı. Cadının bıçağının, yakında, boğazına gireceğini biliyordu. Bu heyecan dalgası içerisinde, sağ eli, kemerine bağlı bir objeye değdi: Cam hançerinin sapına! Ani gelen umut, yakında gelecek ölüm beklentisiyle karışarak bir coşku dalgasına sebep oldu. Sayısız haykırışlarla, ağriyan ciğerlerini boşalttı; keskin silahının sapını yakaladı ve onu, arkasındaki canavara doğru firlatb. Yarı karanlıkta duyduğu tek şey, acı dolu bir hırıltıydı. Genç kızın saçlarını kavrayan el, gevşedi; kafası öne doğru geldi. Jacinthe, kendine geldikten sonra ve yer altına doğru yine çılgınca koşmaya başlamadan önce, birkaç saniye sendeledi.

Bu kez, arkasına bakma riskini almayacaktı.

Canavar, ciddi bir şekilde yaralanmış mıydı? Bundan şüphe etti. Onu afallatmak, sadece kaçmasına yardıma olmuştu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, homurtular tekrar yükselmeye başladı; bu sefer, daha öfkeliydi. Takipçisi artık sadece, onun ölmesini istemiyordu aynı zamanda, intikam da almak istiyordu. Karşısına, sapabileceği bir yol ayrımı çıktığında hiç tereddüt etmeden içine daldı; o kadar hızlı dönmüştü ki botu, sertleşmiş çamur üzerinde kaydı. İstikrarsız dengesini, neyse ki bu kez koruyabilmişti.

İlk gördüğü şey, duvardaki bir girintiydi; iki mum, tırmanma merdivenine benzeyen şeyin sert basamaklarını aydınlatıyordu. Bunu, nihayetinde, saklanmak ya da bir anlığına cadının görüş alanından çıkma olanağı olarak değerlendiren Jacinthe, tüm gücünü, ona tırmanmak için kullanmaya başladı. İniltilerini bastıramayarak önce ilk basamağa, ardından da ikincisine yükseldi. Bıçağın hâlâ sağ elinde olması işini zorlaştırıyordu ama cadı, hiç şüphelenmeden, aşağıya doğru yoluna devam ederken o, en üst basamağa çoktan ulaşmıştı ve üst yolda ilerlemeye devam ediyordu.

Genç kız, etrafını gözlemlemeden önce, kısa bir süre nefesini tuttu; ilk bakışta, bulunduğu yeri, alçak tavanlı olan doğal bir çah kahna benzetti. Burası, geçmişte, insanların ek bir tünel kazmak istediği ama hayata geçiremediği bir köşe gibi görünüyordu. Jacinthe, orada, başını eğmeden duramıyordu; bu da, tavan görevi gören duvardaki kare bir metal plakayı fark etmesine neden oldu. Bu da neydi? Kapı olarak tanımlayabileceği plakanın kenarlarını, zayıf bir ışık aydınlatıyordu. Hiçbir kolu yoktu; genç kız, gürültü yapmamak için, onu yavaşça itebileceğini düşündü. Bir kaçış yolu ortaya çıkh! Sonunda, birazcık şansı var mıydı?

Kenarlarından kavrayarak kendini zorlukla yukarı çekti; karşısında, bir koridor uzanıyordu. Bu yer, gerçekten de bir labirentti! Jacinthe, kapağı, açhğı kadar yavaş bir şekilde kapadı ve sonunda, nefes alabildi. Her ne kadar yanılhcı olsa da bu sakinlik, acıdan payına düşeni de beraberinde getirdi: Saçlarındaki acı, geçen günkü hmarlamadan beri hâlâ canlıydı ve cadıyla yaşadığı arbede sırasında, daha da alevlenmişti; ciğerleri ve kaburgaları, düşüşünün hahrasını hâlâ taşıyorlardı. Ama şikâyet edecek zaman yoktu: Jacinthe, hançerini daha sıkı kavradı ve koridoru keşfe çıkh.

Kayadan duvarlar, pürüzlüydü ve ziftlenmiş kirişlerle destekleniyordu; bu detaylar, koridora daha da dağınık bir şekilde yerleştirilmiş mumlar sayesinde görünüyordu. Jacinthe, cadının bu kadar çok mumu nereden elde etmiş olduğunu merak etti. Bej renkli mumlar, insan derilerini anımsahyordu; gerçekten de insan derisinden yapmış olması, mümkün müydü? Genç kız, ürperti içinde başını salladı.

Bazı detayları anımsadığını fark ettiğinde kaşları çatıldı: Sanki, bu koridorda daha önce bulunmuştu. Kesin olmaktan ziyade bir izlenim olan bu hissin, onu yavaşlatmasına izin vermedi; en azından, sağa döndüğünde, ayrı bölmelere açılan bir dizi açık kapıyı görene kadar. Hücreler! Menteşeleri kopmuş kapıyı, uyuduğu yatağı ve kendini izlediği aynayı gördüğünde, emin oldu. Daha fazla sorgulamadan, odaya girdi. Aslında, bu odanın, güvenli hiçbir tarafı yoktu. İşlevsel bir kapısı ve bir çıkışı olmayan bu oda, cadının onu çok geçmeden köşeye sıkıştıracağı gizli çıkmazdan başka bir şey değildi. Başka bir genç kızın odasına kendini kilitlemek ve hâlâ duvarda asılı olan anahtar demetini almak, durmamak ve tekrar kaçmak için daha mantıklı olurdu; hızlı bir bıçak darbesiyle cadıyı afallatmak için dolambaçlı bir yerde beklemek, daha akıllıca olurdu... Ancak bu düşüncelerden hiçbiri, genç kızın, dibi karıştırılmış bir gölet gibi bulanık beyninde yer bulmadı. Hücresine yeniden dönüşünü, panik hâlini yatıştırmak ve tüm girişimlerden vazgeçmek olarak gördü. Orada, yanıltıcı bir rahatlık ve korkutucu bir güvenlik vardı; sersemlemiş beyniyle, kendisini kirli şiltesinin üzerine bıraktı.

O anda, tüm varlığının titrediğinin bilincine vardı. Titremeler, kasılmalara dönüştü; bıçağı, onu tutamayacak kadar titreyen parmakları arasından düştü. Diğer üçünün ölümü, onun hayatta kalışını, adlandırılamaz bir dehşetle ve utanç verici bir suçluluk

duygusuyla taçlandırmış-h. Neden hayatta kalan tek kişi oydu? Bu inatçılığı, ona ne kazandırıyordu? Soğuk, donmuş elleri ve ayaklarından uzanarak sımsıkı sarıldığı kalbine kadar yayıldı. Bu, ölümün ilk çağrısıydı; kendi ölümünün... Jacinthe, kendi kalp ahşlarının rezonansından başka bir şey duymuyordu artık. İnce battaniyesine sarınmış hâlde, darağacına sürüklenen bir mahkûmun bitkinliği ile ayağa kalktı ve günün kanlı tonlarıyla soluşunu görebildiği yarığa doğru yaklaştı.

Aslında, bu bir zaman sorunuydu. Canavar onu bulmadan önceki dakikalarının problemiydi. Ve bu dakikalar, aniden çok değerli hâle gelmişti; sanki, alhn bir dağ gibi. .. Onlarla ne yapmalıydı? Varoluşunun bu son anlarını, nasıl harcamak istiyordu? Yere çökmüş oturmuş, gelişigüzel kestiği sarı saçlarını, gergin bir şekilde okşuyordu; ardından, düşünmeden mırıldanmaya başladı. Tam da bu hava, ona bir kez daha annesini hatırlatmışta ve göz kapaklarının düşmesine neden olmuştu. Tatlı melodilerine devam ederken rüzgâr, saçlarından bir tutamı alıp duvardaki çatlaktan, sanki onu gökyüzünde dalgalandırıyormuşçasına, dışarıya savurdu.

Jacinthe'in gözyaşları, artık tükenmişti; ölüm, kabul edildiği ve beklendiği sürece, daimî dehşet ve acı kaynağı olmaktan çıkıyordu; bir huzur vaadine ve bir kurtuluşa dönüşüyordu. Genç kız, çok yakında, kötü muameleye maruz kalacağını, acı ve zalimlik içinde öldürüleceğini çok iyi biliyordu ama onun için, şimdi bunun ne önemi vardı? Ya böyle olacaktı ya da donarak ölecekti. Acı çekmesi kaçınılmazdı; aa çekmek, başarısız bir sonuçtan ziyade, hedefine varmakta önüne çıkan engeldi. Saniyeler geçtikçe, bir cimrinin elindeki altın külçeleri gibi, duygusuz bir şekilde ve ısrarla mırıldanmaya devam ediyor; kalbinden çıkanı dudaklarından yayıyor ve her seferinde, meleklerin ve şeytanların dikkatim çekiyordu. Arhk güzellikten arındırılmış bu dünyada âşık olabileceği tek kişi, kendi yarathğı kişiydi; şarkısı, hem giriş şarkısıydı hem de son bir ağıth.

Saniyelerin hırsla geçişi, zaman kavramını yitirmesine sebep olmuştu. Canavarın, arkasındaki herhangi bir koridordan geçerken çıkardığı ayak sesleri yankılandığında, gözlerini açtı. Gece, artık tamamen çökmüştü. Aryasına bir son vermeye cesaret edemeden Jacinthe, açıklıktan, ormana doğru bir bakış ath. Diğer hayata götürmek istediği son görüntü, bu olsun istiyordu. Göz bebeklerini, bir fotoğraf makinesi gibi kullanarak defalarca kırpışhrdı. Tam da bu anda, ağaçların dibinde, önünde duran fenerinin ışığı alhndaki gölgelerin içinde, bir insan silüeti fark etti. Boğazı düğümlendi; hücresine yaklaşan ayak seslerine bakılacak olursa o, canavarın silueti değildi: Başka bir ya-bananınkiydi. Bu adamın kafa lambası ona doğru baktığı anda, genç kızın gözlerini hızla kör etti. Jacinthe, kollarıyla kendini korudu ve çatlaktan uzaklaşh.

Sırtı duvara dönük bir şekilde beklemeye başladı, ta ki beyazımsı ışık, kayadan oluşan pencereden içeri girene kadar. Meraklı bir şekilde, ikinci bir bakış atmaktan kendini

alamadı. Yabancının ayaklarının dibinde duran fenerden, üzerinde kışlık kıyafetler olduğunu ve bir elinde, dev bir tüfek olduğunu ayırt edebildi. Bir avcı mıydı?

Üzüntüden ve soğuktan donmuş varlığım, bir canlılık dalgası kapladı: Sonunda, bir kurtarılma umudu olabilir miydi? Bu avcı, karanlıklar okyanusundaki eşsiz deniz feneriydi. Neredeyse çıldırmış bir şekilde, yüzünü yarığa yaklaşhrdı ve ciğerleri çıkarcasına, yardım istemek için bağırdı. Işık, ona tekrar saldırmak için geri gelmişti; bu kez, orada kaldı ve kollarım kaldırdı. Kurtarıcısı gelmişti!

Ancak, kaderin ölümcül ironisi, yakasım bırakmadı ve umutlarının geri geldiği tam o an, bir el ağzım yakaladı ve vücudu, vahşice geri çekildi. Yarı kör bir şekilde, Jacinthe, çenesini kaldırdı ve cadının iğrenç yüzüyle karşılaşh. Bu kez, Petunia'nın kızıl saçlarım kafasından çıkarmışh; yalnızca, kan lekeleriyle dolu, kıvrımlı kafa derisi görünüyordu.

Cadı, hayvani bir sesle, "Şimdi senin sıran," diye homurdandı.

Jacinthe'in cadıdan duyduğu ilk sözler bunlardı ve bunun, muhtemelen son olacağına inanıyordu. Korku dolu bir haykırışla, yer alhmn karanlık labirentlerine doğru sürüklenmeye başladı.

Hıçkırıklarının arasında, "Beni kurtarmaya geldiler... Beni kurtarmaya geldiler..." diye tekrar ediyordu içinden. Bedeni, geçen günlerin izlerini taşırken, taşlara sürtünerek cadının ininin derinliklerine doğru iniyordu.

ÜÇÜNCÜ PERDE

BÖLÜM 1

Paul'un av tüfeğini hâlâ elinde taşıyan Rob, dehşet verici bir çığlık duydu. Gördüğü bu kız, belli ki yalnız değildi; başlangıçta, eğlenmek için elinde iyi bir malzeme olduğunu düşünse de bu doğal mağarada, bir haydudun saklanma olasılığını da göz ardı edemezdi. Kafa lambası, ellerine bulaşan kanla kaplanmış olan tüfeği, canlı bir şekilde aydınlattı: Bu da bir Remington'du. Hiç şaşırmadı; Paul, onu rol modeli aldığını hep inkâr etse de her zaman onun izinden gitmişti. Fark etmezdi, bu, iyi bir haberdi. Onun gözünde, potansiyel düşmanını öldürmek için, daha iyi bir silah yoktu. Bu fikrini, kendi Remington'unun, zavallı arkadaşının göğsünü patlattığında kanıtlamıştı.

Peki, şimdi?

Kanı, algılarının en küçük parçasını bile açan yeni bir sarhoşluğu filtreledi; kalbi, son olaylardan sonra hâlâ deli gibi atıyordu. Hayvan, parmakları arasında can çekişirken; bedeni, hayvana doğru kayıp kan, acı ve zevki birleştirirken; masum ve neredeyse şefkatli bir atışla, mermi, arkadaşının bedenini delip geçerken hep bunu hissetti. .. Varlığının bu yüzünü, nasıl bu kadar uzun bir zaman boyunca inkâr edebildi? Derinliklerinde ve karanlık köşelerinde uzun süre gizlenen canavar, asla durdurulama-yacak şekilde, kontrolsüzce su üstüne çıkmıştı. Tutkulu bir gülümsemeyle dudakları çatladı. Uzaktan gördüğü gerçek dışı taş duvara doğru yürürken, boğuk çığlıkları, hâlâ duymaktaydı; sol avucunu namluya bastırarak işaret parmağıyla, tetiğin kuyruğunu okşadı. Yoluna çıkan ölü yapraklar hışırdadı, ağaçlar sallandı; bu ormanda, her şey ona aitti! Histerik bir kahkahayı ve hızlanmış adımlarını önleyemedi; hoplayıp zıplayarak koşmaya başladı. Birikmiş stresini atmak için gösterdiği sabırsızlık o kadar coşkuluydu ki bedeninde, uyluklarından parmaklarına kadar hafif bir karıncalanmanın yayıldığını hissetti. Buna rağmen, birkaç metre ötede durup duvara baktı; bu da neydi? Gölgeler içinde yükselen bir kütle sanki, ormanın yüzeyinden fırlamaktaydı.

Birkaç adım daha attıktan sonra, paha biçilemez arzusunun gerçekleşme ihtimali ile karşı karşıya olduğundan emin oldu: bir ceset! Bu, tanrıların bir hediyesi miydi? Elbette ki, hayır! Burada, ne bir tanrı, ne bir efendi, ne de bir patron vardı; sadece o, bir tek o! Bir annenin, çocuğu yanında uyurken gösterdiği şefkatle cesedin yanına çömel-di; dökülmüş yapraklar üzerine düşmüş, kan kırmızısı lekelerle çevrili o kuzguni siyah saçı okşadı. Ne kadar da güzeldi! Hâlâ ılık olan kafa derisinde gezinen parmakları,

tanımlaması zor olan tuhaf pürüzleri fark etti. Bu genç kız, çok ciddi bir şekilde yaralanmış olabilir miydi?

Cinayet, henüz işlenmiş olmalıydı; avcının kafasında, her şey altüst olmuş durumdaydı. Bu, ilahi bir bağlantı olabilir miydi? Aynı gün, aynı yerde kendisi gibi birinin olma ihtimali? Ağzından salyalar akarak, bir ipucu yakalayabilme umuduyla, bıçaklanmış kadının vücuduna kayıtsızca dokundu. Kesiklerin, içine girilemeyecek kadar ince, tutkuyla parçalanamayacak kadar derin, zekice he-saplanamayacak kadar çok sayıda olduğunu, hayal kırıklığıyla itiraf etmek zorundaydı. Hayır, bu cinayeti işleyen katilde, belli ki şefkat kavramı yoktu; sadece katletmişti, işte bu kadar! Ölülerin, bu katil için hiçbir anlamı yoktu; merhumlara duyulan sevgiden bihaber, başkalarının acısında gizlenen zevkten habersizdi; ölüm sonrası hâkimiyetin çekiciliğine dair hiçbir bilgisi yoktu! Acaba şu anda, bu mağara görünümlü yerde, başka bir bedeni daha mı gasp etmek üzereydi? Bu endişe, Rob'un, ayakları dibindeki cesede istediği ilgiyi gösterememesinin önündeki tek engeldi. İstemeye istemeye ayağa kalkıp duvarın karanlık girişine doğru yürüdü; kafa lambasını ayarlayıp tüfeğini sıkıca kavradı. Çığlıkların kesilmiş olması, ona, zamanının daraldığını hatırlatmaktaydı.

Şarkı söylemesine âşık olduğu, sarı saçlarının parladığı bu genç kız, onun ellerinde ve onun için ölmek zorundaydı. Ve bu kez, kendini kısıtlamadan, tüm arzularını ona sunulan bu bedende tatmin etmeliydi.

Kendine, bu konuda cidden söz verdi.

Jacinthe, bir taraftan, boğazı közle kaplanmış gibi hissettiği için, diğer yandan ise dev kaya duvarların, nafile çığlıklarını bastırdığını bildiğinden, sonunda çığlık atmayı kesti. Şu ana kadar, kurtarıcısı çoktan çağrısını duymuş ve onu aramaya başlamış olmalıydı. Cadı, daha önce benzeri görülmemiş bir öfkeyle homurdanırken hâlâ onu, yırtılmış paltosunun ucundan sertçe sürüklüyordu. Jacinthe, aptal değildi ve onu bekleyen sonun farkındaydı. Yakalanmış diğer tutsakların sonuyla aynıydı. Peki, cadı onu nereye götürüyordu? Neden işini burada bitirmiyordu?

Düşünceleri, kaburgalarına bir acı dalgasının yayılmasıyla aniden kesildi; yüzeydeki bir tümsek, alt karnın ciddi bir şekilde kesmişti. Ağzından çıkan acı dolu inlemeyi bastıramadı. Elini kalçasına doğru kaydırıp ılık ve yapışkan sıvıyla temas ettiğinde, teslimiyet hâlinden vazgeçti. Dişlerini sıkarak, kükremeye benzer bir çığlıkla ayakları üzerinde doğrulmayı başardı ve bedenini, canavarın pençesinden kurtaracak şekilde şiddetle döndürdü. Özgürlüğünün ilk saniyesi, her iki tarafın da mutlak hareketsizliği ile

geçti; ardından, kaçmasının ne kadar acil olduğunu bilen Jacinthe, sürüklendiği yolu, bacakları poposuna değerek geri koşmaya başladı.

Cadı, peşinden gelirken homurdanmaları, kulaklarına yaklaşık bir metre mesafeden ulaşh; genç kız, yaralı bacaklarının ve donmuş ayaklarının çıkabileceği en yüksek hıza çıkarak koşmaktaydı. Uzaktan, rastgele yerleştirilmiş mumların ışığı geliyordu ama bu, karanlığı yenmekte yeterli olmuyordu; Jacinthe, yoluna çıkan dönemeçleri, hep son anda fark ediyordu. Tam da dönemeci kaçıracakken, tahta bir desteğe son saniyede tutunarak keskin bir dönüş yapmayı başardı; bu hareketi, takipçisinin kaymasına sebep olarak ona, eşi benzeri bulunmayan saniyeler kazandırdı.

Nefes alış verişleri kontrolsüz ve zihni bulanık bir şekilde mağaranın derinliklerine doğru koşarken Jacinthe, bedeni üzerindeki hâkimiyetinden memnundu. Çok hızlı koşmak zorundaydı, bunu yapabileceğinin farkındaydı ama yine de başarılı olamadı; kaçınılmaz olarak, avantajlı konumunun azaldığını hissetti ancak, arkasına bakıp bundan emin olmak için yeterli zamanı yoktu.

Bir koridor olduğunu düşündüğü geniş bir alanın karşısında, epey parlak bir ışık kaynağı dikkatini çekti. Düşünmeden, oraya doğru yöneldi; tam o anda, canavar, homurtular içinde onu kolundan yakaladı. Jacinthe, ciğerleri sökülene kadar bağırarak mücadele etti ve kaçmayı yine başardı. Işığa doğru son sürat koşarken ayağı kaydı; tüm o naif gelgitlerinde, dışarıda gece olduğunu unutarak ışığın, tünelin sonu olduğunu düşünmüştü. Hatasını ancak, aralık kapıdan onlarca mumla aydınlatılmış cadının odasını gördüğü an anladı. Hız kesmeden yön değiştirdi ve cadının ona doğru uzanmış elinden, kıl payı kurtuldu.

Koridorlar, önünde peşi sıra dizildi; teslim olma isteği, zihninde gittikçe daha geniş yer buluyordu. Solukları inlemelere dönüştü; Jacinthe, öksürdüğünde birkaç damla kan geldiğini gördü ... Uzun bir zamanı kalmamışh.

Genç kız, bir dakika içinde, duvarlara iliştirilmiş mumlarla aydınlatılan bir odaya vardı. Işık o kadar yoğundu ki göz bebeklerinin buna alışması, biraz zaman aldı. Çok geçmeden, dengesini kaybedip yere sert bir şekilde düştü. Diyaframı ezilmiş, nefesi kesilmiş ve ayağa kalkmayı denemeyi bile başaramayacak bir hâldeydi; canavarın, onu vahşice ayağa kaldırmasını bekledi. Kafasını kaldırdığında, gözleri, iki çıplak bacağın karşısında korkuyla büyüdü. Canavarın baldırlarından ve kaval kemiklerinden, kanlar akıyordu; çamurla kaplı ayaklarının altında, kanla dolu bir çember oluşmuştu.

Canavar ağır adımlarla yaklaşırken Jacinthe, özgürlüğünün son anında, kafasını iyice kaldırıp baktı: göz bebekleri dehşetle açılmış bir şekilde, üstünde elbise olan bir genç kızın kanlı vücuduyla karşılaşh. Kızın boynu o kadar kanla kaplıydı ki derisinden, küçük bir parça bile gözükmemekteydi. Ardından, Petunia'run, bir kısmı vahşice koparılmış

başını gördü. Saçlı derisi soyulmuş kafatası, bir zamanlar, kurbanına ait olan kızıl saçları taşıyan canavarı hatırlattı.

Jacinthe, korkuyla boğazına yükselen çığlığı hissettiği anda öfkeli bir el, ensesine inerek alnını sertçe yere vurdu. Başı döndü, gözleri bulanıklaştı; Jacinthe, cadının onu kabaca koltuk altlarından kaldırıldığını hissetti. Cadının, Petunia'nın cesedini kaldırıp bir kenara atmış olduğunu zar zor fark etti. ..

Bir şaşkınlık anı içinde, kendisini, tam da ölmüş arkadaşının yattığı yerde, bir sandalyeye oturmuş bir hâlde buldu; hâlâ kanla kaplı işkence koltuğu, kot pantolonunun üst kısımlarını ıslatmaktaydı.

Rob, hangi yöne gideceğinden emin değildi; tüm hâkimiyeti eline alan sessizlik, ihtiyacı olan yönlendirmeyi ona sunmuyordu. İçinden bir his, yer altındaki koridoru takip etmesini söyledi; koridorun içerisinden geçen desteklerin ve kirişlerin sayısına baktığında, bunun ana koridor olduğunu düşündü. Kafa lambası, ahşap ya da betondan oluşan ve birbirini takip eden dar koridorları aydınlattı. Beton zemini, çamur kaplamıştı; kokainin etkisiyle irileşen göz bebekleri, ayak izlerine takıldı; hiç şüphesiz, biri buradan zorla sürüklenmişti. Bu yol, demek ki doğru yoldu. Avcının bedeni, bazı anlar, bu karanlık ipuçlarına kan lekelerinin de eklendiğini gördüğünde, büyük bir hazla kaplandı; bu bekleyiş, bugüne kadar yaşadığı tüm ön sevişmelerden daha heyecanlıydı!

Tüm coşkusuyla, tüfeğinin namlusunu öne doğru çevirdi; herhangi bir tehdit sinyali aldığında, ateş etmeye hazırdı. Geçtiği koridorda, herhangi bir rakibin gizlenebileceği bir sürü köşe ve girinti olduğunu fark etti.

"Neredesin, benim yaramaz küçük dostum?" diye, sarhoş bir sesle bağırdı. "Biliyorum, bir yerlerde saklanıyorsun!"

Bu son kelimeyi söylediğinde, dişleri birbirine kenetlendi; güçlü uyuşturucunun etkisiyle çenesini sıkmaya başladı. Tüfeğin dipçiği, Rob'un sağ omzunun üstündeydi ve onu rahatsız ettiğinden, gergin tiklerle durmadan düzeltiyordu.

Işık kaynağı, bir yol ayrımını aydınlattı. Hangi tarafı seçmeliydi? Bunun kararını şansa bırakmak üzereyken uzaklardan, keskin kulaklarına bir gürültü ulaştı: İşte oradaydı! Aniden panikledi ve hızını arttırdı. Yoluna çıkan, artık işlevini yitirmiş tuzakları fark edip buralardan, sorunsuz bir şekilde geçti; yüzündeki sırıtış, gittikçe genişlemekteydi. Ne kadar da zavallılıktı!

Yapay takviyelerle sağlanan uyanıklık hâli, hâlâ damarlarında dolaşan alkolün kışkırttığı yorgunluk ve uykusuzlukla savaş halindeydi; ara sıra gözlerini yumup açıyor, kuru dudaklarını yalıyordu. Üşüyor muydu? Hiçbir fikri yoktu; eklemlerinde dolaşan kan, sanki çılgınlığının közleri altında kaynıyor gibiydi. Pantolonunda hissettiği bir sertleşme, hareketlerini yavaşlattı; daha birkaç dakika önce, geyik leşinin önünde rahatlamışken şimdi, yeniden bir sonraki vücuda girmeye hazırdı! Yirmi dokuz senelik kısıtlama, kontrol altında tutma ve baskı... Yıllarca, yapmacık ve öfke dolu bir nezaket kisvesi altında mayalanan kötü karakteri, artık yalnızca, düzenin ve alışılmışın dışına çıkmanın peşindeydi. Rob, gözlerini kırpıştırırken, aklına daha önce dışarıda gördüğü kadının çığlığı ve saçları geldi. .. Bir kadın! Tam şu anda, cansız bedeniyle kendini ona bıraksa neler vermezdi ki? Onun çok yakında, burada, hiç de uzak olmayan bir yerde olduğunu bilmek... Yakıp kavuran arzusunun zirvesinde, hayat ona bunu sunuyordu sonunda: Çok tatlı bir kurban ve ormanın ıssızlığı...

Görüş alanında beliren bir ışık, onun aniden durmasına sebep oldu. Soğuğa rağmen, başını çevirdiğinde, şakaklarından büyük ter damlaları aktı. Çamurlu bir zemin üzerinde koşarken sendeledi; silahını bırakarak, bir sütuna tutunup dengesini tekrar sağladı. Zemine suçlayan bir bakış atb ve o anda, zemindeki eğimi, hayretle fark etti. Koridor, aşağı doğru mu iniyordu? Kısa bir kontrolün ardından, bu hipotezini doğruladı; bunu, hiç hesaba katmamıştı! Ah, gerçi ne önemi vardı! Peki, bu ışık nereden geliyordu? Rob, topuğunun üzerinde dönerek dikkatini, önündeki duvara sabitlenmiş ışık kaynağına verdi. Bu, iyiye işaretti; demek ki yaklaşıyordu.

Bu sefer daha cömert olan aydınlık, onun çakıl taşları üzerindeki tırnak izlerini fark etmesini sağladı ve...

Çıplak ayak izlerini! Bu kişi, çıplak ayakla mı yürüyordu? Ne saçma!

Bir çığlık tekrarlandı; bu seferki, inanılmaz derecede net geliyordu. Ardından, aniden kesildi; sanki, çığlık atan kişinin boğazı, çığlığının hemen ardından kesilmiş gibiydi. Acaba, rakibi ondan önce mi hareket etmişti? Rob'un bedenini, bir kızgınlık dalgası kaplayarak onun dengesini bozdu. Soluk soluğa kalmış bir şekilde, bir dizini yere dayadı; bedeninde, bir heyecan dalgası hissediyordu. Titreyen eliyle, cebindeki kokain poşetlerinden birine ulaştı ve neredeyse boş olduğunu fark etti. Remington'un namlusuna, poşette kalanları dökerek büyük bir açgözlülükle, tozu içine çekti. Sinüsleri uyuşurken dişlerini sıktı ve titreyerek ayağa kalktı. Sertleşmiş uzvunda, yeniden bir hareketlenme hissediyordu.

Bedenlerin işine, o bakacaktı. Ölü ya da diri...

Jacinthe o kadar titriyordu ki dişleri, diş etlerini kesmeye başlamıştı. Koltuğun kolçaklarına kayışlarla bağlanmış kolları, nafile bir şekilde mücadele ediyordu. Yağ lekeli ve berbat kokulu bir bez parçasıyla, tüm ağzı o kadar sıkı düğümlenmişti ki kumaş parçasının, gırtlağına dayandığını hissetti. Tiksinç tat, mide bulantısını arttırarak kontrol edilemez bir kusma isteği doğuruyordu. O sırada cadı, lambaların ışığında, körleşmiş aletlerine odaklanmış ve endişeli bir şekilde homurdanıyordu. Genç kızın acılar içerisindeki diyaframı kasıldı ve asidik sıvı, soluk borusuna kadar ulaştı; kusmak üzereydi.

Sakinleşemeyecek kadar perişan bir hâlde, gözyaşlarının göz pınarlarına dolduğunu hissediyordu. Sayısız ürpermelerinden birini daha yaşadı; ardından, bakışları, duvara kancayla tutturulmuş onlarca kafa derisine odaklandı; midesinden, asitli bir sıvının tekrar yükseldiğini hissetti. Ilık ve asidik sıvı, ağzına kadar gelip geri döndü; ağzının bağlı olması sebebiyle, tümüyle dışarı çıkamıyordu.

Jacinthe öksürdü, kasıldı ve eğildi; kusmuk, boğazına takılarak onu boğuyordu. Bir kısmı, dudakları arasından fırladı ama büyük çoğunluğu, bir çıkış ararken tekrar bronşlarına indi. Havasız kalkmaktan dolayı, gözleri irileşmişti. Canavar, şikâyetçi bir homurtuyla, genç kızın ağzındaki bağı sertçe çekti ve onu eğerek uyluklarına doğru kusturdu.

Jacinthe, nefes nefese kalmış bir şekilde, gövdesini öne doğru eğdi; titreyen dudakları arasından safralı bir tükürük damlası aşağı sarkh. Tam önünde, Petunia'nın derisi soyulmuş bedeni, elbisesinin bir kısmı katlanmış şekilde ve gelişigüzel ahlmış durumdaydı. Kafasını canavara doğru çevirdiğinde, büyük anlamda, enerjisini kaybetti; ilk defa, canavarın geniş saç koleksiyonunu, onların deri tabanlarını ve avlarından elde ettiği ganimetleri gördü. Ja-cinthe, cadıya doğru bakmaya cesaret dahi edemiyordu; çünkü, hangi silahla katledileceğini bilmek istemiyordu. Petunia'nın kızıl saç tutamları, o an, ona yıkıcı bir güzellikte göründü. Birkaç saç buklesi için koca bir yaşam... Neden? Neden bu kadar kötüydü?

Çaresizliğin derinliklerinde, zayıf bir umut kıvılcımı parladı; mağaranın dışında, hareketsiz duran silahlı avcının görüntüsünü düşündü. Bir şekilde, nihai sonunu ertelemeliydi ve yabancının onu bulması için zaman kazanmalıydı; bu adam kim olursa olsun, onun, bu cehennemden canlı çıkışı için son şansıydı.

Birbirinden farklı görüntüler, zihninin içerisinde dolanıp duruyordu; aklı, bu talihsizliğin başladığı zamana gitti: Orada, Saint-Charles-Borromee'de, gece yarısı zili

çaldığında... Tommy ve Joannie'nin yüzleri, gözünün önüne geldi. Jacinthe, söylenmeye başladı; şikâyet etmenin zamanı değildi. Gerçekten de bu, yanmış, çocuk psikiyatri hastanesinin içindeydiler; küstahlıklarının ve kayıtsızlıklarının biraz daha ötesine geçmiş bir şekilde, aptal bir girişimle, sıkıcı günlük hayatlarını değiştirmeye çalışıyorlardı. Ama o, bu cadı, orada ne yapıyordu? Geçen bunca zaman boyunca, kendi durumuyla haşır neşir olduğu için, bu sorunun cevabını hiç düşünmemişti. İçine doğan umut kıvılcımı, bilincini birden açtı.

Asitli sıvı, hâlâ dudaklarını yalarken sordu:

"Yangın gecesi buradaydın, değil mi?"

Cadı, hâlâ ısrarla, aletleriyle meşguldü ve bundan mutlu görünüyordu; bir yandan da endişe verici hkırhlar çıkartmaya devam ediyordu.

Genç kızın bilincindeki berraklık, gittikçe arth ve devam etmesine neden oldu:

"Binaya sıkışmış çocuklardan biriydin."

Mumların çıtırtısı ve kollarıyla bacaklarını bağlayan kayışların gıcırtısı, sessizliği bozuyordu. Cadının arkası dönükken Jacinthe, bir kez daha onun saçlı derisine dikkat kesildi: kıvrımlar ve kan pıhtıları, düzensiz bir renk tonu. Korku, düşüncelerini gittikçe ele geçirdi; bu deri, alevlerle yanmış bir deriye benziyordu. Genç kız, suçlamalarına devam etti:

"Hayatta kaldın ama yangın sende izler bıraktı. Yüzünü deforme etti, saçlarını yaktı ve zarar ..."

"Kapa şu lanet çeneni!"

Bu son kelime, canavardan öyle baskın bir tonla geldi ki Jacinthe, gerçekten de çenesini kapattı. Tiksinti ve acı içinde, bu tartışmaya devam etmenin yollarını aradı; belli ki hassas bir konuya değinmişti.

"Tüm bunları yapmak zorunda değildin..."

Şimdiye kadar ikna edici olan ses tonu, neredeyse ısrara bir hâle gelmişti:

"Yangın, bir kazaydı! Masum insanlardan, bunun acısını çıkartmana gerek yok! Bütün bu öldürdüğün kızlar, hiçbir şey yapmadı; ben, hiçbir şey yapmadım!" Bu sırada, cadının eli bıçağına gitti ve bıçağın ucu, ahşabı deldi.

"Lütfen ... Sana saçlarımı vereyim, onları sana bırakayım! Ama beni öldürme, sana yalvarırım... Bunu yapmak zorunda değilsin, başka ... Başka ..."

"Yangın, bir kaza değildi," diye yanıtladı cadı, avına bakarak.

Bu açıklama, Jacinthe'in, saç diplerine kadar ürpermesine neden oldu. Cadının deforme olmuş gülüşü, her zamankinden daha tuhaf bir hâl aldı.

"Soyunma odasındaki kıyafetleri ateşe veren bendim."

Cadı, tutsağına doğru yaklaştı; iki yüz arasında, maksimum birkaç santim mesafe vardı. Jacinthe, kendini kurtarmak için sayısız girişimlerinden bir tanesiyle daha haşır neşirken suratına, tiksindiğine dair bir ifade yayıldı.

Cadı, canavarlaşan sesiyle konuşmaya devam etti:

"Hastanedeki yangını çıkaran bendim."

Derisindeki kıvrımlar, çenesinin hareketleriyle daha da belirginleşti.

"Bütün kapıları kitleyen, benimle dalga geçmeye cesaret eden tüm embesilleri yakmak isteyen bendim..."

Çatallı sesi, sanki boğazının arka tarafı yağla kaplanmış gibi bir izlenim veriyordu. Jacinthe, kaskatı bir şekilde, cadının bu karanlık monoloğuna devam edişini dinledi.

"Hâlâ onların duvarlara attıkları yumrukları, dumanların arasındaki çığlıklarını duyabiliyorum: Hep birlikte şarkı söyleyen melekler gibi. Güzeldi. .. Ben de kendimi kaptırdım. Orada kaldım, yanan hastanenin duvarına sırtımı yaslayıp onları dinledim. İşte orada, alevli kirişlerden bir tanesi kafama düştü. Peki, ne oldu bana? Yandım, yanma sırası bendeydi!" Ses tonu yükseldi; yüz hatları, daha da gerildi. "Közler kafama yapışh! Ve bu yüze," diyerek konuşmasına, surahnı göstererek son verdi.

Canavar, ayağa kalkarak mumların ışığında parıldayan bıçağını eline aldı. Jacinthe, hâlâ, kendini savunmanının yollarını arıyordu ve sorgulamaya devam ediyordu; onu, başka bir yola yönlendirmeye çalıştı ancak titreyen dudaklarının oluşturduğu bariyerden, tek bir kelime bile dışarı çıkamıyordu. Bıçağın ucu, kulağının üzerindeki deriye değdiği anda, tüm varlığında, bir panik dalgası oluştu: Kafa derisi yüzülecek, öldürülecekti!

Jacinthe, var gücüyle mücadele etmeye çalıştı. Çok yüksek olan sandalye ancak, ayaklarını boşlukta oynatabilmesine izin veriyordu. Canavardan çıkan şeytani bir

kahkaha, bütün mücadelesini ele geçirdi. İşkenceci, kafasını tuttuğu anda genç kız, koltuğun bacaklarını sallamayı ve ayaklarını yere değdirmeyi başardı.

"Yeter," diye bağırdı, cadı.

Birkaç saniyelik sessizliği, bıçağın, derisine saplanışı takip etti. Jacinthe haykırdı; bıçak, yatay bir şekilde ensesine doğru ulaşırken önüne çıkan her bir organik bağı, saniyeler içinde kesti; ucuyla, kafa derisini kemirdi. Genç kızın gittikçe yükselen çığlıkları, inlemelere dönüştü; bıçak, sonunda, diğer kulağına ulaştı.

Bir anda, bir çıtırtı duyuldu. İşkence gören kız, gözyaşları ile dolu gözlerini yere indirdi ve önünde, elindeki tüfeğini onlara doğru yöneltmiş olan, beklediği adamı buldu.

Cadı, şaşkınlığını gizleyemeyerek kurbanının derisinden, bıçağı geri çekti. Genç kız, avcının kafa lambasından yayılan ışıkla körleşen gözlerini kırpıştırdı ama ürkmü-yordu. Aralarındaki yakın mesafe, kurtarıcısının yüzünün detaylarını incelemesine olanak verdi: Otuzlarında, bakımlı bir adam ... Adamın kıyafetlerini kaplayan cömert kan lekelerini fark ettiğinde, kalbi hoş olmayan bir titremeyle atmaya başladı. Nereden geliyordu? Buraya gelmeden önce, bir hayvanın derisini mi yüzmüştü? Ya da daha kötüsü, canavarla iş birliği mi yapıyordu? Silahın hangi yöne doğru yöneltildiğini önemsemedi. Bir acı dalgası göğsünü ele geçirdiğinde, bir süredir nefes almadığını fark etti; ciğerleri, gergin sıçramalarla, mağaranın dumanlı havasıyla dolmaya başladı.

Neden bir şey söylemiyordu? Neden iki taraf da sessizlik içinde bekliyordu? Avcının dudakları gerildiğinde, şaşkınlığı daha da arttı. Adam, yüzünü buruşturarak konuştu:

"Galiba, bir yakınlık anını bölmüşüm gibi duruyor. Acaba, geri mi çekilmeliyim?"

Avcı, söylediği cümlelerden daha ötesini söylemişti aslında; kelimeler, dudakları arasından anormal bir hızla dökülüyordu. Jacinthe, yavaşça, kanlarla kaplı başını salladı; adamın göz bebekleri, her yöne hareket ediyor, elleri titriyor, yüzü ter içinde ıslanıyordu. Üstelik, o anki manzaraya, kim bu şekilde tepki verirdi ki? Jacinthe, bu adamın kim olduğundan çok, gelişi için dua ettiği kurtarıcıya hiç benzemediğiyle ilgilendi.

Cadı, omzunun arkasından aldığı bıçağı bedenine doğru yaklaştırıp doğruldu. Jacinthe, yalnızca mumların genişlettiği gölgeyi gördü ve bu gölge, onu, bir karşılaşmanın yakın olduğuna ikna etmeye yetti. Avcı, keskin bir şekilde titreyerek kafasını, Petunia'nın cesedine doğru eğdi. Gergin bir şekilde, konuşmaya devam edti:

"Sanırım, ben durumu yanlış yorumladım. Üçlü bir plan, böyle güzel mi?" Eli, daha önceden tetiğin üzerindeyken şimdi, organik perukları işaret ediyordu.

"Hanımlar, siz ne tür bir fetişistsiniz?"

Cadı, öne doğru bir adım ath fakat avcının Reming-ton'a dayalı işaret parmağını görünce sabit kaldı.

"Ohh, hayır, bu kadar hızlı olamaz," diyerek avcı, namluyu ona doğru çevirdi. "Ben, bir şey yapmadan önce iki kere düşünürdüm."

Jacinthe, avcının sesinin aniden değiştiğini fark etti: Eğlenceli ses tonu tehditkâr bir havaya bürünmüştü; üstelik, tahmin etmekte zorlandığı başka bir şey daha vardı. Avcının, gözlerinin boşluğunda parlayan bu ışık da neyin nesiydi?

Avcı, "Sen kimsin?" diye sordu cadıya.

Cadı, bu istenmeyen yabancıyı süzmekle yetindi.

"Dilini mi yuttun? Ya da belki de konuşmayı hiç öğrenmedin?" Kafası, şimdi de Jacinthe'e doğru döndü: "Ya sen, senin adın ne?"

"Pitie(*)..."

(*) (Fr.) Acınası. Yazar, bir kelime oyununa başvurmuştur. -ed.n.

Bu kelime, genç kızın fısıldamayı başarabildiği tek şeydi.

"Tuhafmış! O hâlde, biriniz bana burada ne yapmaya çalıştığınızı açıklayabilir mi?"

Çenesiyle Jacinthe'i işaret ederek devam etti:

"Tahmin ediyorum ki, bu kayışlara bakacak olursak, buraya kendi isteğinle gelmedin, değil mi?"

Jacinthe, bir çocuk gibi başını salladı ve umutlu olmaktan çok naif bir sesle sordu:

"Beni serbest bırakabilir misiniz?"

Avcı, şefkatli bir gülümsemeyle yanıt verdi:

"Tabii ki bırakabilirim; bu, senin sorman gereken bir soru değil."

Sanki bu cevap onu fazlasıyla tatmin etmiş gibi, tüm dikkatini canavara çevirdi; canavar, hâlâ üstünden kan damlayan bıçağı sımsıkı tutuyordu.

"Konuşabildiğini biliyorum, yaratık; yaklaşırken, aranızda tartıştığınızı duydum. Sana son kez soruyorum: Kimsin sen?"

Avcı, nişan almak için tüfeği gözüne yaklaştırdığında bir *klik* sesi duyuldu. Jacinthe, ne düşüneceğini veya ne bekleyeceğini bilmiyordu; her ikisi de çıldırmış gibi görünürdü. Neden bu istikrarsız iki varlık arasında sıkışıp kalmış durumdaydı? Ensesine bir acı dalgası yayılırken, düşünmesi gerekenleri düşünemez hâldeydi. Şimdi ne yapacaktı? En ufak bir hareketi, hiç şüphesiz, avcının dikkatini çekecekti; adamın, ateş etme riski de vardı. Peki ya beklemek... Gerçekten yapabileceği tek şey bu muydu? Cadı, beklenenin aksine, duvara doğru dönerek adama sırtını çevirdi. Kafa derilerinin sergilendiği yere doğru ilerleyerek homurdanmaya başladı:

"Sana göstereyim."

Avcı, gözündeki namluyla kıpırdamadan onu izlerken cadı, kancalardaki peruklardan birini nazikçe aldı. Zarif bir hareketle, yumuşak deri parçasını şekilsiz kafasına geçirdi; kafasına göre ayarladı ve omuzlarına birkaç saç tutamını dağıth. Böylece, kanlı ve çamurlu bir elbise giymiş, makyajlı ve mumyalanmış cesetlerin tüm tuhaflığını üstünde taşımaya başlamıştı.

Avcı, kollarını gökyüzüne doğru uzatarak cadıyı alaya aldı:

"Hepsi bu kadar mı?"

Canavarın beklediği tek şey, bu saniyelik dikkatsizlik anıydı; o anı iyi değerlendirerek, işkence aletlerinin olduğu masadan bir orağı alıp öfkeyle bağırarak avcıya doğru fırlattı. Avcı, gafil avlanmıştı; kendini korumak için ellerini öne doğru getirmekten başka bir şey yapamadı. Orağın uzun ve keskin ucu, sağ omzuna saplandı; Remington üzerindeki hâkimiyetini kaybetmek üzereydi.

Kendine geldiğinde, cadı, ona doğru koşuyordu. Silahım hedefine doğrulttuğu anda, bedenleri birbirine çarptı.

Jacinthe, derinliklerde ya^blanan şiddetli bir patlama duyduğunda olduğu yerde zıpladı: Kayadan oluşan tavandan gelen birkaç toz parçacığı, rastgele bir atışla hedefin ıskalandığını gösteriyordu. İkisi de çığlıklar ve homurtular içerisinde mücadele ederken Jacinthe, harekete geçmenin tam sırası olduğunu hissetti. Ayakları, nihayet, zemine değene kadar bütün gücünü zorladı; dengede kalmaya çalıştı ve sonunda, bükülmüş sırtı, sandalyenin ağırlığmı desteklerken çömelmeyi başardı.

Yapabildiği kadar hızlı bir şekilde, arkasındaki duvara, sandalyenin sırtım ve ayaklarım dayadı; ahşap parçacığı sırtına batarken tarif edilemez bir acı duymaya başladı. Kamı

üstünde, göğsü toprak zeminde ezilmiş bir şekilde, bileklerine bağlı olan kayışları çıkardı; parçalanmış sandalye sırtından kurtulup ayağa kalktı.

Kaçması lazımdı.

Şimdi!

Var gücüyle koşmaya başladığında bir yandan da bir çıkış bulabilmek için kaderine yalvarıyordu.

Yine de, birkaç metre uzakta yaşanan mücadeleden gözlerini alamıyordu. Kim galip çıkacaktı? Canavar mı yoksa en az onun kadar kötü görünen bu adam mı?

Cadı, avcıyı yana doğru yuvarlayarak üstünlük elde etmeyi başarmıştı. Ama bir anda, öfkeli bir homurtuyla yana düştü ve elindeki silahın hâkimiyetini kaybetti. Kafasına taktığı saç derisi, tuhaf bir komiklikle başının yanına düştü. Orağım adama doğru yönlendirerek, öfkeli bir şekilde mücadele etmeye çalıştı; o sırada, avcı, tüfeğinin namlusunu doğrultarak güçlü bir şekilde, cadının suratına bir dipçik darbesiyle vurdu.

Titreyen avcı, bulunduğu konumdan Remington'unu en doğru şekilde idare etmekte zorlanıyordu; rakibi, başım kaldırarak ona tekrar saldırıp boğazını tuttuğunda, neredeyse başarmak üzereydi. İkinci kez tetiği çekti, bu sefer de hedefini ıskaladı; Jacinthe'in beyninde, alaca karanlığın dehşetini aydınlatan bir şekilde, tüfeğin sesi çınladı.

Kaçması gerekiyordu, hemen şimdi!

Genç kız, topuklarının üzerinde hareket etmeye başlayacağı anda donup kaldı; Petunia'mn parlayan saçları, ölümünden dökülen bir gözyaşı gibi, kancasından sarkıyordu.

Çok vakit kaybetmeden, saçlardan tuttu ve saçlı deriyi, kancasından çıkardı. O sırada, bıçağının artık onunla birlikte olmadığını fark etti; hiç şüphesiz, sürüklenirken bir yere düşmüştü. Boş eliyle, gergin bir şekilde malzemelerin olduğu masaya tutundu; öteberi arasından bir tornavida alarak tünellerden oluşan labirente daldı.

Sadece birkaç saniye sonra, bir yol -ayrımından sağa doğru dönmek üzereyken, koridorda tekrar yankılanan bir el silah sesi, kulağına gök gürültüsü gibi geldi. Jacinthe'in kulakları, sanki kulak zarlarını kemiren böcekler varmış gibi çınladı ve bir an sonra, arkasına bakma riskini aldı.

Avcı, tüfeğine yüklenerek zorla ayağa kalkmaktaydı.

Ayaklarının dibinde, sarı ve kırmızı lekelerle kaplanmış beyaz kütle, kollarım iki yana açmış bir şekilde yatmaktaydı.

Jacinthe, sevinmeli miydi?

Şüphesiz, genç kızın ne yaphğım fark etmiş olan hayatta kalan düşmanı, başım kaldırıp şeytani bir bakışla onu dikkatle inceledi; Jacinthe, o an, insan ruhunun mezarlıklarında bir kat daha aşağı indiğini biliyordu.

Kaskatı bir şekilde, bu karanlık bakıştan kendini alamadı. Ensesinden süzülen kan akışı, soğuk teriyle karışıyordu; titreyen donmuş parmaklarıyla, basit tornavidayı sımsıkı tutuyordu. Avcı, tatlı bir sesle sordu:

"Nereye gidiyorsun?"

Asidik sıvı, yeniden, nefes nefese kalmış Jacinthe'in ağzına gelmişti. Avcı, Jacinthe'e doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle, eminim çok iyi anlaşacağız!"

Ürperti içinde sessizleşen genç kız, panik çığlığını bastırarak delicesine koşmaya başladı. Bir çıtırtı duyuldu; onu, hemen bir küfür izledi. Genç, hiç dikkat kesilmeden, yoluna devam ediyordu.

Tuzakları unutmamıştı.

Yakında onu istila edecek karanlığı da...

Yalnızca koştu; zihni yorgunluk, acı, korku ve sessizlikle mücadele ediyordu. Hem gözleri hem de düşünceleri körleşmişti; iki eli, ona kaderi için kılavuzluk ediyordu: Ölüm ya da umut. Nefes alış verişleri, inlemelere dönüştü; zaman artık, saniyelerden ya da dakikalardan değil, sadece kalp atışlarından ibaretti. Kaybettiği arkadaşının saçlarını tutan elinin arkası, kaya duvar boyunca ona kılavuzluk eden tek yardımcısıydı. Yerdeki bir tümseğe takılıp düştüğünde, bir daha asla ayağa kalkamayacağına ina^rnaya başladı.

"Neredesin?" Karanlıkların içinden bir ses, onunla alay ediyordu. "Biliyorum, çok yakınsın..."

Umudun eli, onu ayağa kaldırdı; koşmaya devam ederken arkasından, bir kahkahanın yükseldiğini duydu. Kulak zarlarını delen uğultu kayboldu ve Jacinthe, onu takip eden

avcının ayak seslerini duymaya başladı. Genç kız, eğer daha önce biraz topallamışsa şu an tam formunda koşuyordu.

Kaçmaya devam ederken, herhangi bir dönüşte hızlıca durup elindeki tornavidayı gereken hızda fırlatarak keskin ucunu, avcıya saplayıp saplayamayacağını sorguladı.

Hayır, bir yüzleşme riskini almayacaktı; koşma imkânı devam ettiği sürece koşacaktı.

Koridor, yukarı doğru bir eğimle kıvrılmaya başladı; bu parkuru daha önce koştuğunu hatırlıyor gibiydi ama emin olamıyordu çünkü her köşe, karanlık içerisindeydi.

"Sıcak mı, soğuk mu?"

Sesi umursama. Devam et! İlerlemeye devam et.

"Bu tarafta mısın?"

İleriye. İleriye koş.

"Yaklaştığımı hissediyorum, küçük kız!"

Uzakta bir ışık gördü; neydi ki bu? Artık, yakında bir çıkış olduğuna inanacak kadar naif değildi. O hâlde, şu anda neredeydi? Geniş koridorun kenarları, oraya buraya düzensizce yerleştirilmiş mumlarla aydınlatılmıştı. Daha uzakta, taşa sabitlenmiş ve aralanmış bir kapı görünüyordu.

Neyle karşılaşacağını bilmeden, düşünmeden, öngörmeden açıklıktan daldı ve kapıyı, gürültülü bir şekilde arkasından kapattı. Titreyen elleri, bir kilit mandalı aradı ama bulamadı; kapıyı kilitlemenin hiçbir yolu yoktu! Bu, tek kişilik odanın içerisinde durdu: Döküntü mobilyalarla donatılmış, bir sürü mumla aydınlatılan bir oda. Başka hiçbir şey, birbirinin aynısı saçlara sahip olan oyuncak bebekler kadar dikkatini çekmiyordu. Tozlu taş zemindeki ayak izleriyle birlikte, sönmüş bir mumu keşfetti. Canavar, her zaman çıplak ayakla yürüyordu; demek ki bu izler, eski bir tutsağa ait olmalıydı!

Ahşap kapıya yönelttiği ince darbeden hiç afallamamış olan avcı, genç kıza, eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla seslendi:

"Ah! Tam orada olmalısın!"

Jacinthe, paniğin onu ele geçirdiğini hissediyordu. Gizlenmesi lazımdı, hem de çok hızlı! Ama nereye? Etrafında, nafile bir şekilde döndü; suyla dolu leğene bir bakış attı ...

Ardından, kapı, şiddetli bir bot darbesiyle açı\dı. Avcı, silahını cılız siluete doğru doğrultarak bağırmaya başladı:

"İşte buradasın!"

Jacinthe'in mantosu, taze kanla lekelenmişti; yüzü ve bakışları da titrek bir kıvılcımla aydınlanıyordu.

"Bu, senin odan mı? Daha da iyi!"

Jacinthe, tornavidasını, kalbi hizasında **tuttuğu** saç derisinin bukleleri arasına saklayarak hareketsiz bir şekilde beklemekle yetindi.

"Adın ne?"

Avcının ses tonu, tüm eğlencesini ve tatlığını kaybetmişti; bu bir soru değil, cevaplanması gereken bir emirdi. Genç kızın boğazı, korkudan o kadar düğümlenmişti ki cevap veremez hâle geldi. Ani bir sabırsızlık dalgasıyla, avcı, Remington'unun namlusunu indirmeden, kıza doğru bir adım attı ve avının alnına, tüfeğini sert bir şekilde indirdi; ardından, kızın başını zorla kaldırdı.

"Böyle, bana bak..."

Meydan okuma ya da teslimiyet duygusuyla dolan Ja-cinthe, bunu umursamadı; sözlere itaat etti ve göz bebeklerini, avcınınkilere nefretle dikti. Orada gördüğü hastalıklı parıltı, içinde kalan tüm direnci ateşe vermişti. Avcı, namluyu, sanki içine sokmak istiyormuş gibi genç kızın kafasına şiddetle bastırarak konuştu:

"Sana söylemem gereken şeyler var. Güç, beni sersemletiyor; bunu saklamanın bir anlamı yok. Kendimi tam burada hayal ediyorum: Şeytanın kucağında, gencecik bir kızla yalnız; vücudumun hafiflediğini hissediyorum. Beni deli sanıyorsun, değil mi? Haklısın."

Silahının ucunu avının kafasına daha da bastırarak kızın, arkaya doğru eğilmesini sağladı. Bu pozisyondayken, genç kız, kirli yanaklarından süzülen acı dolu bir gözyaşı akıttı: Çaresizlik, acı ve hayal kırıklığıyla beslenen bir gözyaşı...

"Seni kurtarmaya mı geldiğimi sandın? Ah! Sen, ka-rizmatik prensinin gelip seni buradan kurtaracağına mı inandın; beyaz atına bindirip romantik bir kulübeye götüreceğini mi sandın? Üzgünüm, ufaklık."

Korkunç bir kahkaha atarak botuyla, kızın kaburgalarına şiddetle tekme savurdu; kız, acı içinde yalvarmaya başladı. Jacinthe, vücudunun tüm bu katlandığı acılardan sonra, artık kırılmanın eşiğinde olduğunu hissediyordu. Parmaklarıyla, sakladığı aletin küçük sapını zar zor kavradı. Nefesini ve bilincini daha tam geri alamadan, avcı, onu doğrulttu ve ağırlığını kızın vücuduna vererek kızı yatağa fırlattı. Tornavidasını görmüş müydü? Kız, bunu umursamadı; tornavidalı elini, adamın sırtına doğru kaydırdı.

Bu gülünç silah, onun son yaşama umuduydu.

Bulunduğu pozisyonda, bir tarafta mumlarla ve oyuncak bebeklerle dolu raflar vardı; diğer tarafta ise dizleriyle ona doğru yaklaşan avcı.

"Şimdi, bu kemeri çıkarana kadar sakin kalıp bana hizmet edeceksin..."

Jacinthe'in bu anda düşünmeye değer bulduğu tek şey, saldırmaktı. Şimdi, adam soyunurken mi? Çok geç: Adamın kemeri yere düştü; metal tokası, inen bir giyotin(*) gibi, taş zeminde yankılanır. Avcının öfkeli bakışları, masumiyetin boğulduğu zehirli bir çeşme gibi lanetini, acının çaresizliğine aktardı. Gözleri öyle sabitlenmişti ki genç kızı, bir ok gibi delip geçiyordu; bir ateş gibi onu tüketiyor, bir karanlık gibi onu boğuyordu. O bakışlar genç kızın üstündeyken, direnmeye dair içinde kalan her şey, dehşet içeren minik parçalara ayrıldı. Ne bir parça insanlık, ne merhamet, ne de bir anlayış kaldı; şimdi, Jacinthe'in anladığı üzere, ölümü, bu adamın ruhundaydı.

(*) Fransa'da, ölüm cezasına çarphrılanların başını kesmek için kullanılan araca verilen isimdir. -ed.n.

Provoke etmek için mi yoksa amacını bilmediği bu şeytani oyunun kurallarını uygulamak için mi bilinmez, adam, bakışlarına asla ara vermeden tüfeğini yere bırakh:

"Ne var biliyor musun? Bu silahta arhk mermi yok. Ve açıkça söylemek gerekirse, ince işler için, bıçağın keskinliğini yüz kat fazla tercih ederim."

Küçük bir kından, kanlar ve tüylerle kaplı bir bıçak çıkardı. Jacinthe, onu afallatma şansının parmakları arasından kaydığına dair nahoş bir hisse kapıldı.

Tam o anda, avcının delici bakışları, kurbanının nemli gözlerinden kalkıp titreyen vücudunda serseri gibi dolaşmaya başladı. Gözleri, nefes nefese kalmış göğsündeki kıvrımlara odaklanırken, Jacinthe, dayanılamaz bir ürpertinin vücudunda dolandığını hissediyordu.

Zihninde, birden bir fikir belirdi; yapması gereken tek şey, onun dikkatini dağıtmakh.

Emin olmaktan çok, büyük bir şaşkınlıkla gövdesini kaldırdı; tornavida taşıdığı kolunu çıkardı ve işkencecisinin ensesine doğru getirdi. Avcı, yıkıcı bir refleksle, Jacinthe'in bileğini yakalayıp döndürmeden önce, aletin yıldızlı ucunun kendisine saplanmasından kıl payı kurtuldu. Acı içinde haykıran Jacinthe, yatağının üzerine düşen silahıyla vedalaşh. Adam, alaycı bir k^ahkahayla, silahı elinin tersiyle itti ancak bu, gereksiz bir önlemdi; çünkü genç kız, çoktan hıçkırıklara boğulmuş bir hâlde yatıyordu. Avının yanağına bıçağını yaklaştırarak, keyifli bir ses tonuyla konuştu:

"Sanıyorum ki son kartını biraz önce oynadın, ufaklık. Bana bak."

Göz bebekleri kapalı ve kafası omuzlarına gömülü duran Jacinthe, hareketsiz kalmaya devam etti. Ava, onu döndürerek vahşice bağırdı:

"BANA BAK!"

Avcının şeytani gülümsemesi, neredeyse anında, yapmacık ve şefkatli bir gülümsemeye dönüştü. Boş eliyle, genç kızın saçlarını okşadı; parmakları, kızın başının yan tarafındaki tamamlanmamış kesik boyunca ilerledi.

"Gerçekten de çok güzel saçların var..."

Avcının okşamaları, kızın boğazına kadar ulaştı; Ja-cinthe'in bastırmaya çalıştığı hıçkırıklara karşılaştı. Genç kıza o kadar yakındı ki üstündeki ter ve kan kokusu, çok net duyuluyordu; bu, neredeyse miske benzeyen, hayvani bir kokuydu. Parmakları, yavaşça ve kadife bir mengene gibi kızın boynunu kolayca sardı. Jacinthe, kafasını yavaşça arkaya doğru eğdi; şakağından, bir gözyaşı süzülüyordu.

Ava, boğazı hayranlıkla düğümlenmiş bir şekilde kendi kendine fısıldadı:

"Kaç kez kendimi tuttuğumu sayamadım."

Genç kız, nefes borusunu kavrayan elin gittikçe daha da sıkılaştığını hissetti. Avcı, tutku ve öfkeyle yükselen sesiyle konuşmasına devam etti:

"Kaç kez bu kadar yakınken kendimi durdurdum? Nefeslerinin kesildiğini, kalplerinin hızla athğını, tırnaklarını bileklerime geçirdiklerini hissettim. Senin bakışlarında gördüğüm korkuyu, onların bakışlarında da gördüm. Ölümünün başka birinin elinden olacağını bilmenin verdiği korku... Tüm varlıklarının, sadece benim arzuma bağlı olduğunu bilmenin..."

Bu kez, parmakları, genç kızın boynunun etrafında iyice sıkılaştı; Jacinthe'in kasları ve yemek borusu, acıyla ezildi. Nefes almayı çoktan kesmişti; aralanmış ağzı, telaffuz

edemediği bir yalvarışla doluydu. Gözyaşları içinde, avcının pantolonunun yere düştüğünü gördü; penisi, iç çamaşırının arasından çıktı. Avcı, burnunu çekti ve beyaz tozla kaplanmış burnunu, elinin tersiyle sildi.

"Eğer ölü bedeninle ne yapacağımı bir bilseydin..."

Her şey böyle mi bitecekti? Jacinthe'in kalan son umudu da karanlık bir perdeyle kaplandı. Parmakları arasında tuttuğu merhum arkadaşının kafa derisini bıraktı; sert yorganın kumaşı üzerinde dolanarak, tutunacak bir yer aradı. Bu işkenceye katlanmak zorundaydı, bu dehşeti bir kez daha yaşamak zorundaydı; biliyordu. Kaçmak için çok geçti, bağırmak için çok geçti.

Her şeyden öte, hiç kimse gelmeyecekti. Bütün hayatı çaresizlik, güvensizlik ve yaralarla zincirlendi; bu son, korktuğu kadar öngördüğü bir sondu da.

Bulanıklaşmış görüşü, mumlarla çevrilmiş oyuncak bebeklerin birbirinden ayırt edilemez siluetlerinde geziniyordu. İnsanlığın boşuna inandığı tüm tanrılar örneğinde olduğu gibi, çer çöpün sessizliğini gözlemlemekle yetindi. Sanki, saçları hareket ediyordu; mağaranın üst duvarında parlayan, kayan yıldızlara dönüşüyordu. Jacinthe, boğuluyordu. Canlılık, önce, uzuvlarını terk ediyordu: Tıpkı bir tutulmanın, dünyanın kanlı şafağının üzerinde karanlığa koşması gibi. Kolları, bal mumu meleklerden yardım dilemek için havaya kalktı ve sonra, yatağın üzerine geri düştü; bükülmüş bacakları, celladının bacakları arasında hareketsiz kaldı. Ve ölümün buharlı kolları tarafından kaldırıldığında, vücudunun hafiflediğini hissetti; avcı ayaklandığında başı, oyuncak bebeklerin durduğu raflardan birine çarptı. Bir ışık patlamasıyla, mumlardan biri, yatağın üzerine düşmüştü. Ardından gelen cılız alev, açtığı yolda, sıcaklığını kumaşa yaydı ve hızla onu ele geçirdi.

İşkencecinin aklı başına geldiğinde, alevler çoktan cehenneme dönüşmüştü; siyah bir duman yükseliyordu. Jacinthe'in boynuna dolanan parmaklar, uzaklaşmaya başladı. Onun varlığından çalınan hayat, bir acı dalgasıyla hızlıca geri dönüyordu. Varlığının kapılarının sonsuza kadar kapanacağı noktadaydı, ta ki bir ızdırap dalgası gelip onları tekrar açana kadar.

Genç kız, ayaklanarak bir ölüm çığlığı ath. Bulanık görüşü ona, avcının ayağa kalkıp pantolonunu giymeye ça-lışhğı ve onu yakalamak üzere olan yangını söndürecek bir şey aradığı görüntüsünü bahşediyordu.

Hemen buradan gitmeliydi, şimdi! Jacinthe, yere, kayarak inebilmişti ve Petunia'nın saçlarını da yanına almayı ihmal etmedi. Birkaç itiş kakışla, yangının ona ulaşmasını engellemeyi başardı; dumanlar, avdan eli boş dönen avcının küfürleri arasında yayılıyordu.

Ayağa kalk. Çıkışı bul. Kaç.

Ortama yayılan toksik madde, ciğerlerine dolarak zaten zor nefes alan Jacinthe'i daha da boğdu. Adam, yatağa yönelip çarşafları çekti ve hasarı en aza indirgemeye ça-lışh ama amacına ulaşamadı. Genç kız, nihayet ayaklandı; burnunu, boynunun alhnda kamufle ediyordu. Avcı, onun kaçma girişimini fark etmeden önce bu, onun saniyelerle yarışmasıydı.

Jacinthe, olabildiğince hızlı koşmak istiyordu ama aralık kapıya doğru yalnızca topallayabiliyordu. Alevler, şeytanın nefesiyle büyülenmiş gibi ziftli ahşap kirişlerden duvarlara hrmanarak tavana yayıldı. Gıarhlar arth ve raflar çökmeye başladı; kıvılcımlar, yüzleri yanan oyuncak bebeklerin saçlarına sıçradı. Cadının odası, şimdi, devasa bir fırından başka bir şeye benzemiyordu.

Kapıya ulaşmaya, birkaç adımdan fazlası vardı. Belki biraz daha fazlası. ..

Bir el, mantosundan vahşice tutup onu geriye doğru çekti. Direnmek için çok güçsüz olan Jacinthe, dengesini kaybedip sertçe yere düştü. Solundaki tüfeğin namlusu, alevlerin dalgalanan parılhsını yansıhyordu. Adam, işinden asla vazgeçmiyordu; kurbanını, kafasını geride bırakarak ve ayak bileklerinden tutarak, yanan odanın dışına sürükledi. Genç kızın vücudu, taşların üzerinde kayarken eski yaraları yeniden açıldı; Jacinthe, yanına çekmeyi başardığı tüfeğin kayışını zar zor tutmayı başardı.

İkisi de kendini, mumlarla aydınlahlmış başka bir odada buldu. Yangının merkezinden uzakta olsalar da duman, her tarafa yayılmış durumdaydı; üstelik, alevler, ahşap kapıyı yalarken kirişlerin ve kalasların ağına yayılıyordu.

Avcı, ona doğru eğilirken kıyafetleri dumanlarla çevrelendi; bir adam ve şeytan, hiç bu kadar birbirine benzeme-mişti. Avcı, öksürüklere boğulmadan önce alaycı bir sesle sormayı başardı:

"Sekin, gerçekten de kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Alevler, ikisinin de etrafını sardı; kömür katranını son hızda eritirken avcı, bunu hiç umursamıyordu. Ancak, Jacinthe'in kol mesafesinde sürüklemeye çalıştığı tüfeği yine de fark etti.

"Sana boş olduğunu söylemiştim, embesil varlık!"

Bu sözler, genç kızı durdurmadı; batan geminin şamandıraya tutunması gibi onu daha hızla derinliklere sürüklese bile...

Avcı, sinirli bir tekmeyle tüfeği savurdu ve yeniden çö-meldi. Alevler o kadar canlıydı ki şeytani bakışları, genç kız tarafından fark ediliyordu; genç kız, dayanamayarak başını çevirdi.

"Yeniden başlıyoruz..."

Adamın elleri, genç kızın boğazını hiç vakit kaybetmeden yeniden sardı; başlangıçtaki gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Jacinthe, aniden kaskatı kesildi.

Alevlerin kırmızılığı.

Gözlerinin kırmızılığı.

Boğulan boğazının kırmızılığı.

Avcının ellerinin kıskacından zar zor almayı başarabildiği hava tanecikleri, kara dumanla doluydu; Jacinthe öksürmek, kusmak istiyordu ama boğulmak dışında hiçbir şey başaramıyordu. Yavaşça, gözleri geriye dönmeye başladı: Parmaklarının, onu altına alan adamın kaslı gövdesine uzandığını; sessiz bir yalvarışla, onun çabayla katılaşmış bedenini izlediğini; ardından, kalçasına ulaşıp işaret parmağıyla bıçağının sapını bulduğunu zar zor hissediyordu. Acı, dayanılmaz bir hâle gelmişti; genç kız, kafası gövdesinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Ancak, hayatının son saniyelerini, hâlâ diğer kurbanların kanının üstünde olduğu kesici aleti kınından çıkarıp avcının karnına saplamayı başararak tüketti.

O sırada, yarasını elleriyle yoklamak için sürdürdüğü baskıyı hafifçe azaltan avcının gözlerinden, bir şaşkınlık parılhsı geçti. Jacinthe, nefes almak zorundaydı; bıçağı, adamın gövdesinden çekip geri alamayacak kadar sarsılmışta. Adamın alfandan kayarak bu eşsiz anları, tehlikeden kaçmak için kullanmaya çalıştı. Bu bıçak darbesi, öldürücü bir hamle değildi; bunu çok iyi biliyordu. Adam, kafasını, yarasından ona doğru yavaşça kaldırdığı anda genç kız, daha yeni doğrulmuştu.

Duman yoğunlaşıyordu.

Yangın, her yeri sarmaya başlamıştı.

Jacinthe, kaçışına gözyaşları içinde başladı, bu deneme de yine yarıda kesildi: Avcı, uzun tutamları kavrayarak onu saçlarından geri çekmeyi başarmışta. Boğazı, ani bir şekilde geriye doğru büküldü; omurlarından gelen bir çı-farta duyuldu. Sol eli, kaybettiği arkadaşının kafa derisini bırakmak üzereydi. Ardından, alevlerin çığlığı neredeyse bu cümleyi bashrıyordu:

"Seni öldüreceğim."

Genç kız, artık daha fazla mücadele etmiyordu; gövdesi, hâlâ acı verici bir şekilde geriye doğru eğilmiş durumdaydı. Arhk, keskinliği savunmasız bir şekildeyken ona sunulmuş olan bıçağın, gelip boğazını kesmesi dışında bir beklentisi yoktu: O kadar itaatkârdı.

Hemen sağlarında, alevler içindeki bir kiriş aniden çöktü.

Yanan ahşap kütlesi, iki bedeni birbirinden ayırmayı başardı.

Kiriş, avcının kolunu biçti; kaderin makası gibi genç kızın da saçlarını kesti.

Jacinthe'in beyni arhk, şimşek çakmalarından, çığlıklardan ve acıdan oluşan bir girdaptan başka bir şey değildi.

Döndüğünde, avcının bedeninin, merhametsiz ahşap ve alevli zift kütlesi tarafından ezildiğini; avcının kıvranan vücudunu ve közlerin, yavaş yavaş esirini tükettiğini gördü...

Ama ateş... Ateş hızla, kemirdiği saçlarına yayılıyordu; kafası, boynuna şiddetle vuran alevlerle harelendi.

Acı çeken boğazı tarafından hafifletilmiş bir panik çığlığı içinde, genç kız, son hızla, saçında ve başında dönen alevlerin yarathğı aydınlıkla, yer alhnın labirentlerinde koşmaya başladı. Hiç durmadan haykırıp görüşünü engelleyen gözyaşı perdesinin arasından, etrafı gözlemledi.

Bir köşede, bir açıklık gördü.

Oraya yönelirken daha hızlı koşmaya çalışh.

Zaman kavramı, acı ve çılgınlıkla boğulmuş; gökyüzünün aydınlığı, gözlerindeki yaşlara karışmışh.

Hâlâ, bunun bir halüsinasyon olup olmadığından emin değildi; dizleri, ölü yapraklara çöktü. Soğuk, bir tırmığın tüyler ürpertici okşaması gibi titreyen kollarını ürperttiğinde bile hâlâ emin olamıyordu. Jacinthe, kendini yüzüstü yere bıraktı; ateşi söndürmek için, yaralı kafasını toprağa çevirdi. Her nefes alış verişinde, göğsünün altındaki toprağın titremelerini hissediyordu. Boğazı yandı; kafası, sanki korlar içindeki bir yatakta yatıyormuş gibiydi. Sonunda, dışarı çıkmayı başarmıştı; cadının öldüğünü görmüş ve cadıdan kurtaracağına inandığı adamın da küller içindeki hâline tanık olmuş bir şekilde

ölecekti. Acıları neredeyse dindi; rüzgârla sallanan ağaçların sesleri, ona annesinin fısıltılarını, uzaktaki ninnilerini hatırlattı... Orman, kökleriyle ve kokularıyla, bir mezar gibi kapatıyordu üstünü. Göz kapakları kapanırken ciğerleri boşaldı. ..

Saniyeler, geçmeye devam ediyordu.

O zamana. kadar sahte bir sakinlik takınan Jacinthe, dünyanın bütün ağırlığının, güçsüz bedeninin üzerine düştüğünü hissetmeye başladı.

Hâlâ oradaydı. Ruhu, onu terk etmeyi ve ölmesine izin vermeyi reddediyordu.

Yaralı boğazından bir hıçkırık çıkarken, kararmış dudakları büküldü.

Hayat, yalnızca kendisi istediğinde sona eren, amansız bir mücadeleydi.

Jacinthe, kanının kurşuna dönüştüğünü hissederek acı içinde doğruldu ve avuçlarını, soğuk toprağa bastırdı.

Acı yeniden geldi ve doldurulan bir silah gibi kafasını delik deşik etti.

Sarsıntılarla dolu elleri, alnına uzandı; oradan da kafasına ... Sızlanmaları, panik hıçkırıklarına dönüştü. Alevler, her şeyi yakmıştı.

Bir zamanlar göz kamaştırıcı olan o saçlardan geriye sadece, kömürleşmiş deforme bir deri kabuğu ve yüzünün yanından omuzlarına kadar uzanan, dağlanmış yaralardan oluşan bir vadi kalmıştı. Ona işkence etmiş tüm canavarlar, ona özgürlüğünü sunmadan, kendi lekelerini ve lanetini miras bırakarak ölmüştü. Ağaç köklerinin arasına hapsolmuş küçük bir su tabakası, yeni doğan günün parlaklığını yansıtıyordu. Jacinthe, endişeden ziyade teslimiyetle, yüzünü buraya yaklaştırdı.

Kendini tanımakta zorlandı; hastaneyi yakan yetim ve onu öldüren cellatla olan benzerliklerini, korkunç bir ürpertiyle karşıladı. Bir öfke patlamasıyla, bu küçük su birikintisini yumruklamaya başladı; ta ki parmakları, kayalık dipte çatlayana kadar...

Her darbesinde daha da boğuklaşan çığlıkları, homurtulara dönüştü. Elleri kan revan içinde kalıp bazı parmakları kırıldığında ancak durmuştu. Yaralanmak, onu mutlu etmişti; çirkinliğinin hak ettiği ölçüde, kendini cezalandırıyordu. Tam o an, kızıl saçlı derinin, ormanın rüzgârıyla hareket ettiğini gördüğü andı: Petunia' dan kalan son hatıranın...

Çılgınlıkla ve açgözlülükle yutulan mantığından geriye kalanlar, kartlardan yapılmış bir ev gibi çöktü: Morarmış elleri, bu insan peruğuna uzandı.

Ve sonra yüzünü, taç giyme töreninin kara dumanlarının yükseldiği iğrenç mağaraya dönerek Petunia'run saç derisini, parçalanmış kafasının üzerine yerleştirdi.

